

Liahona

**Rakkaus – puhtaan
palveluksen ydin,
s. 4, 14**

Uskonnonvapaus –
oikeudenmukaisuuden
sanoma, s. 22

Kuinka vapauduin
itsetuhoisista ajatuksista,
s. 30

Seurakuntaneuvosto:
Herran työväline perheiden
siunaamiseksi, s. 34

*"Sen vuoksi teidän
täytyy ponnistella
eteenpäin lujina
Kristuksessa, niin että
teillä on täydellinen
toivon kirkkaus ja
rakkaus Jumalaa ja
kaikkia ihmisiä
kohtaan. Ja nyt, jos te
ponnistelette eteen-
päin kestiten itseänne
Kristuksen sanalla ja
kestätte loppuun asti,
katso, näin sanoo Isä:
Te saatte iankaikkisen
elämän."*

2 Nefi 31:20

SANOMAT

- 4 Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Rakkaus – mihin se johtaa?**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7 Kotikäyntiopetussanoma: Vanhemmuus on pyhä velvollisuus**

ERIKOISARTIKKELIT

- 14 Harjoita puhdasta palvelusta**
Vanhin Don R. Clarke
Opi rakastamaan Vapahtajaa harjoittamalla puhdasta palvelusta.

- 20 Kymmenykset, ajoitus ja kyytejä**
Atilio Coitiño Guzmán
Meillä ei ollut rahaa mennäksemme joukkoliikennevälineillä kirkkoon,ellemme sitten käyttäisi kymmenysrahojamme.
- 22 Usko, oikeudenmukaisuus ja uskonnonvapaus**
Vanhin Ronald A. Rasband
Kun suhtaudut muihin oikeudenmukaisuuden hengessä, tunnet suuremmassa määrin Vapahtajan rakkautta itseäsi ja muita kohtaan.

- 30 Valitsin elämän: voitin itsetuhoiset ajatukset**
Julkaistaan nimettömänä
Maailman valo auttoi minua selviytymään kaamosmasennukseni synkkyydestä.
- 34 "Koolla minun nimessäni"**
Jakob R. Jones
Huomaa, miten yhden seurakuntaneuvoston ponnistelut tuottivat hedelmää sen etsiessä ilmoitusta ja toimiessa rakkaudesta.

OSASTOT

- 8 Huhtikuun 2016 konferenssin muistikirja**
- 10 Pohdintoja: Sisar Mabel laulamassa**
R. Val Johnson
- 11 Palvelemme kirkossa: Siunauksia palvelemisestani**
John A. Grincer
- 12 Kotimme, perheemme: Odotimme kaksosia, koimme ihmeitä**
Cheryl Lapating-La Torre
- 40 Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80 Kunnes taas kohdataan: Suuri kompastuskivi Siionille**
Presidentti Ezra Taft Benson

KANNESSA

Yksityiskohta J. Kirk Richardsin teoksesta *Hän paransi monia*. Etukannen sisäsivu: valokuva Philipp Klinger © Getty Images. Takakannen sisäsivu: Les Nilsson.

44

- 44 Ei puolueetonta maaperää: kuinka media vaikuttaa meihin**
Aysia Tan
Media vaikuttaa meihin tavalla tai toisella – joko myönteisesti tai kielteisesti.

- 48 Henkilökuvia nuorista aikuisista: Valtakuntaa rakentamassa Australiassa**
Ben Robinson
Kuulovamma ei ole kyennyt estämään Callan Brooksia auttamasta Herran työn jouduttamisessa Australiassa.

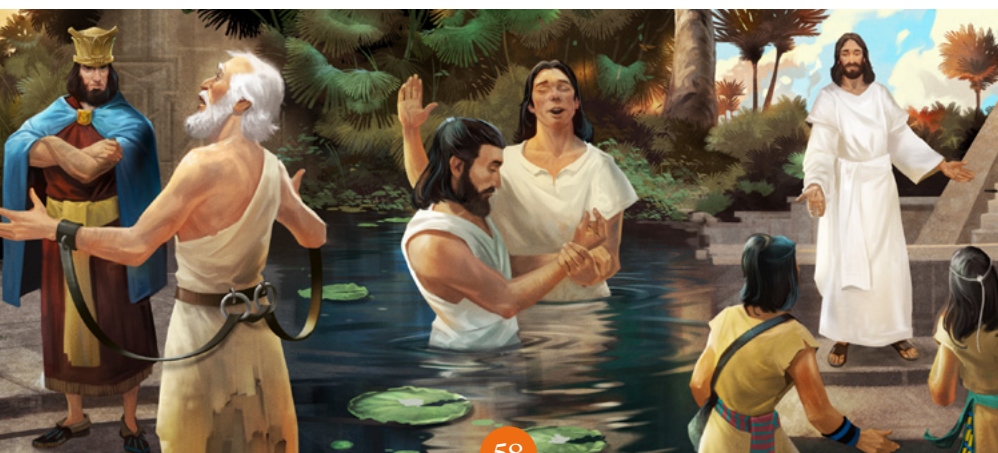
Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Kuinka sinä voit olla lähetyssaarnaaja?

- 50 Lähetyskentältä: Menkää tapaamaan Rebecca**
Mindy Raye Friedman
- 52 Juliste: Katso kohti valoa**
- 53 Asian ytimeen**
Onko vaikeaa olla uskollinen? Epäiletkö profeetan opetuksia?
- 54 Ompelukurssi ja toinen mahdollisuus**
Belen Chaparro
Hukattuani mahdollisuuden kertoa evankeliumista pianonsoiton opettajalleni tiesin, etten voisi jättää käyttämättä toista tilaisuutta.
- 56 Käskyt = Rakkaus**
Charlotte Larcabal
Mitä tekemistä rakkaudella on käskyjen kanssa?
- 58 Mistä tiedän: Miksi Mormonin kirja?**
Elvin Jerome Laceda
- 60 Jumalan sanan vahvistama**
Vanhin Yoon Hwan Choi
Pyhien kirjoitusten tutkiminen ja profeetan seuraaminen auttoivat minua tekemään tärkeitä päätöksiä elämässäni.
- 63 Vastauksia kirkon johtajilta: Kuinka osoittaa kiitollisuutta**
Vanhin Robert D. Hales
- 64 Meidän palstamme**

65

- 65 Kumman polun valitsisin?**
Abbey F.
Vaikka minua kiusattiin, Jeesuksen seuraaminen oli paras polku.
- 66 Taivaallinen Isä kuulee sinun rukouksesi**
Neill F. Marriott
Me tarvitsemme apua elämässä, ja taivaallinen Isä haluaa antaa meille sitä apua.
- 68 Rohkeita lapsia: Ole lähetyssaarnaaja**
Jenna Koford
Jesse kertoi evankeliumista valitsemalla kouluprojektinsa aiheeksi Utahin.
- 70 Huolenpitoa Elisestä**
Merillee Booren
Katso, kuinka Daniel lakkasi harmistumasta siskoonsa ja osoitti rakastavansa tätä.
- 72 Vastauksia apostolilta: Miksi Vapahtajan sovitus on tärkeä?**
Vanhin Dallin H. Oaks
- 73 Meidän sivumme**
- 74 Jeesus rakastaa jokaista**
- 75 Minä voin lukea Mormonin kirjaa**
- 76 Mormonin kirjan kertomuksia: Jeesus käy nefiläisten luona**
- 79 Väriyssivu: Minä voin auttaa perhettäni**

58

SYYSKUU 2016, 68. VUOSIKERTA, NUMERO 9
LIAHONA 13289 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Joseph W. Sitati

Vastaavat apulaispäätoimittajat: James B. Martino, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Toiminnanjohtaja: Peter F. Evans

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Megan Seitz

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Timo Lehto

Sähköposti: timppa.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilastiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkoilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatit, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasien, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitiin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduin, venäjän, vietnamin ja viroin kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2016 Vol. 68 No. 9: LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä.
Seuraavana on kaksi esimerkkiä.

”Käskyt = Rakkaus”, s. 56: Voisit kysyä lapsiltasi tilanteista, jolloin he ovat tunteet houkutusta olla tottelematta sinua. Niitä saattaisivat olla esimerkiksi leikkiminen vilkasliikenteisellä kadulla tai nukkumaanmeno tiettyyn aikaan. Kysy heiltä, miksi he arvelevat sinun antaneen heille nuo ohjeet (koska rakastat heitä). Voisit sitten tämän artikkelin avulla soveltaa tätä periaatetta taivaallisen Isän antamiin käskyihin. Selitä, että taivaallinen Isä antaa meille käskyjä, koska Hän rakastaa meitä ja tietää, että käskyt osaltaan suojelevat

meitä. Me voimme osoittaa rakastavamme Häntä pitämällä nuo käskyt.

”Huolenpitoa Elisestä”, s. 70: Artikke-
lissa kerrotaan pojasta nimeltä Daniel, joka joskus harmistuu vammaiseen siskoonsa, vaikka hän rakastaakin siskoaan. Voisit lukea artikkelin lastesi kanssa. Kysy heiltä, kuinka Daniel osoitti rakastavansa sis-
koaan, ja miettikää sitten yhdessä, kuinka teidän perheenne voisi osoittaa rakkautta toinen toistaan kohtaan Danielin esimerk-
kiä noudattaen.

LISÄÄ INTERNETISSÄ

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa **languages.lds.org**. Osoitteessa **[facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine)** (englanniksi, espan-
jaksi ja portugaliiksi) on innoittavia sanomia, perheiltaideoita sekä aineistoa, jota voit hyö-
dyntää ystävien ja perheen kanssa.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Edistyminen, 40
Jeesus Kristus, 4, 22, 30,
65, 72, 74
Kiitollisuus, 63
Kirkon tehtävät, 11, 34
Kiusaaminen, 65
Koettelemukset, 12, 40, 64
Kuolevaisuutta
edeltävä elämä, 53
Kuuliaisuus, 4, 53, 56, 60
Käskyt, 4, 56
Kymmenykset, 20
Lähetystyö, 42, 43, 48,
54, 68

Masennus, 30
Media, 44
Mormonin kirja, 54, 58,
74, 75, 76
Neuvostot, 34
Omistautuminen, 10
Palveleminen, 11, 41, 79
Perhe, 7, 12, 79
Profeetan seuraaminen,
53, 60
Pyhien kirjoitusten
tutkiminen, 60
Pyhä Henki, 41

Rakkaus, 4, 56, 66, 70, 74
Rukous, 66
Seminaari, 60
Sovitus, 72
Tekniikka, 44
Todistus, 58
Toivo, 52
Usko, 11, 22, 48
Uskonnonvapaus, 22
Valo, 30, 52
Vanhemmuus, 7
Ylpeys, 80

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

RAKKAUS – MIHIN SE JOHTAA?

Rakas profeettamme, presidentti Thomas S. Monson, on opettanut, että ”rakkaus on evankeliumin perusolemus”¹.

Rakkaus on niin tärkeää, että Jeesus sanoi sen olevan ”käskyistä suurin ja tärkein” ja että sen varassa ovat kaikki muut lait ja profeettojen sanat.²

Rakkaus on keskeinen motiivi kaikelle, mitä me teemme kirkossa. Jokaisen ohjelman, jokaisen kokouksen, jokaisen teon, johon osallistumme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina, tulee juontua tästä ominaisuudesta – sillä ilman rakkautta, ”Kristuksen puhdasta rakkautta”, me emme ole mitään.³

Kun ymmärrämme tämän sekä mielessämme että sydämessämme, kun julistamme rakastavamme Jumalaa ja lähimmäisiämme – mihin sen tulisi johtaa?

Riittääkö se, että tunnemme myötätuntoa ja rakkautta muita kohtaan? Täytämmekö veloitteemme Jumalaa kohtaan, kun julistamme rakastavamme Jumalaa ja lähimmäistämme?

Vertaus kahdesta pojasta

Ylipapit ja juutalaisten vanhimmat lähestyivät Jeesusta Jerusalemin temppelissä saadakseen Hänet ansaan Hänen sanoistaan. Vapahtaja käänsi kuitenkin tilanteen toisinpäin kertomalla heille vertauksen.

”Eräällä miehellä oli kaksi poikaa”, Hän aloitti. Isä meni ensimmäisen pojan luo ja pyysi tätä lähtemään työhön viinitarhaan. Poika kuitenkin kieltäytyi. Myöhemmin tuo sama poika ”tuli toisiin ajatuksiin ja meni”.

Isä meni sitten toisen poikansa luo ja pyysi tätä lähtemään työhön viinitarhaan. Toinen poika vakuutti hänelle lähtevänsä mutta ei koskaan mennyt.

Sitten Vapahtaja kääntyi pappien ja vanhimpien puoleen ja kysyi: ”Kumpi näistä kahdesta teki, mitä hänen isänsä tahtoi?”

Heidän oli myönnettävä, että ensimmäinen poika teki niin – se, joka sanoi, ettei lähtisi, mutta tuli myöhemmin toisiin ajatuksiin ja lähti työhön viinitarhaan.⁴

Vapahtaja käytti tätä kertomusta tähdentääkseen erästä tärkeää periaatetta – että ne, jotka todella rakastavat Jumalaa, noudattavat käskyjä.

Ehkäpä tästä syystä Jeesus pyysi ihmisiä kuuntelemaan fariseusten ja lainopettajien sanoja mutta olemaan noudattamatta heidän esimerkkiään.⁵ Nämä uskonnon opettajat eivät eläneet sanojensa mukaan. He rakastivat uskonnosta puhumista, mutta valitettavasti heiltä jäi ymmärtämättä sen perusolemus.

Teot ja meidän pelastuksemme

Yhdessä viimeisimmistä opetuksistaan opetuslapsilleen Vapahtaja puhui heille viimeisestä tuomiosta. Jumalattomat ja vanhurskaat erotettaisiin toisistaan. Hyvät perisivät iankaikkisen elämän. Jumalattomia kohtaisi iankaikkinen rangaistus.

Mitä eroa näillä kahdella ryhmällä oli?

Ne, jotka osoittivat rakkauttaan teoillaan, pelastettaisiin. Ne, jotka eivät tehneet niin, tuomittaisiin.⁶ Todellinen kääntymys Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin sekä sen arvoihin ja periaatteisiin käy ilmi teoistamme jokapäiväisessä elämässämme.

Loppujen lopuksi pelkkä rakkautemme julistaminen Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan ei tee meistä kelvollisia korotukseen. Sillä kuten Jeesus opetti: ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra, Herra’, pääse taivasten valtakuntaan.

Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon.”⁷

Rakkaus – mihin se johtaa?

Vastaus kysymykseen ”Mihin rakkaus johtaa?” voi olla yksinkertainen ja suora. Jos todella rakastamme Vapahtajaa, me taivutamme sydämemme Hänen puoleensa ja kuljemme opetuslapseuden polkua. Kun rakastamme

Jumalaa, me pyrimme pitämään Hänen käskynsä.⁸

Jos todella rakastamme lähimmäisiämme, me ryhdymme auttamaan ”köyhiä ja tarvitsevia, sairaita ja ahdistettuja”.⁹ Sillä juuri ne, jotka tekevät näitä epäitsekkäitä myötätunnon ja palvelemisen tekoja¹⁰, ovat Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Tämä on sitä, mihin rakkaus johtaa.

Tämä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin perusolemus. ■

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Rakkaus – evankeliumin ydin”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 91.
2. Ks. Matt. 22:36–40.
3. Ks. Moroni 7:46–47.
4. Ks. Matt. 21:28–32.
5. Ks. Matt. 23:3.
6. Ks. Matt. 25:31–46.
7. Matt. 7:21.
8. Ks. Joh. 14:15.
9. OL 52:40.
10. Ks. Moosia 18:8–9.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Presidentti Uchtdorf määrittelee Jeesuksen Kristuksen todellisten opetuslasten olevan niitä, jotka osoittavat rakkautensa Häntä ja muita kohtaan teoillaan. Hän opettaa, että ”jos todella rakastamme Vapahtajaa, me taivutamme sydämemme Hänen puoleensa ja kuljemme opetuslapseuden polkua”. Kysy niiltä, joita opetat, millä tavoin rakkaus on motivoinut heitä kulkemaan opetuslapseuden polkua. Voisit kertoa heille omistakin kokemuksistasi. Voisit lisäksi kehottaa heitä rukoilemaan enemmän rakkautta ja voimaa toimia rakkaudesta.

Pidä käskyt ja rakasta muita

Kun ajattelemme rakkautta, mieleen tulee usein ensimmäisenä romanttiset elokuvat, suklaa ja kukat. Mutta rakkaus – *todellinen* rakkaus – on paljon syvällisempää ja paljon epäitsekäämpää. Jeesus Kristus eli vuoksemme ja kuoli puolestamme, koska Hän rakastaa meitä. Itse asiassa kaksi suurinta käskyä ovat rakastaa Jumalaa ja rakastaa kaikkia muita (ks. Matt. 22:36–40). Mutta kuinka me voimme *osoittaa* muille, että rakastamme heitä?

Presidentti Uchtdorf kertoo Kristuksen vertauksen kahdesta pojasta, joista toinen tekee työtä isälleen ja toinen ei. Vapahtaja tähdentää, että vain se poika, joka totteli isäänsä,

todella rakasti häntä. Samoin kun me noudatamme Jumalan käskyjä, me osoitamme, että rakastamme Häntä ja haluamme palata Hänen luokseen.

Entä kuinka me osoitamme rakastavamme kaikkia muita? Presidentti Uchtdorf selittää senkin: ”Jos todella rakastamme

lähimmäisiämme, me ryhdymme auttamaan ’köyhiä ja tarvitsevia, sairaita ja ahdistettuja’. Sillä juuri ne, jotka tekevät näitä epäitsekäitä myötätunnon ja palvelemisen tekoja, ovat Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.”

Kun seuraavan kerran siis näet isäsi, äitisi, siskosi tai veljesi tai ystäväsi, mieti, kuinka voisit palvella heitä osoittaaksesi kiintymyksiä heitä kohtaan. Se tekee iloiseksi heidät ja sinut, ja se tekee iloiseksi myös taivaallisen Isäsi.

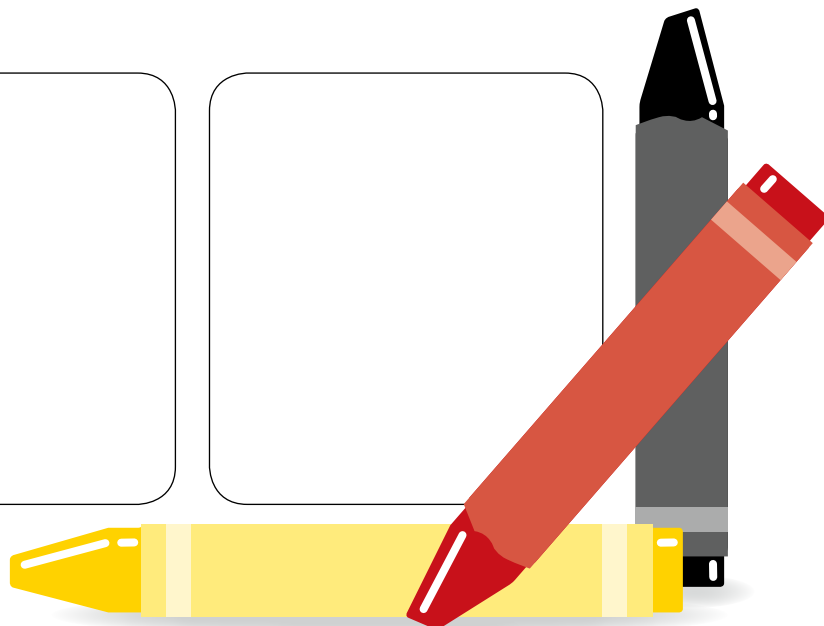
LAPSILLE

Osoita rakkautta

Jeesus kertoi tarinan isästä ja tämän kahdesta pojasta. Isä teki työtä viinitarhassa ja pyysi poikiaan auttamaan. Ensimmäinen poika sanoi ensin ei mutta tuli sitten myöhemmin auttamaan viinitarhassa. Toinen poika sanoi auttavansa mutta ei sitten koskaan auttanut.

Jeesus opetti, että ensimmäinen poika osoitti isäänsä kohtaan enemmän rakkautta olemalla kuuliainen.

Näytelkää tämä kertomus! Kirjoita tai piirrä sitten kolme asiaa, jotka voit tehdä osoittaaksesi, että rakastat taivaallista Isäsi.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja etsi innoitusta saadaksesi selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle” ymmärtäminen vahvistaa uskoasi Jumalaan ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Vanhemmuus on pyhä velvollisuus

Taivaallinen Isämme loi perheen auttaakseen meitä opettamaan oikeita periaatteita rakastavassa ilmapiirissä. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Lausukaa lapsellenne kohteliaisuus tai halatkaa häntä. Sanokaa useammin ’Rakastan sinua’, ja kiittäkää aina. Älkää koskaan antako ratkaisua vaativan ongelman tulla tärkeämmäksi kuin rakkautta kaipaava henkilö.”¹

Susan W. Tanner, entinen Nuorten Naisten ylijohdaja, on opettanut: ”Meidän taivaallinen Isämme on esimerkkinä mallista, jota meidän pitäisi noudattaa. Hän rakastaa meitä, opettaa meitä, on kärsivällinen meitä kohtaan ja antaa meille tahdonvapautemme. – Joskus kuri, jolla tarkoitetaan opettamista, sekoitetaan arvostelemiseen. Lapset – samoin kuin kaiken ikäiset ihmiset – parantavat käytöstään enemmän saadessaan rakkautta ja rohkaisua kuin silloin, kun heitä arvostellaan.”²

”Jos me uskollisesti pidämme perherukouksen, tutkimme pyhiä

kirjoituksia, pidämme perheillan, saamme ja annamme pappeuden siunauksia ja pyhitämme lepopäivän”, sanoi vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista, ”lapsemme – valmistautuvat iankaikiseen kotiinsa taivaassa riippumatta siitä, mitä heille tapahtuu hankalassa maailmassa.”³

Muita pyhien kirjoitusten kohtia

1. Nefi 8:37; 3. Nefi 22:13; OL 93:40; 121:41

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Rakkautta kotona – neuvoja profeetaltamme”, *Liahona*, elokuu 2011, s. 4.
2. Susan W. Tanner, ”Kerroinko sinulle...?”, *Liahona*, toukokuu 2003, s. 74.
3. Quentin L. Cook, ”Herra on minun valoni”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 64.
4. Ks. Robert D. Hales, ”Velvollisuutemme Jumalaa kohtaan: vanhempien ja johtajien tehtävä nousevaa sukupolvea kohtaan”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 96, 95.

Usko, perhe, auttaminen

Kertomuksia elävästä elämästä

”Olin lukemassa sanomalehteä, kun yksi pienistä pojanpojistamme kiipesi viereeni”, sanoi vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista. ”Minusta oli mukava kuunnella, kun hänen suloinen äänensä puheli taustalla samalla kun luin. Kuvitelkaa, miten yllätyin, kun hän muutaman hetken kuluttua työnty minun ja lehden väliin. Hän otti kasvoni käsiinsä ja painoi nenänsä minun nenääni vasten ja kysyi: ’Pappa! Oletko sinä siellä?’

– *Siellä* oleminen tarkoittaa sitä, että ymmärrämme nuortemme sydäntä ja tunnemme yhteenkuuluvuutta heidän kanssaan. Ja se, että tunnemme yhteenkuuluvuutta heidän kanssaan, ei tarkoita sitä, että pelkästään juttelemme heidän kanssaan vaan että myös puuhailemme heidän kanssaan. –

Meidän täytyy suunnitella ja hyödyntää opetustilanteita –.

Mitä kauemmin elän, sitä paremmin käsitan, että nuoruuteni opetushetket, varsinkin ne, joita minulla oli vanhempieni kanssa, ovat muovanneet elämäni ja tehneet minusta sen, mitä olen.”⁴

Mieti tätä

Miksi evankeliumin opettamisen onnistuu parhaiten rakkauden kielellä ja esimerkillä?

HUHTIKUUN 2016 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

*”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama”
(OL 1:38).*

Kun käyt läpi huhtikuun 2016 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden konferenssin muistikirjoja) apuna tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden viimeaikaisia opetuksia.

OPILLINEN KOHOKOHTA

Jeesuksen Kristuksen sovitus

”Voin sanoa painokkaasti, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta lopujen lopuksi, iankaikkisessa mielessä, ei tule olemaan lainkaan epäoikeudenmukaisuutta. ’Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista’ [Saarnatkaa minun evankeliumiani, s. 52]. Nykyiset olosuhteemme eivät ehkä muutu, mutta Jumalan myötätunnon, hyvyyden ja rakkauden avulla voimme kaikki saada enemmän kuin ansaitsemme, enemmän kuin mihin olemme arvollisia ja enemmän kuin osaamme edes toivoa. Meille on luvattu, että Jumala ’pyyhkii [silmistämme] joka ainoan kyyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.’ [Ilm. 21:4.]”

Vanhin Dale G. Renlund kahdentoista apostolin koorumista, ”Jotta – – voisin vetää kaikki ihmiset luokseni”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 42.

Vastauksia sinulle

Jokaisessa konferenssissa profeetat ja apostolit antavat innoitettuja vastauksia kysymyksiin, joita kirkon jäsenillä saattaa olla. Voit käyttää toukokuun 2016 lehteäsi tai käydä osoitteessa conference.lds.org, niin löydät vastauksia näihin kysymyksiin:

- Mitä neljän tyyppisiä perheneuvostoa on ja miksi ne ovat tärkeitä?
– Ks. M. Russell Ballard, ”Perheneuvostot”, s. 63.
- Kuinka me valmistaudumme temppelin? – Ks. Quentin L. Cook, ”Näe itsesi temppelissä”, s. 97.
- Mitä ovat pappeuden avaimet?
– Ks. Gary E. Stevenson, ”Missä ovat pappeuden avaimet ja valtuus?”, s. 29.

”Valitsemme epäilyksen sijaan uskon.”

Bonnie L. Oscarson, Nuorten Naisten ylijohtaja, ”Uskonko minä?”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 89.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

Pelastaminen

”Täällä maan päällä – – maailman epäpuhtaus ja saasta tahraavat sie-luamme niin että meidän on vaikea tunnistaa ja muistaa syntyperämme ja tarkoituksemme.

Mutta kaikki tämä ei voi muut-taa sitä, keitä me todella olemme. Luonteemme perustavaa laatua oleva jumalallisuus pysyy. – –

Teistä saattaa tuntua, että elämäenne on raunioina. Olette saattaneet tehdä syntiä. Saatatte olla peloissanne, vihai-sia, murheissanne tai epäilyksen kidut-tamia. Mutta samoin kuin hyvä paimen etsii eksyneet lampaansa, niin jos te vain kohotatte sydämenne maailman Vapah-tajan puoleen, Hän löytää teidät.

Hän pelastaa teidät.

Hän nostaa teidät hartioilleen.

Hän kantaa teidät kotiin.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Hän nostaa teidät hartioilleen ja kantaa teidät kotiin”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 104.

Tulevia rooleja

Toisinaan useampi kuin yksi puhuja käsittelee samaa aihetta. Seuraavassa on kolmen puhujan sanoja valmistautumisesta tuleviin rooleihin:

- ”[Nuoret miehet], – – eläkää elämäänne niin, että miehenä tuotte puhtautta avioliittoonne ja lapsillenne.” – D. Todd Christofferson, ”Isät”, s. 96.
- ”[Päättäkää] rukoillen, mitä voitte tehdä – oman aikanne ja omien olosuhteidenne mukaan – palvellaksenne pakolai-sia, jotka asuvat lähiympäristössänne ja paikkakunnallanne.” – Linda K. Burton, ”Minä olin koditon”, s. 14.
- ”Jumalan onnensuunnitelmassa me emme niinkään etsi ketään täydellistä vaan ihmistä, jonka kanssa voimme koko elämämme ajan yhdessä pyrkiä luomaan rakastavan, kestävän ja täydel-lisemmän suhteen.” – Dieter F. Uchtdorf, ”Niiden ylistykseksi, jotka pelastavat”, s. 78.

Hienoja kertomuksia konferenssista

Mikä kiinnittääkään huomiomme paremmin kuin hieno kertomus? Seu-raavat kertomukset ovat niiden monien joukossa, joita konferenssissa kerrottiin:

- Mikä oppi lohdutti Etelä-Amerikassa avioparia, joka kaipasi saada poikavauvansa sinetöidyksi heihin? – Ks. W. Christopher Waddell, ”Rauhan kaava”, s. 90.
- Minkä oivalluksen eräs äiti teki lentäessään vakavasti sairaan pienen poikansa kanssa helikopterilla Alkeisyhdistyksen lastensai-raalaan? – Ks. Bonnie L. Oscarson, ”Uskonko minä?”, s. 87.
- Kuinka eräs pappien koorumin johtaja sai yhden papeistaan tule-maan takaisin kirkkoon? – Ks. Mervyn B. Arnold, ”Pelastamaan: me pystymme siihen”, s. 53.

SISAR MABEL LAULAMASSA

R. Val Johnson

kirkon lehdet

Sisar Mabelin into laulaa oli tuskallisen estotonta.

Paras ystäväni tönäisi kyynärpäällä minua kylkeen estääkseen minua nauramasta. Olimmehan sentään sakramenttikokouksessa ja lauloimme sakramenttilaulua.

Mutta oli vaikeaa olla nauramatta, eikä Pat pystynyt hillitsemään nauruaan paljonkaan minua paremmin.

Me olimme 15-vuotiaita, ja me tiesimme kaiken. Tiesimme, että seurakuntamme jokaisen jäsenen oli määrä olla täydellinen – mutta eivät he olleet. Tiesimme, että sakramenttikokouspuheiden oli määrä olla innoittavia – mutta enimmäkseen ne olivat tylsiä. Ja tiesimme, että maailman surkein laulaja istui keskuudessamme runnellen kirkon lauluja, joiden oli määrä suunnata ajatuksemme kohti taivasta – mutta yleensä ne veivät siihen toiseen suuntaan.

Saatoimme vain peittää korvamme ja sävähtää. Satunnainen naurunpurskahdus tuntui auttavan.

Emme olleet varmoja siitä, tiesikö sisar Mabel (hänen etunimensä ja ainoa nimi, jota muistan kenenkään hänestä käyttäneen), että häntä oli tuskallista kuunnella eikä hän välittänyt siitä, vai oliko hän täysin tietämätön vaikutuksesta, joka hänen laulamislallaan oli meihin muihin. On täysin mahdollista, ettei kukaan

ollut koskaan puhunut asiasta hänen kanssaan. Vaikka hän oli iäkäs, hän oli vaikuttava nainen. Ei kooltaan vaan tarmoltaan. Kaikki, mitä hän teki, oli tarmokasta ja koväänistä. Etenkin hänen laulamislensa.

Hänen intonsa laulaa ilmeni paitsi seurakuntamme laulaessa myös seurakuntamme kuoron esiintyessä. Hänen innokkuutensa siellä oli hillitsemätöntä. Vaikka en muista hänen laulunsa koskaan olleen hillittyä seurakunnan laulaessa, niin kuorossa se todella kajahti ilmoille ja hänen äänensä kävi sellaisissa korkeuksissa ja syvyyksissä, etten usko kenenkään diivan maailmassa koskaan saavuttaneen moista. Tai halunneen saavuttaa.

No, siitä on kauan. Noista ajoista on vuosia, ja sisar Mabel on jo kuollut. Pat ja minä olemme kulkeneet omia teitämme. Ja minä ainakin olen saanut huomata, etten tiennyt 15-vuotiaana niin paljon kuin luulin tietäväni. Uskon oppineeni joitakin asioita elämästä – ja laulamislsta – kuluneiden 50 vuoden aikana.

Olen oppinut, että elämää on eletävä innolla ja tarmokkaasti. Jokainen minuutti on aarre, ja kun se on ohitse, se on ohitse ikuisesti ja jää vain hatarasti muistiin. Olen oppinut, että jos aiomme palvella muita tai palvella Herraa, me olemme onnellisimpia ja tehokkaimpia silloin kun teemme sen täydestä riemustamme ja tarmostamme.

Olen oppinut, ettei kukaan tällä puolen väliverhoa ole täydellinen. Herra pyytää meiltä ainoastaan sydämemme, väkevyytemme, mieleemme ja voimamme – siinä määrin kuin pysytymme ne antamaan. Hän hyväksyy varauksettoman antimme – niin vähäinen kuin se ehkä onkin – omistautumislsemme täytenä mittana.

On ehkä ironista, että olen myös huomannut, etten ole yhtään sen parempi laulaja kuin sisar Mabel oli. Toivon, että muut seurakuntalaiset ovat rakastavampia minua kohtaan kuin minä olin häntä kohtaan. Jos hän olisi vielä täällä, pyytäisin häntä laulamaan minulle. Kaipaän hänen enkelimäistä ääntään. ■

SIUNAUKSIA PALVELEMISESTANI

John A. Grincer

Herra iloitsee meidän siunaamisestamme, ja olen huomannut, että palvelinpa kuinka paljon tahansa, olen edelleen velassa Hänelle.

Kun minut esiteltiin jokin aika sitten kokouksen puhujana, kokousta johtanut henkilö mainitsi kohteliaasti joitakin huomattavimmista aiemmista tehtävistäni kirkossa, kuten palveleminen piispana, lähetysjohtajana ja vaaran johtokunnan jäsenenä. Tämä veli oli kohtelias, mutta tulin miettineeksi, miksi hän ei esitellyt minua seurakunnan lähetystyönjohtajana (nykyinen tehtäväni) tai jonkin muun vähemmän julkisen tehtäväni johdosta.

Voin rehellisesti sanoa, että olen tuntenut saman ohjaavan hengen jokaisessa tehtävässä ja jokainen tehtävä on ollut antoisa. Olen aina tavoitellut tehtävissäni Herran johdatusta, enkä ole koskaan joutunut pettymään. Olen tullut siihen tulokseen, että Herra iloitsee meidän siunaamisestamme – palvelemme missä tehtävässä tahansa.

Uskon, että me saamme ”kuolematomuuden ja iankaikkisen elämän kruunun” (OL 81:6), ei huomattavien tehtävien vuoksi vaan pikemminkin siksi, että me olemme palvelleet nöyrästi kaikissa niissä tehtävissä, jotka olemme saaneet. Vapahtaja on sanonut:

”Älköönkä pää sanoko jaloille, ettei se tarvitse jalkoja; sillä kuinka ruumis voi seistä ilman jalkoja?

Edelleen, ruumis tarvitsee jokaista jäsentä, jotta kaikki rakentuisivat yhdessä, jotta elimistö pysyisi täydellisenä.” (OL 84:109–110.)

Olen pelännyt elämäni aikana joitakin kirkon tehtäviä. Aina kun minulla on ollut sellaisia ajatuksia mahdollisesta tehtävästä, on ollut varmaa, että saisin sen pian. Sellaisen tehtävien vastaanottaminen on vaatinut uskoa ja luottamusta pyhissä

kirjoituksissa oleviin lupauksiin.

Nefi sanoi: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskennyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään käskyä valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käskää heidän tehdä” (1. Nefi 3:7). Paavali julisti: ”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen” (2. Tim. 1:7).

Toisinaan meistä saattaa tuntua, että meillä on oikeus kieltäytyä tehtävästä, jos pelkäämme sitä. Mutta meidän pitää muistaa, että kirkon johtajat rukoilevat tehtävistä ja henkilöistä, joiden tulee saada ne.

Kun kieltäydymme jostakin tehtävästä, se siirtyy jollekulle toiselle, jolla on tilaisuus kasvaa ja saada siunauksia palvelemisestaan (ks. OL 58:32).

Herra iloitsee meidän siunaamisestamme, ja olen huomannut, että palvelinpa kuinka paljon tahansa, olen edelleen velassa Hänelle. Hän on todellakin siunnannut perhettäni ja minua palvelemisestamme Hänen valtakunnassaan enemmän kuin olin ikimaailmassa voinut kuvitella. ■

Kirjoittaja asuu Länsi-Australiassa.

ODOTIMME KAKSOSIA, KOIMME IHMEITÄ

Cheryl Lapating-La Torre

*Ajattelimme, että kaikki elämässämme
sujuisi mukavasti, mutta pian asiat
mutkistuivat ja minua kauhistutti,
mikä muu voisi mennä vikaan.*

Eräänä iltana olin katsomassa uutisia, kun eräs asia kiinnitti huomioni. Tunnistin, että toimittaja oli entinen opiskelutoverini. Hän oli saavuttanut unelmansa päästä uutisankkuriksi!

”Entä minä?” kysyin itseltäni. ”Mitä minä olen saavuttanut?” Katsoin nukkuvaa pienokaista sylissäni ja mietin viimeisten kolmen vuoden tapahtumia.

Olin aina ajatellut, että loisin ammattiuran itselleni, mutta kun aviomieheni Charles ja minä saimme esikoistyttäreemme Chebyn,

tärkeysjärjestykseni vaihtui. Jäin pois töistä huolehtiakseni Chevystä. Meillä oli usko Jeesukseen Kristukseen ja siihen, että kunhan maksaisimme kymmenyksemme ja noudattaisimme käskyjä, kaikki järjestyisi.

Asiat sujuivat hyvin, kunnes eräänä päivänä Charles irtisanottiin työstään. Uskoimme siihen, että kaikki järjestyisi, mutta tiesimme, että meidän täytyi toimia. Päätimme, että myös minä hankkisin työpaikan, joten Charles ja minä aloimme kumpikin etsiä työtä. Muutaman viikon kuluttua minut

palkattiin puhelinkeskukseen. Minusta oli kurjaa joka päivä jättää yhdeksän kuukauden ikäinen tyttäreemme lastenvahdin hoiviin, mutta se oli paras ratkaisumme.

Oltuani töissä vain kuukauden huomasin olevani raskaana. Onneksi Charles löysi pian työpaikan. Palkka ei ollut kummoinen, mutta siitä oli apua. Hetken aikaa tunsimme huojennusta.

Raskauteni kävi hyvin vaikeaksi, ja minun oli pakko lopettaa työni. Kuukausittaisella neuvolakäynnilläni kuulinme järkytykseksemme, että odotin

kaksosia. Charlesia ja minua pelotti, mutta luotimme taivaalliseen Isään.

Siinä vaiheessa kun raskaus oli jatkunut suunnilleen kolme ja puoli kuukautta, heräsin verenvuotoon. Luulin, että minulle oli tullut keskenmeno, joten menin sairaalaan. Vauvat olivat kunnossa, mutta lääkäri määräsi minut loppuraskauden ajaksi vuodelepoon.

Asiat alkoivat käydä varsin hankaliksi. Sairaалalaskut tyhjensivät pankkitilimme, eivätkä Charlesin niukat tulot riittäneet kattamaan tarpeitamme. Tunsin itseni arvottomaksi. En pystynyt omalta osaltani ansaitsemaan tuloja enkä huolehtimaan Chevystä. Toisinaan unohdin, että kannoin kahta erityistä henkilästä. Anoin joka päivä ja yö apua taivaalliselta Isältä. Minua kauhistutti, mikä muu voisi mennä vikaan. Mutta yksi ajatus palasi jatkuvasti mieleeni: taivaallinen Isä elää, ja Hän tuntee tarpeemme.

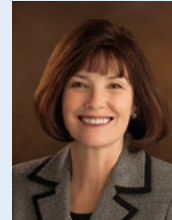
Charlesillakin oli rankkaa, mutta hän pysyi vahvana. Hän auttoi minua ja huolehti Chevystä työnsä ohessa. Hänen minulle antamansa pappeuden siunaukset ja hänen rakkautensa vahvistivat minua. Meitä pelotti, mutta kohtasimme tämän uuden koetuksen yhdessä.

Tein parhaani hyväksyäkseni tilanteen. Sen sijaan että olisin jäänyt murehtimaan, luin pyhiä kirjoituksia, kirkon lehtiä ja hyviä kirjoja. Lisäksi lauloin kirkon lauluja – varsinkin laulla ”Niin varma on perustus” (*MAP-lauluja*, 43) oli valtava vaikutus. Pääsin lähemmäksi Vapahtajaani. Oivalsin,

kuinka paljon minulla oli kiittollisuuden aiheita olosuhteistamme riippumatta.

Päivien kuluessa tunsimme Jumalan käden vaikuttavan elämäämme. Suuria ja pieniä ihmeitä tuli esiin kaikkialla. Sukulaistemme ja ystävämme maksoivat osan kuluistamme. Tunsin heidän rakkautensa ja huolensa perheestämme. Apuyhdistyksen johtokunta antoi joka päivä yhdelle tai kahdelle sisarelle tehtävän vierailla luonani. He toivat ruokatarvareita, laittoivat ruokaa ja siivosivat, huolehtivat Chevystä, esittivät hengellisiä ajatuksia ja piristivät minua. He rukoilivat toipumiseni puolesta ja kaksosten jatkuvan turvallisuuden puolesta. Emme koskaan olleet nälissämme. Nämä sisaret eivät tienneet, kuinka paljon heidän palvelunsa auttoi minua kuormani kantamisessa. Kun synnytyksen aika koitti, taivaallinen Isä teki synnytyksestä minulle hyvin helpon, ja kumpikin tytär syntyi terveinä.

Siitä haasteellisesta ajasta elämässämme on kulunut vuosia, mutta ei ole mennyt päivääkään, jolloin emme olisi tunteneet Jumalan rakkautta. Taloudellinen tilanteemme on nykyään paljon parempi, ja lapsemme ovat kasvamassa älykkäiksi ja lahjakkaiksi. Olemme vahvempia ja paremmin valmistautuneita tuleviin haasteisiin, koska tiedämme, että taivaallinen Isä siunaa lapsiaan omana aikanaan ja ettei Hän koskaan jätä lapsiaan ilman apua tai lohtua. Elämä ei ole helppo taival, mutta Jumala on aina kanssamme ja johdattaa meitä. ■
Kirjoittaja asuu Filippiineillä.

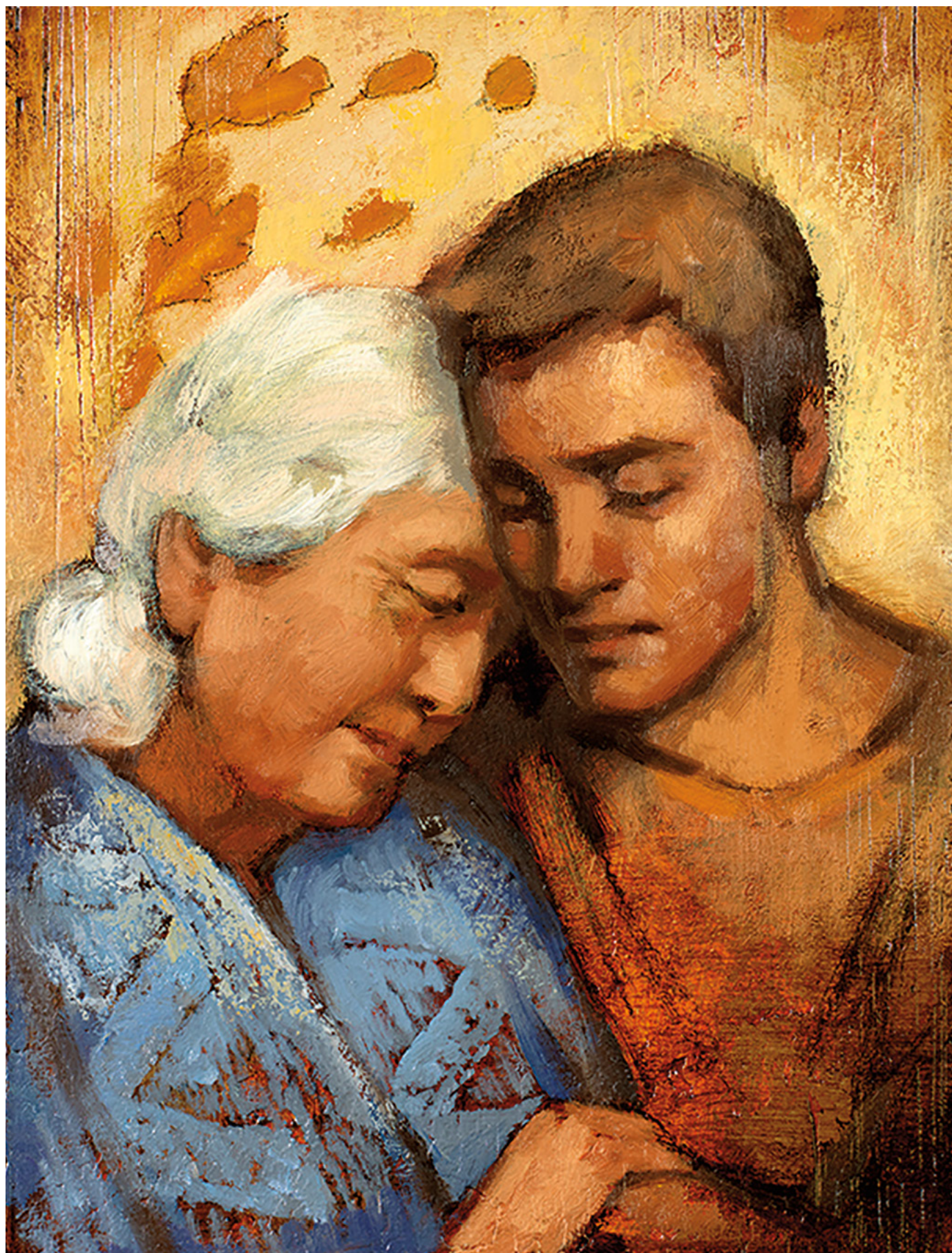

MERKITYKSELLISIÄ HAASTEITA

”En tiedä, miksi meillä on niitä monia koettelemuk-

sia, joita meillä on, mutta oma-kohtaisesti tunnen, että palkinto on niin suuri, niin iankaikkinen ja ikuinen, niin riemukas ja käsituskymme ulottumattomissa, että palkinnon saamisen päivänä tunnemme ehkä halua sanoa armolliselle, rakastavalle Isällemme: ’Oliko siinä kaikki, mitä vaadittiin?’ – – Mitä merkitystä sillä on, rakkaat sisaret, mitä olemme täällä kärsineet, jos nuo koettelemukset ovat loppujen lopuksi juuri niitä asioita, jotka ovat tehneet meistä kelpollisia iankaikkiseen elämään?”

Linda S. Reeves, toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, ”Meille luvattujen siunausten arvoisia”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 11.

Vanhin
Don R. Clarke

Toimi johtavana
auktoriteettina
palvelevana seitsen-
kymmenenä vuosina
2006–2015.

HARJOITA puhdasta palvelusta

*Jos haluat olla onnellinen, tuntea Pyhän Hengen
vaikutusta ja päästä lähemmäksi Vapahtajaa,
niin harjoita puhdasta palvelusta.*

Muutama vuosi sitten eräs nuori mies, jota kutsun Johniksi, tuli toimistooni pian sen jälkeen kun oli palannut lähetystyöstä kotiin.

”Vanhin Clarke, tarvitsen apua”, hän sanoi minulle hyvin huolissaan. ”Rakastin lähetystyötäni. Se muutti minua. Olen kuitenkin kadottamassa noita pyhiä ja erityisiä tunteita, joita tunsin lähetyskentällä. Mitä voin tehdä tunteakseni samaa kuin tunsin lähetyskentällä?”

Olen nähnyt saman tapahtuvan monta kertaa. Oikeastaan hän kysyi: ”Mitä voin tehdä, että olisin onnellinen, tuntisin Pyhän Hengen vaikutusta ja olisin lähellä Vapahtajaa?” Se on kysymys, joka meidän kaikkien pitäisi esittää itsellemme joka päivä.

Sinä iltapäivänä toimistossani otimme esiin kohdan Jaak. 1:27 ja luimme: ”Puhdasta, Jumalan ja Isän silmissä tahratonta palvelusta on huolehtia orvoista ja leskistä, kun he ovat ahdingossa, ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta.”

Sitten luimme kohdan Alma 34:28: ”Jos te – – käännytätte pois tarvitsevat ja alastomat ettekä käy sairaiden ja ahdistettujen luona ja anna omaisuudestanne, jos teillä on, niille, jotka tarvitsevat – minä sanon teille: Jos te ette mitään näistä tee, katso, teidän rukouksenne on turha eikä teitä mitään hyödytä, ja te olette kuin tekopyhät, jotka kieltävät uskon.”

Sitten kävimme läpi Johanneksen evankeliumissa olevan kertomuksen, jossa Pietari ja muut opetuslapset olivat lähteneet kalaan eivätkä saaneet mitään, mutta sitten Vapahtaja käski heidän siirtää verkkonsa toiselle puolelle venettä ja he saivat 153 kalaa. Kun he olivat syöneet, Pietari ja Vapahtaja keskustelivat. Vapahtaja tiesi opettavansa viimeisiä kertoja tätä miestä, josta tulisi pian profeetta ja kirkon presidentti.

”Rakastatko sinä minua?” Vapahtaja kysyi.

Pietari vastasi: ”Rakastan, Herra. Sinä tiedät, että olet minulle rakas.”

Silloin Vapahtaja sanoi: ”Ruoki minun karitsoitani.”

Vapahtaja esitti saman kysymyksen vielä kaksi kertaa ja käski: ”Ruoki minun lampaitani.” (Ks. Joh. 21:3–17.)

Pietaria käskettiin itse asiassa harjoittamaan puhdasta palvelusta eli huolehtimaan ihmisistä. Myös Jumalan profeetta tänä aikana huolehtii ihmisistä ja rakastaa heitä. Presidentti Thomas S. Monson on suurenmoinen esimerkki ihmisestä, joka harjoittaa puhdasta palvelusta. Koko elämänsä ajan hän on rakastanut ihmisiä ja huolehtinut heistä.

Olen nähnyt monia kotiin palanneita lähetyssaarnaajia, jotka ovat ystävänä Johnin kaltaisia. Jos heiltä kysyy, miksi he rakastivat lähetystyötä, miltei aina he sanovat sen johtuneen heidän rakkaudestaan palvelemiaan ihmisiä kohtaan. Sinä päivänä, kun lähetyssaarnaajat alkavat välittää enemmän muista kuin itsestään, heistä tulee onnellisia. Niin on meidän kaikkien kohdalla. Elämämme on aina onnellisempaa silloin, jos huolehdimme muista ja rakastamme heitä.

Toisista huolehtimisen vastakohta on ajatella itseään: omaa autoani, omia opintojani, omaa työpaikkaani, omia ongelmiani. Silloin kun kyse on aina meistä, yhteytemme taivaaseen ei ole niin vahva kuin se voisi olla.

Sanoin Johnille, että jos hän harjoittaisi puhdasta palvelusta, hän olisi onnellinen ja tuntisi samaa kuin oli tuntenut lähetystyössään. Samalla tavoin, jos *sinä* haluat olla onnellinen, tuntee Pyhän Hengen vaikutusta ja päästä lähemmäksi Vapahtajaa, niin harjoita puhdasta palvelusta. Edellä mainituista pyhien kirjoitusten kohdista opimme neljä tärkeää käytäntöä, jotka voidaan määritellä puhtaaksi palvelukseksi.

1. Käy leskien luona ja huolehdi heistä

John palasi takaisin korkeakouluun ja toimi keskustelemiemme asioiden mukaan. Hän lähetti minulle myöhemmin sähköpostiviestin, jossa hän kertoi, millaista oli lukea kirkon lehtien innoittavia kertomuksia ikäihmisille palvelutalossa.

”Monet ihmiset tunsivat Vapahtajan rakastavan ja tukevan heitä suuresti, kun Henki vahvisti yksinkertaisia totuuksia ja todistuksia”, hän kirjoitti. ”En ollut koskaan tiennyt, että voisin saada sellaista rakkautta ihmisiltä, joiden kanssa minulla

oli hyvin vähän tekemistä, ja tuntea sellaista rakkautta heitä kohtaan. Mutta tunsin Vapah-tajan rakkautta heitä, noita ystävällisiä sieluja, kohtaan. Minulle kävi selväksi, että tapaisin nämä ihmiset – joita nyt vaivasivat dementia ja fyysiset sairaudet – toisella puolen. Näkisin heidän aviomiehensä tai vaimonsa, jotka ovat seuranneet heitä väliverhon toiselta puolen. Tunsin todella voimakkaasti isoisäni läsnäolon – miehen, jota en ole koskaan tavannut – kun istuin isoäitini kanssa, ja isoisäni henki vahvisti ja tuki minua. Tiesin, että Hän oli kiitollinen vähäisestä vierailustani.”

Hän jatkoi: ”Kukapa olisi arvannut, että kokisin sellaisia lempeitä armotekoja? Tuntuu niin merkityksettömältä tulla kotiin jonkin sellaisen jälkeen ja vain aukaista televisio tai rentoutua jollakin muulla tavalla. Oivallus, että nämä suloiset kokemukset ovat ulottuvilla päivän jokaisena hetkenä, kun me pyhät pyrimme keskittymään muihin ja auttamaan heitä jollakin tavalla, on muuttanut minua.”

Sinäkin voit tehdä niin, ja Herra siunaa sinua kuten Hän on siunannut Johnia.

2. Auta orpoja

Maailmassa on paljon orpoja. Eikö olisikin hienoa, jos voisimme pitää yhteyttä yhteen heistä tai kirjoittaa yhdelle heistä säännöllisesti?

Kun poikamme Nate palasi kotiin lähetystyöstä, hänellä oli samoja tuntemuksia kuin ystävälläni Johnilla. Nate päätti toimia vapaaehtoisena opastajana ohjelmassa, joka yhdistää aikuisia ja sellaisia lapsia, jotka kaipaavat kahdenkeskistä kannustavaa ihmissuhdetta. Tuo palveleminen muutti hänen opiskelukokemustaan. Nyt kun Nate on naimisissa, hän ja hänen vaimonsa Carla ovat jälleen ”adoptoineet” lapsia ohjelman avulla. Heidän avioliitolleen on ollut suuri siunaus se, että he ovat saaneet antaa omastaan tarvitseville.

Kun vaimoni Mary Anne ja minä palveimme Santa Cruzin lähetyskentällä Boli-viassa, meillä oli lähetysaarnaja, joka oli orpopoika. Hänellä ei ollut perhettä. Herra järjesti hänet vanhin Hawkinsin kouluttajaksi. En usko, että hän oli paras kouluttaja, mutta vanhin Hawkins oli paras toveri orpopojalle, josta oli tullut yksi Herran lähetysaarnajista.

Vanhin Hawkinsin vanhemmat kirjoittivat tälle lähetysaarnajalle tämän lähetystyön aikana ja ovat jatkaneet kirjoittamista kuluneet 15 vuotta. Vanhin Hawkinsin ja hänen perheensä ansiosta tätä orpopoikaa on rakastettu ja hänestä on huolehdittu. Hän on nyt onnellisesti naimisissa, työssä ja aktiivinen Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa. Me kaikki voimme auttaa orpolasten elämää muuttamaan.

3. Pidä huolta köyhistä ja tarvitsevista

Pyhissä kirjoituksissa muistutetaan meitä jatkuvasti siitä, miten tärkeää on auttaa köyhiä ja tarvitsevia. Tämä on meidän kaikkien vastuu.¹ Yksi tapa, jolla voimme lisätä

Uskooko Herra meille tehtävän olla vastaus jonkun toisen rukoukseen? Voiko Hän luottaa siihen, että me noudattamme Pyhän Hengen kehotuksia?

apuumme köyhille ja tarvitseville, on maksaa runsas paas-touhri. Presidentti Brigham Young (1801–1877) on sanonut:

”Ensimmäisenä vuonna, kun tulin tähän laaksoon, minulla ei ollut riittävästi jauhoja perheeni tarpeisiin sadonkorjuuseen saakka – ja, talooni tuli joka päivä ihmisiä pyytämään leipää. Yhtenä päivänä olin siitä hyvin alamaissa. Menin vanhalle linnakkeelle, ja kun tulin takaisin kotiin, mielialani oli muuttunut täysin. Sanoin vaimolleni: ’Älä anna yhdenkään ihmisen, joka tulee tänne pyytämään ruokaa, lähteä pois tyhjin käsin, sillä jos sen teet, me kärsimme ennen sadonkorjuuta, mutta jos annat jokaiselle tulijalle, meillä on riittävästi selviytyäksemme sinne saakka. – –

Aion jatkaa näin, jotta leipäni riittäisi, sillä jos en tee niin, minulla ei ole riittävästi.’

Uskotteko tuohon periaatteeseen? Tiedän sen olevan totta, koska olen osoittanut sen oikeaksi niin monta kertaa.”²

Seuraavan kokemuksen kirjoitti eräälle kristilliselle verkosivustolle Coloradossa Yhdysvalloissa lääkäri, joka pääsi juuri ja juuri huoltoasemalle asti sen jälkeen kun hänen autonsa moottori oli köhittyään sammunut. Kun hän valmistautui soittamaan hinausauton, hän näki naisen, jonka vanha auto oli pysäköity bensamittarin viereen, liukastuvan ja kaatuvan maahan.

”Nousin autosta tarkistamaan, oliko hän kunnossa. Kun ehdin paikalle, näytti siltä, että hän oli järkyttynyt enemmän itkustaan kuin kaatumisestaan. Hän oli nuori nainen,

joka tummine silmänaluksineen näytti todella riutuneelta. Häneltä putosi jotakin, kun autoin hänet pystyyn, ja kumarruin nostamaan sen antaakseni sen hänelle. Se oli viisientinen.

Sillä hetkellä tajusin äkkiä koko tilanteen: itkevä nainen, ikivanha auto, joka oli täynnä tavaraa ja jonka takapenkillä oli kolme lasta (yksi turvaistuimessa) ja bensamittari, jossa oli lukema 4,95 dollaria. Kysyin häneltä, oliko hän kunnossa ja tarvitsiko hän apua, ja hän vain hoki: ’En halua, että lapseni näkevät minun itkevän.’”

Ymmärtäessään naisen tilanteen tämä lääkäri otti esiin luottokorttinsa, täytti naisen tankin bensiinillä ja osti sitten naiselle ja tämän lapsille kaksi isoa kassillista ruokaa ja muutaman lahjakortin pikaruokaravintolaan, joka oli huoltoaseman vieressä.

”Nainen kertoi minulle nimensä ja sen, että hän asui Kansas Cityssä [Missourissa Yhdysvalloissa]”, lääkäri sanoi. ”Hänen poikaystävänsä oli jättänyt hänet kaksi kuukautta aiemmin, eikä hän ollut kyennyt elättämään perhettään. – – Epätoivoisena hän oli viimein soittanut vanhemmilleen, joiden kanssa hän ei ollut puhunut viiteen vuoteen. He asuivat Kaliforniassa ja sanoivat, että hän voisi tulla asumaan heidän luokseen ja yrittää päästä jaloilleen siellä. Niinpä hän oli pakannut kaiken omaisuutensa autoon.”

Lääkäri halasi naista ja tarjoutui rukoilemaan naiselle turvallista matkaa. Kun hän käveli omalle autolleen, nainen kysyi: ”Oletko sinä enkeli tai jotakin?”

Lääkäri vastasi: ”Joskus Jumala käyttää tavallisia ihmisiä.”

Sitten hän totesi: ”Oli uskomatonta olla osa jonkun toisen ihmettä. Ja tietenkin, – – kun pääsin autooni, se käynnistyi heti ja vei minut kotiin ongelmitta. Vien sen huomenna huoltoon, mutta en usko mekaanikon löytävän siitä mitään vikaa.”³

Uskooko Herra meille tehtävän olla vastaus jonkun toisen rukoukseen? Voiko Hän luottaa siihen, että me noudattamme Pyhän Hengen kehotuksia? Mitä paremmin me noudattamme Hengen kehotuksia, sitä enemmän Herra antaa meille tilaisuuksia olla vastaus jonkun toisen rukoukseen.

4. Ruoki Hänen karitsoitaan ja lampaitaan

Kun Jeesus keskusteli Pietarin kanssa, Hänen ensimmäinen neuvonsa oli: ”Ruoki minun karitsoitani.”

Vapahtaja tietää, että jos ruokimme karitsoita, meidän ei tarvitse etsiä kadonneita lampaita. Joillakuilla meistä saattaa olla nuorempia veljiä tai siskoja, sisarusten lapsia tai muita tuntemiamme ihmisiä, jotka tarvitsevat apua. Olkaamme heille hyviä esimerkkejä ja etsikäämme ne karitsat, jotka tarvitsevat apuamme.

Etsitkö karitsan ja autat sitä? Oletko niin luotettava paimen, että huolehdit karitsoista ja lampaista kuten Vapahtaja on pyytänyt meitä tekemään?

Kysymys, jonka Vapahtaja esitti Pietarille, voitaisiin esittää meille jokaiselle: ”Rakastatko sinä minua?” Kun harjoitamme puhdasta palvelusta käymällä leskien luona ja huolehtimalla heistä, auttamalla orpoja,

pitämällä huolta köyhistä ja tarvitsevista sekä ruokkimalla Vapahtajan karitsoita ja lampaita, me osoitamme Hänelle, että me rakastamme Häntä! Niin tehdessämme me olemme onnellisia, tunnemme Pyhän Hengen vaikutusta ja tunnemme olevamme lähempänä Häntä. ■

Brigham Youngin yliopiston Idahon kampusen hartaustilaisuudessa 13. tammikuuta 2015 pidetystä puheesta ”Pure Religion” [Puhdasta palvelusta]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. Ks. Jeffrey R. Holland, ”Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 40–42.
2. Brigham Young, ”Remarks”, *Deseret News*, 18. kesäkuuta 1856, s. 116.
3. ”Friends Are God’s Way of Taking Care of Us”, lisburn.com/stories/friends_are_gods_way.html.

MEIDÄNKIN TÄYTYY ANTAA

”Vaikka en ehkä olekaan veljeni vartija, olen veljeni veli, ja ’mä koska paljon sain, mun täytyy antaaakin’.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 42.

Kymmenykset, AJOITUS JA KYYTEJÄ

Atilio Coitiño Guzmán

Eräänä lauantaina vaimoni ja minä käsitimme, ettei meillä ollut kylliksi rahaa mennäksemme seuraavana päivänä joukkoliikennevälineillä kirkkoon eikä meidän ollut mahdollista nostaa käteistä. Kymmenyksemme olivat lahjoituskuoressa valmiina annettavaksi piispalle. Aloimme puhua siitä, kuinka pääsisimme kirkkoon. Meistä tuntui, että Herra ymmärtäisi, jos käyttäisimme kymmenysrahat matkoihin. Päätimme kuitenkin, ettei se ollut oikein.

Toinen mahdollisuus oli jättää menemättä kirkkoon. Jälleen ajattelimme, että Herra ymmärtäisi, koska emme olleet jääneet pois kirkosta koskaan aiemmin. Jos kuitenkin tekisimme niin, emme pystyisi antamaan kymmenyksiämme piispalle, joten sekin vaihtoehto hylättiin.

Yritimme olla uskollisia, joten päätimme lähteä tavallista aikaisemmin ja kävellä kirkkoon. Lähdimme sinä kauniina lepopäivänä kävelemään kohti seurakuntakeskusta, joka oli hieman alle viiden kilometrin päässä kodistamme. Neljälle lapsellemme (joista vanhin oli kuusivuotias) se oli juhlaa, ja heistä oli hauskaa juosta ja leikkiä matkan varrella.

Kun pääsimme tiettyyn kohtaan eräällä leveällä ja vaarallisella kadulla, kuulin Hengen kehottavan minua: ”Teidän pitää ylittää katu nyt.” Kerroin tämän vaimolleni, ja hän vastasi, että se oli liian vaarallista, koska siinä kohdassa katu alkoi kaartua emmekä nähneet sivulta tulevia autoja. Vastasin, että tunsin, että meidän pitäisi ylittää katu siinä, joten vaimoni ja minä ylitimme kadun nopeasti, kummallakin kaksi lasta käsipuolessa. Juuri kun astuimme jalkakäytävälle, kadun sen puoleiseen laitaan

Meillä ei ollut rahaa kirkkomatkaan, joten lähdimme kävelen.

pysähtyi auto ja kuljettaja kysyi: "Oletteko menossa kirkkoon?"

Kuljettaja oli veli, joka ei kuulunut seurakuntaamme, mutta olin tavannut hänet aiemmin, koska olin vieraillut hänen seurakunnassaan. Vastasimme myöntävästi, ja hän tarjosi meille kyytiä sinne. Kun pääsimme autoon, veli selitti, ettei hän koskaan ajanut tätä reittiä ja että hän oli ajamassa ohi vain koska hänen työtoverinsa oli hukannut toimiston avaimet ja hän oli viemässä omia avaimiaan toverilleen.

Ajattelin itseseni, ettei tämä ollut tapahtunut sattumalta. Herra tiesi, että me tarvitsimme kyydin kirkkoon. Kymmenyksemme olivat taskussani, ja tämä tarjosi meille

tilaisuuden opettaa lapsillemme, mitä siunauksia koituu kymmenysten maksamisesta. Saavuimme seurakuntakeskukseen aikaisemmin kuin koskaan mutta onnellisina ja kiitollisina. Osallistuimme kaikkiin kokouksiin emmekä kertoneet kenellekään, mitä oli tapahtunut.

Kesät São Paulossa ovat hyvin helteisiä – varsinkin keskipäivän aikaan, kun kirkon kokouksemme loppuivat. Olimme aikeissa lähteä paluumatkalle, kun eräs henkilö tuli kysymään meiltä: "Onko teillä kyyti takaisin kotiin?" Vastasimme, ettei meillä ollut, ja hän sanoi meille: "Haluatteko kyydin minulta?" Hyväksyimme hänen tarjouksensa, ja vaimoni ja minä katsoimme toisiamme hymyillen liikuttuneina.

Jo toisen kerran Herra oli suonut meille suurenmoisen siunauksen kuuliaisuutemme vuoksi. ■

Kirjoittaja asuu São Paulossa Brasiliassa.

KUULIAISUUS TUO ONNEN

"Kun pidämme käskyt, elämämme on onnellisempaa, tyydyttävämpää ja yksinkertaisempaa. Haasteemme ja ongelmamme ovat helpompia kestää, ja me saamme [taivaallisen Isän lupaamat] siunaukset. Mutta vaikka Hän antaa meille lakeja ja käskyjä, Hän myös antaa meidän valita, hyväksymmekö ne vai hylkäämmekö ne. Päätöksemme tässä suhteessa ratkaisee kohtalomme. —

Kunpa ymmärtäisimme, että suurin onnemme tässä elämässä koituu siitä, että me noudatamme Jumalan käskyjä ja olemme kuuliaisia Hänen laeilleen!"

Presidentti Thomas S. Monson,
"Pitäkää käskyt", *Liahona*,
marraskuu 2015, s. 83–84.

**Vanhin
Ronald A.
Rasband**

kahdentoista
apostolin
koorumista

Usko, oikeudenmukaisuus JA uskonnonvapaus

*Kun noudatatte kehotusta suhtautua muihin
oikeudenmukaisuuden hengessä, te tunnette suuremmassa
määrin Vapahtajan rakkautta itseänne ja kaikkia
taivaallisen Isän lapsia kohtaan.*

Pelkään, että muutamille teistä ilmaus ”uskonnonvapaus” tuntuu enemmänkin ”vapaudelta saada harjoittaa syrjintää”. Haluan puhua teille tästä näkemyksestä ja auttaa teitä ymmärtämään, mitä kirkko tarkoittaa puhuessaan uskonnonvapaudesta ja miksi se on niin äärimmäisen tärkeä teidän tulevaisuudellenne ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolle. Aion myös käsitellä joitakin epäilyksiä ja väärinkäsityksiä, joita muutamilla teistä saattaa olla uskonnonvapaudesta.

Joillakuilla teistä on kenties vaikeuksia ymmärtää uskonnon roolia yhteiskunnassa, politiikassa ja kansalaisia koskevissa asioissa. Jotkut teistä saattavat miettiä, miksi uskonnolliset ryhmät ylipäätään ovat mukana politiikassa, ja saatatte usein epäillä uskonnollisten ihmisten mukana olemisen motiiveja. Viime vuosina niiden ryhmittymien kollektiivinen ääni, joiden mielestä uskonnon ei pitäisi vaikuttaa poliittiseen keskusteluun, on käynyt entistä voimakkaammaksi.

Mahdollisuus olla mukana poliittisessa toiminnassa on oikeus, joka on annettu ihmisille useimmissa kansakunnissa. Laeilla ja lainsäädännöllä on tärkeä opetus-tehtävä yhteiskunnallisen ja moraalisen kulttuurin muovaamisessa. Me tarvitsemme sitä, että jokainen ihminen yhteiskunnassa ottaa aktiivisen roolin osallistumalla yhteiskunnalliseen keskusteluun, joka osaltaan muotoilee sellaisia lakeja ja sellaista lainsäädäntöä, jotka ovat oikeudenmukaisia kaikkia kohtaan.

Vapaus kaikille

Mistä me puhumme, kun käytämme termiä uskonnon-vapaus? Aion kertoa teille kahdesta ihmisestä. Kun teen niin, haluaisin teidän miettivän, miltä teistä tuntuisi, jos olisitte jompikumpi näistä henkilöistä.

Ensimmäisenä kerron miehestä, jota kutsun Ethaniksi. Hän oli saanut hiljattain työpaikan alalta, jolle oli pitkään halunnut, ja hän halusi tehdä hyvän vaikutuksen. Hän tuli aikaisin töihin ja oli siellä myöhään. Hän otti hoitaakseen ylimääräisiä projekteja ja suoriutui niistä erinomaisesti. Monet hänen työtovereistaan pitivät hänestä kovasti, ja hän nautti työstään. Kerran lounaalla muutaman työtoverin kanssa hän tunsu voivansa kertoa heille olevansa homo-seksuaali. Seurasi kiusallinen hiljaisuus, sillä kukaan ei osannut sanoa mitään. Ethan pettyi työtoveriensa kylmään suhtautumistapaan ja tunsu itsensä loukatuksi ja torjutuksi.

Tuon lounastapaamisen jälkeen tilanne työpaikalla alkoi muuttua Ethanille tukalaksi. Hän alkoi tuntea itsensä haavoittuvaksi ja vähemmän arvostetuksi. Hän huomasi, ettei häntä otettu mukaan isoihin projekteihin eikä yhteisiin kokoontumisiin töiden jälkeen, ja hänen työtehonsa alkoi kärsiä, koska hänestä tuntui, ettei hän kuulunut eikä häntä haluttu joukkoon. Muutaman kuukauden kuluttua hänet irtisanottiin, koska hänen esimiehestään tuntui, ettei hän pysynyt töidensä tasalla. Kaikista päinvastaisista väitteistä huolimatta Ethan tiesi, että hänet oli irtisanottu, koska hän oli homoseksuaali.

Nyt haluan kertoa teille Samantha-thasta. Samantha oli juuri aloittanut työn paikallisen yliopiston hallintotoimistossa. Hän oli innoissaan saadessaan työskennellä innostavassa ympäristössä, joka oli täynnä monenlaisia ajatuksia, ideoita ja taustaltaan erilaisia ihmisiä. Eräänä päivänä työssä yksi työtovereista tuli Samantha-luo ja sanoi kuulleensa, että Samantha on mormoni, ja kysyi, oliko se totta. Samantha vastasi iloisesti sen olevan, mutta sitä seurannut kysymys yllätti hänet.

”Miksi siis vihaat homoja?” hänen työtoverinsa kysyi. Samantha yllättyi kysymyksestä mutta yritti selittää uskoaan Jumalaan ja Jumalan lapsiaan varten laatimaan suunnitelmaan, jonka hän sanoi sisältävän ohjeita moraalista ja seksuaalisesta käyttäytymisestä. Hänen työtoverinsa vastasi siihen sanomalla hänelle, että muu yhteiskunta oli edistynyt pidemmälle kuin nuo käsitykset. ”Ja sitä paitsi”, työtoveri sanoi, ”historia on täynnä ihmisiä, jotka ovat käyttäneet uskonnollisia opetuksia sodankäyntiin ja haavoittuvien ryhmien väheksymiseen.”

Samantha esitti uudelleen vakaumuksensa ja ymmär-

ryksensä Jumalan rakkaudesta kaikkia ihmisiä kohtaan ja pyysi sitten työtoveriaan kunnioittamaan hänen oikeuttaan uskoa. Työtoveri katsoi välttämättömäksi kertoa muille työntekijöille heidän keskustelustaan, ja muutaman seuraavan viikon aikana Samantha tunsu olevansa yhä enemmän eristyksissä, kun yhä useammat työtoverit haastoivat häntä kysymyksin ja hyökkäyksin.

Samanthan esimies, joka näki uskontoa koskevien keskustelujen lisääntyvän työpaikalla, varoitti Samantha-lu, että käännnytystyö heidän työympäristönsään vaarantaisi hänen työpaikkansa. Samantha-lu työpänos alkoi Ethanin tavoin kärsiä. Koska Samantha ei halunnut joutua irtisanotuksi, hän alkoi etsiä uutta työpaikka-lu.

Nämä kaksi tapausta ovat hypoteettisia ja toisaalta eivät ole. Samantha-lu ja Ethanin tapausten kaltaisia on monia. Miten sitten elämme-lu ja mitä valintoja teemme-lu, me kaikki olemme samaa ihmiskunta-lu ja me kaikki

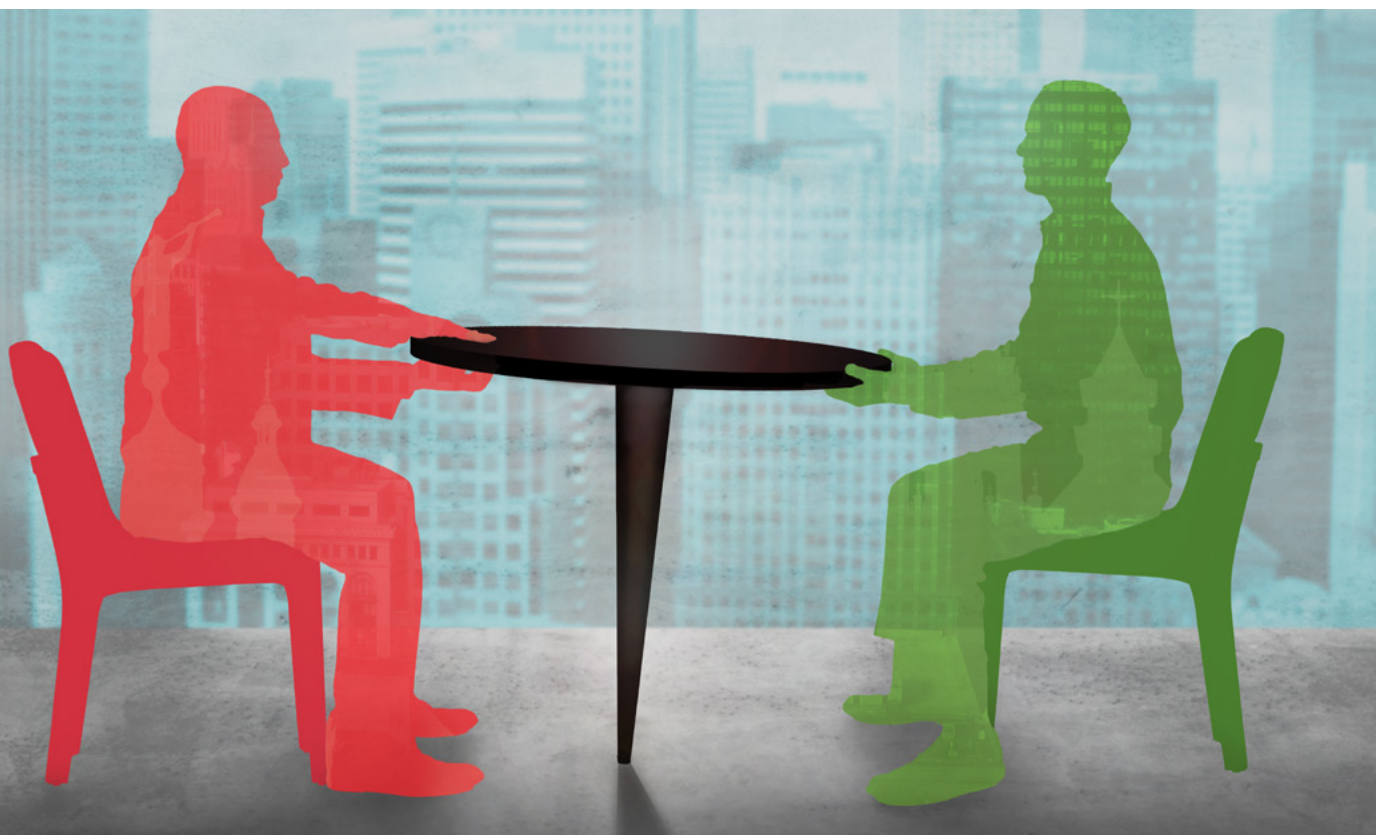
toivomme kokevamme oikeudenmukaisuutta ja ystävällisyyttä. Ethanialu ei olisi pitänyt irtisanoa homoutensa vuoksi eikä Samantha-lu olisi pitänyt uhkailla uskonnollisuutensa tähden. Kumpaakin arvosteltiin, kumpikin tuomittiin ja kummallekin kostettiin.

Nykyajan yhteiskunnassa on poliittisesti korrektia tuntea empatia-lu Ethanin tilannetta kohtaan mutta ei niinkään Samantha-lu. Ethan saattaa huomata, että jokin

USKONNONVAPAUDEN TÄRKEYS

”Meidän on ymmärrettävä, että tahdonvapautemme uskollinen käyttäminen on riippuvainen siitä, että meillä on uskonnonvapaus. Tiedämme jo, ettei Saatana halua meillä olevan tätä vapautta. Hän yritti tuhota moraalisen tahdonvapauden taivaassa, ja nyt maan päällä hän horjuttaa raivoisasti uskonnonvapautta, vastustaa sitä ja levittää siihen liittyvää hämmennystä – mitä se tarkoittaa ja miksi se on olennainen hengelliselle elämällemme ja koko pelastuksellemme.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”Tahdonvapauden säilyttäminen ja uskonnonvapauden suojeleminen”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 112.

kannattajaryhmä tarttuu hänen tapaukseensa jälleen yhtenä esimerkkinä homovastaisesta syrjinnästä. Ja hän todella ansaitseekin suojelua.

Mutta entä Samantha? Kuka puolustaa hänen oikeuttaan uskonnolliseen vakaukseen? Entä hänen oikeuttaan elää aidosti uskovaisena ihmisenä, joka on sitoutunut rakastamaan ja palvelemaan kaikkia mutta jolla on myös oikeus päättää, mikä on oikein ja väärin, ja elää elämäänsä sen mukaisesti?

Oikeudenmukaisuus kaikkia kohtaan

Pyrkiessään hyvittämään yhden ihmisryhmän kokemuksen epäoikeudenmukaisen syrjinnän yhteiskuntamme on sokeutunut siinä määrin, että se on nyt vaarassa luoda uuden vainottujen ryhmän: teidän ja minun kaltaiset uskovat ihmiset.

Jotkin uskonnolliset koulut kyseenalaistetaan jo, koska niissä oppilaita ja henkilökuntaa vaaditaan noudattamaan käyttäytymissääntöjä, jotka edellyttävät uskolisuutta ja siveellisyyttä. Suurten yritysten

toimitusjohtajia on väheksytty tai pakotettu eroamaan, koska heidän henkilökohtaiset uskonnolliset näkemyksensä eivät ole enää poliittisesti hyväksyttyjä. Ja jotkin liikeyritykset ovat joutuneet sulkemaan ovensa, koska niiden omistajat ovat puhuneet omantuntonsa mukaan.

Huolimatta siitä, mitä olette vuosien varrella saattaneet kuulla tai lukea, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on johdonmukaisesti kannattanut valinnanvapautta ja omantunnonvapautta. Monia vuosia sitten profeetta Joseph Smith (1805–1844) kirjoitti: ”Uskomme – –, että kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi ja että heillä kaikilla on oikeus ajatella omasta puolestaan kaikissa omaatuntoa koskevissa kysymyksissä.”¹

Myöhemmin hän jatkoi sanomalla: ”Mikäli – – olen halukas kuolemaan ’mormonin’ puolesta, – – olen aivan yhtä valmis kuolemaan puolustaen presbyteerin, baptistin tai mihin tahansa muuhun uskontokuntaan kuuluvan hyvän ihmisen oikeuksia, sillä se periaate, joka sortaisi myöhempien aikojen pyhien

Profeetta Joseph Smith on kirjoittanut: ”Uskomme, – –, että kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi ja että heillä kaikilla on oikeus ajatella omasta puolestaan kaikissa omaatuntoa koskevissa kysymyksissä.”

Jeesus Kristus ei välittänyt ihmisten etnisestä taustasta, asemasta tai olosuhteista vaan opetti heille yksinkertaista totuutta.

oikeuksia, sortaisi myös – – minkä tahansa muun sellaisen uskontokunnan oikeuksia, joka saattaa olla epäsuosiossa ja on liian heikko puolustamaan itseään.”²

Mikä siis on kirkon kanta uskonnonvapauteen? Voin vakuuttaa teille, että apostolit ja profeetat ovat taivaan innoituksen alaisina pohtineet tätä aihetta merkittävässä määrin. Me uskomme, että tulee noudattaa Jumalan käskyjä, joiden tarkoituksena on turvata iankaikkinen onnemme. Jumala ei kuitenkaan pakota ketään taivaaseen.³ Me uskomme, että jokaisella tulee olla tilaa elää omantuntonsa mukaan muiden oikeuksia ja turvallisuutta loukkaamatta. Kun yhden ryhmän oikeudet törmäävät toisen ryhmän oikeuksiin, meidän täytyy noudattaa periaatetta olla oikeudenmukaisia ja hienotunteisia niin monia ihmisiä kohtaan kuin mahdollista. Kirkko uskoo ”oikeudenmukaisuutta kaikille” -periaatteeseen ja noudattaa sitä.⁴

Omantunnon suojelemisessa on kyse siitä, että turvataan tapa, jolla ihminen ajattelee ja tuntee, ja turvataan ihmisen oikeus

toimia noiden uskonkäsitysten mukaan. Puhun siitä, että joku sanoo teille, että teidän ajatuksenne, tunteenne ja uskonkäsityksenne eivät ole sallittuja, arvostettuja tai hyväksyttyjä, koska teidän näkökantanne eivät ole suosittuja. Taivaassa käydyssä sodassa taisteltiin tahdonvapaudesta, ja tuon tahdonvapauden törkeää loukkaamista on pakottaa ihminen toimimaan vastoin omaatuntoaan, koska hänen näkemyksensä eivät ole enemmistön näkemysten mukaisia.

Älkää ymmärtäkö väärin. Kun puhun aitoudesta, en tarkoita, että Herra antaa meille vapauden elää miten tahansa haluammekin seurauksia kokematta. Me olemme edelleen vastuussa valinnoistamme Hänelle. Hän on sanonut: ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (Matt. 5:48). Käsky pyrkiä täydellisyyteen merkitsee sitä, että me aloitamme siitä, missä olemme, ja pyydämme Herraa auttamaan meitä ja nostamaan meidät sinne, minne Hän haluaa meidän menevän. Se, että olemme uskollisia aidolle itsellemme,

edellyttää jatkuvaa ponnistelua valomme, tietämyksemme ja ymmärryksemme lisäämiseksi.

Nuorempi sukupolvi on historian verkottuneinta. He ovat koko ajan verkossa. Ja tokihan te tiedätte, että kaikki internetissä pitää aina täysin sataprosenttisesti paikkansa? Ei tietenkään pidä. Älkää siis uskoko kaikkea, mitä näette internetissä kirkosta ja sen kannasta homojen oikeuksiin.

Eräs äskettäinen esimerkki kirkon ”oikeudenmukaisuutta kaikille” -suhtautumistavasta kävi ilmi tammikuussa 2015, kun kirkko järjesti lehdistötilaisuuden kolmen apostolin sekä yhden Nuorten Naisten ylimmän johtokunnan jäsenen kanssa muistuttaakseen jäseniämme, yhteisöä sekä Utahin osavaltion lainsäädäntöelintä, että kirkko kannattaa tasapuolista menettelytapaa, joka turvaa kaikkien ihmisten oikeudet.

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista sanoi tuossa lehdistötilaisuudessa seuraavasti: ”Me kutsumme paikallisia, osavaltiollisia ja liittovaltiollisia päättäjiä palvelemaan kaikkia kansalaisiaan säätämällä lakeja, jotka suojelevat keskeisen tärkeitä uskontoon liittyviä vapauksia yksilöille, perheille, kirkkoille ja muille uskonnollisille ryhmille, sekä myös suojelemaan seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin [lesboihin, homoihin, biseksuaaleihin ja transsukupuolisiin] kuuluvien kansalaistemme oikeuksia – jotka eivät tällä hetkellä toteudu monissa osissa maata – sellaisissa asioissa kuten asunnon ja työn saaminen sekä julkinen asiointi hotelleissa, ravintoloissa ja liikenteessä.”⁵

Kuusi viikkoa myöhemmin, kun nämä suojatoimet, jotka koskevat sekä seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin (HLBT) kuuluvia että uskonnollisia ihmisiä, hyväksyttiin, kirkkomme johtajat ja muut onnittelivat HLBT-yhteisöä. Oli rohkaisevaa nähdä, että he olisivat suojassa seksuaalisen suuntautumisen tai sukupuolen vuoksi tapahtuvilta hädöiltä, asuntosyrjinnältä sekä irtisanomisilta. Onnittelimme myös muihin kirkkokuntiin kuuluvia uskonnollisia ystäviämme nähdessämme, että hekin olisivat samalla tavoin suojassa työpaikalla ja julkisuudessa.

Utah – ja kirkko – pääsivät valtakunnallisiin uutisiin ja niitä kiitettiin tällaisesta historiallisesta sovitteluratkaisusta. Huomatkaa, ettei tässä luovuttu mistään opillisista tai uskonnollisista periaatteista. Mitään muutoksia ei tehty Jumalan moraalilakiin eikä uskonkäsityksemme, että sukupuolisuhteiden tulee rajoittua vain miehen ja naisen väliseen avioliittoon. Lopputulos oli oikeudenmukainen kaikille ja havainnollisti johdonmukaisuutta moraalin mitta-
puissa ja opetuksissa sekä muiden kunnioittamisessa.

Oikeudenmukaisuuden sanoma

Monellakaan meistä ei ole huomattavaa asemaa hallituksessa ja lainsäädännössä, joten saatatte ihmetellä, kuinka tämä aihe liittyy teihin henkilökohtaisesti jokapäiväisessä elämässänne. Haluaisin puhua kolmesta asiasta, jotka te voitte tehdä tukeaksenne ja edistääksenne oikeudenmukaisuuden sanomaa.

Ensiksi, yrittäkää tarkastella muita oikeudenmukaisuuden linssien läpi. Tehdäksenne tämän teidän täytyy ensin ymmärtää, että taivaallinen Isä rakastaa kaikkia lapsiaan tasapuolisesti. Hän on sanonut: ”Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne” (Joh. 13:34). Ei ole sellaista valintaa, syntiä tai virhettä, jonka te tai kuka tahansa muu voi tehdä, joka muuttaisi Hänen rakkautensa teitä tai heitä kohtaan. Se ei tarkoita sitä, että Hän sallii tai suvaitsee syntisen käytöksen, emmekä salli emmekä suvaitse mekään – itsessämme tai muissa. Mutta se tarkoittaa sitä, että me suhtaudumme muihin rakkautta osoittaen taivutellaksemme, auttaaksemme ja pelastaaksemme.

Kun ihminen tuntee olevansa täysin ja kokonaan rakastettu, hänen on paljon helpompaa rakastaa muita ja nähdä heidät siten kuin Vapahtaja näkee. Käännyttehän Vapahtajan puoleen rukouksessa ja pyydätte, että saisitte Hänen puhdasta rakkauttaan sekä itsellenne että muita kohtaan. Hän on luvannut, että te tunnette Hänen rakkauttaan, jos pyydätte uskossa (ks. Moroni 7:48).

Se, että olette täynnä tätä puhdasta rakkautta, ohjaa ajatuksianne ja tekojanne etenkin politiikassa, joka voi toisinaan olla riitaisaa. Jännitteitä voi helposti syntyä, kun keskustelemme politiikasta, etenkin kun keskustelemme uskonnonvapaudesta. Jos menetämme näissä tilanteissa malttimme, emme vaikuta kovinkaan kristillisiltä perheemme, ystäviemme, naapureidemme tai tuttaviemme silmissä.

Muistakaa, kuinka Vapahtaja käsitteli vaikeita kysymyksiä ja haastavia näkemyksiä. Hän pysyi rauhallisena, hän osoitti kunnioitusta ja Hän opetti totuutta, mutta Hän ei koskaan pakottanut ketään elämään Hänen opettamallaan tavalla.

Toiseksi, antakaa oikeudenmukaisuuden opastaa siinä, miten kohtelette muita. Jeesus Kristus ei välittänyt ihmisten etnisestä taustasta, asemasta tai olosuhteista vaan opetti heille yksinkertaista totuutta. Muistakaa samarialainen nainen kaimolla (ks. Joh. 4:5–30), roomalainen sadanpäällikkö (ks. Matt. 8:5–13; Luuk. 7:1–10) ja epäsuosittu publikaani (ks. Luuk. 18:9–14). Herra on käskennyt meitä noudattamaan Hänen esimerkkiään sanoen: ”Seurakaa minua ja tehkää sitä, mitä

olette nähneet minun tekevän” (2. Nefi 31:12). Älkää tuomitko ihmisiä älkääkään kohdelko heitä epäoikeudenmukaisesti sen vuoksi, että he tekevät syntiä eri tavoin kuin te tai me.

Ehkäpä suurin haaste muiden kohtelemisessa oikeudenmukaisesti on tasapainon löytäminen siihen, kuinka tukea uskonnonvapautta silloin kun teillä on ystäviä tai sukulaisia, jotka tuntevat viehtymystä samaa sukupuolta kohtaan tai jotka ovat vankkoja seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen oikeuksien kannattajia. Jotkut teistä ovat huolissaan siitä, että jos haette suojaa oman uskontonne julkiselle ja vapaalle harjoittamiselle, te vaikutatte sellaiselta, joka ei suvaitse tai tue muita.

Jälleen kannattaa tutkia Vapahtajamme elämää ja pyytää Hänen opastustaan. Vapahtaja osoitti täydellisesti, kuinka voi suhtautua ihmisiin rakastaen ja kannustaen ja samalla pitää lujasti kiinni siitä, minkä tietää olevan totta. Muistakaa, että kun eräs nainen tavattiin aviorikoksesta, Herra pyysi sitä, joka oli synnitön, astumaan esiin ja tuomitsemaan naisen ensimmäisenä. Kun ketään ei astunut esiin, Vapahtajamme, joka oli synnitön, sanoi: ”En tuomitse minäkään [sinua]. Mene, äläkään enää tee syntiä.” (Joh. 8:11.) Anteeksianto ja ystävällisyys, joita Hän osoitti naiselle, eivät olleet ristiriidassa Hänen opetustensa kanssa, että sukupuolisuhde on tarkoitettu aviomiehelle ja vaimolle, jotka on laillisesti vihitty avioliittoon. Teidänkään ei tarvitse tinkiä siitä, mikä on oikein ja totta, ja silti voitte suhtautua ihmisiin ystävällisesti.

Kun Kristuksen ystävät ja seuraajat katkaisivat suhteensa Häneen, Hän ilmaisi surua ja tuskaa. Mutta välien katkeaminen johtui siitä, että Hänen opetuksensa tekivät muut vaivaantuneiksi, ei siitä, että Hän olisi ollut vaivautunut muiden seurassa.

Kun pyrimme kohtelemaan muita oikeudenmukaisesti, meidän täytyy muistaa tahdonvapauden periaate. Meidän täytyy aina kunnioittaa muiden kykyä tehdä valintoja ja pyytää, että he osoittavat meitä kohtaan samaa kunnioitusta. Kun puhumme muiden kanssa uskonnonvapaudesta,

meidän täytyy muistaa aina, että me voimme olla eri mieltä tulematta riidanhaluisiksi. Pyydän, ettette karta keskustelua näistä tärkeistä aiheista vain siksi, että olette huolissanne siitä, että se saattaa olla vaikeaa tai epämurkavaa. Me voimme rukoilla apua ja me voimme odottaa, että Vapahtaja auttaa meitä puhumaan ja toimimaan tavalla, joka on Hänelle mieleen.

Kolmanneksi, puolustakaa oikeudenmukaisuutta, jos näette, että jonkun toisen oikeuksia poljetaan. Vanhin L. Tom Perry (1922–2015) kahdentoista apostolin koorumista oli hieno esimerkki ihmisestä, joka uskoi lujasti

miehen ja naisen väliseen avioliittoon mutta joka oli silti valmis puolustamaan muiden oikeuksia. Esimerkillään hän varmisti, että muiden oikeuksia suojellaan, kun hän näki epäreilua kohtelua tai laissa ilmenevän epätasapainon.

Joseph Smithin ajoista aina meidän päiviimme meidän perinteenämme on ollut pyrkimystä korjaamaan välirikkoja ja oikaisemaan loukkauksia tinkimättä opista, jota meillä ei ole oikeus muuttaa.

Olkaa aktiivisesti mukana

Tämä johdattaa minut viimeiseen kohtaani, ja se on tarve saada teidän sukupolvenne aktiivisesti mukaan tähän asiaan. Yhdessä Herramme kirkon muiden johtajien kanssa sanon, että me tarvitsemme teidän sukupolvenne luontaista myötätunnon, kunnioituksen ja oikeudenmukaisuuden ymmärrystä. Me tarvitsemme teidän optimismianne ja päättävyyttä ratkaistaksemme nämä

monitahoiset yhteiskunnalliset ongelmat.

Me uskomme siihen, että te käännytte Vapahtajan puoleen ymmärtääksenne, kuinka elää Kristuksen kaltaista elämää osoittaen samalla oikeudenmukaisuutta ja rakautta niitä kohtaan, joiden uskonkäsitykset ovat erilaiset kuin teidän. Me tiedämme, että te haluatte olla osa jotakin merkityksellistä, ja me tiedämme, että te olette joustavia ja yhteistyökykyisiä.

TUKEKAA JA EDISTÄKÄÄ OIKEUDENMUKAISUUTTA

1. tarkastelemalla muita oikeudenmukaisuuden linssien läpi
2. antamalla oikeudenmukaisuuden opastaa siinä, miten kohtelette muita
3. puolustamalla oikeudenmukaisuutta, jos näette, että jonkun toisen oikeuksia poljetaan.

Mikä tärkeintä, me tarvitsemme teitä mukaan keskusteluun tämän aiheen monitahoisuudesta ja etsimään ratkaisuja siihen, kuinka parhaiten osoittaa oikeudenmukaisuutta kaikille – myös uskoville ihmisille. Näitä keskusteluja tulee käydä kouluissamme, kodeissamme sekä ystäviemme ja työtoveriemme kanssa.

Kun käytte näitä keskusteluja, muistattehan nämä periaatteet: katsokaa muita oikeudenmukaisuuden linssien läpi, kohdelkaa heitä kunnioittavasti ja ystävällisesti sekä odottakaa, että teitä kohdellaan samalla tavoin.

Enemmän rakkautta

Lopuksi haluan jättää teille todistukseni siitä, että kun noudatatte kehotusta suhtautua muihin oikeudenmukaisuuden hengessä, te tunnette suuremmassa määrin Vapahtajan rakkautta itseänne ja kaikkia taivaallisen Isän lapsia kohtaan. Esimerkkinne kunnioituksesta ja oikeudenmukaisuudesta avaa ovia ja luo merkityksellisiä ystävyysuhteita, joita arvostatte koko elämänne ajan.

Todistan teille, että taivaallinen Isämme elää, että Hän tuntee teidät ja että Hän rakastaa teitä henkilökohtaisesti. Hän on valmiina auttamaan teitä. Hän on ilmoittanut meille suunnitelmansa, jotta voimme palata asumaan Hänen luokseen ikuisesti ja myös jotta voimme olla siunattuja ja onnellisia tässä elämässä. Kun noudatatte Hänen opetuksiaan ja kun suhtaudutte muihin rakastaen ja huomaavaisesti, te tunnette yhä enemmän Hänen voimaansa ja rakkauttaan. ■

Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa 15. syyskuuta 2015 pidetystä puheesta "Religious Freedom and Fairness for All" [Uskonnonvapaus ja oikeudenmukaisuus kaikkia kohtaan]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 360.*
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 360.*
3. Ks. "On sielu vapaa jokaisen", *MAP-lauluja*, 1965, 120.
4. "Transcript of News Conference on Religious Freedom and Nondiscrimination", 27. tammikuuta 2015, mormonnewsroom.org.
5. Dallin H. Oaks, "Transcript of News Conference on Religious Freedom and Nondiscrimination".

Vapahtaja osoitti täydellisesti, kuinka voi suhtautua ihmisiin rakastaen ja kannustaen ja samalla pitää lujasti kiinni siitä, minkä tietää olevan totta.

**VALITSIN
ELÄMÄN:**

VOITIN
ITSETUHOISET
AJATUKSET

Maailman valo

auttoi minua

selviytymään

kaamos-

masennukseni

pimeydestä.

Julkaistaan nimettömänä

amppailuni itsetuhoisia ajatuksia vastaan alkoi pian sen jälkeen kun muutimme erääseen kylmään kaupunkiin Islannissa, missä auringonvalon puute talvella laukaisi vakavan kaamosmasennuksen. Kun ahdistukseni kasvoi niin voimakkaaksi, etten kyennyt käsittelemään sitä, harkitsin itsemurhaa.

Ensimmäisen vuoden aikana en hyväksynyt sitä, että olin masentunut. Pelkäsin kertoa ajatuksistani kenellekään, edes omalle aviomiehelleni. Kukaan perheessäni tai kirkossa ei tiennyt, että kärsin hengenvaarallisesta sairaudesta. He pitivät minua aktiivisena kirkon jäsenenä, jolla oli palava todistus eikä mitään suuria haasteita. Rukoilin usein anoen helpotusta, ja taivaallinen Isä vahvisti minua. Aloin syödä terveellisemmin, kuntoilla usein, uppoutua pyhiin kirjoituksiin, palvella muita ja pitää kaikki käskyt. Se ei kuitenkaan riittänyt.

Masennus syöksyi minua kohti kuin jättiläisalto. Niinpä juoksin nopeammin ja rukoulin hartaammin, mutta en aina pystynyt juoksemaan aaltoa nopeammin. Uin vastavirtaan rukoillen, että selviytyisin hengissä, kunnes lapset tulisivat kotiin koulusta tai olisi lounasaika. Joinakin päivinä elin minuutti kerrallaan käyttäen silkkää tahdonvoimaa päästäkseni eroon ajatuksistani ja haluistani.

Muistan tunteneeni voimakasta henkistä tuskaa ensimmäisen kerran kun olin tehnyt itsemurhan. En suunnitellut tai ajatellut eteenpäin – olin hetkeksi menettänyt kyyni ajatella loogisesti. Jälkeenpäin käsitin, kuinka vähällä olin ollut riistää henkeni. Mietin, mikä minussa oli vialla. Sanoin itselleni, ettei minulla pitäisi olla itsetuhoisia ajatuksia, ja teeskentelin, ettei niitä ollut koskaan ollutkaan. Vakuutin itselleni, ettei minulla koskaan enää olisi sellaisia ajatuksia.

Mutta itsetuhoisia ajatuksia tuli edelleen mieleeni, kun vähiten odotin niitä. Houkutus päättää kiduttava tuskani oli hyvin vahva. Mutta minä halusin parantua. Vaikka en silloin ymmärtänyt, että kärsin akuutista sairaudesta (sairaudesta, joka oli vakava ja äkillinen), tiesin, että voisin parantua. Niinpä pyysin pappeuden siunausta.

Aviomieheni, joka ei tiennyt kamppailustani, sanoi tuossa siunauksessa monia asioita, jotka kertoivat minulle, että taivaallinen Isä oli tietoinen minusta. Hän lupasi minulle, että selviytyisin haasteistani. Ratkaisuna ei ollut välitön parantuminen, mutta hyväksyin sen, että taivaallinen Isä auttaisi minua voittamaan kamppailuni.

Kesä saapui täynnä auringonpaistetta ja pitkiä päiviä. Koskaan ei ollut pimeää, ei edes keskiyöllä. Olin iloinen ja tunsin olevani taas oma itseni. Mutta kun päivät syyskuussa nopeasti lyhenivät, masennukseni palasi ja mieleeni tunkeutui itsetuhoisia ajatuksia. Olin peloissani. Alkuun kokeilin samaa kuin olin kokeillut edellisenä vuonna: rukoilin enemmän, kuntoilin enemmän ja yritin enemmän kaikkea. Mutta itsetuhoiset halut voimistuivat ja vahvistuivat. Kampailin kaksi kuukautta ja viimein oivalsin, etten selviytyisi toisesta talvesta itsেকseni. Tajusin, että taivaallinen Isä on siunannut meitä nykyaikaisilla lääkkeillä ja lääkäreillä. Minun piti toipuakseni olla halukas kertomaan masennuksestani ja käymään lääkärissä.

Avun pyytäminen oli vaikeinta, mitä olen ikinä tehnyt. Saatoin tuskin puhua kyyneliltäni, kun kerroin aviomiehelleni masennuksestani ja siitä, että tarvitsin apua. En pystynyt sanomaan ääneen sanaa *itsemurha*. Mieheni sopi minulle tapaamisen psykiatrin luona.

Lääkäriini määräsi lääkkeitä, jotka auttoivat minua selviytymään talvesta. Kuten monilla ihmisillä, minullakin oli vaikeuksia löytää sopiva annostus ja selviytyä sivuvaikutusten kanssa. Se toi lisää paineita avioliittooni ja perheeseemme, mutta mieheni ja lapseni tukivat minua.

Kun kevät tuli, syvä masennukseni helpotti, enkä tarvinnut enää lääkitystä. Me muutimme aurinkoiseen kaupunkiin. Luulin, että kaikki olisi hyvin ja olisin jättänyt henkisen sairauteni taakseni. Mutta en ollut parantunut täysin. Aiemat ajatukseni, tunteeni ja haluni nostattivat syyllisyyden

tunteita. En pitänyt siitä, että teini-ikäiset lapseni olivat saaneet selville, että olin ollut itsetuhoinen. Minusta tuntui, että olin tuhlassa enemmän kuin vuoden elämästäni.

Olin myös peloissani – etenkin kun syyskuun lyhyemmät päivät olivat taas käsillä. Koin voimakkaita päivittäisiä takauksia ja pelkäsin, että kärsisin taas akuutista masennuksesta. Mutta saatoin nähdä Herran käden vaikutuksen elämässäni, kun minut johdettiin suurenmoisen lääkärin luo ja aloitin terapian. Sain kuulla kärsiväni myös trauman jälkeisestä stressihäiriöstä. Lääkäriini opastuksella selviydyin siitä stressihäiriöstä.

Ja sitten koin ihmeen. Kun olin rukoillut palavasti ja pyrkinyt käyttämään hyväkseni Vapahtajan sovituksensa elämässäni, Herra poisti syyllisyyden tunteeni nopeasti, selkeästi ja konkreettisesti. Hänen äänensä selitti, ettei minun tarvinnut kantaa syyllisyyttä, koska masennukseni ei ollut minun syytäni. Jeesus Kristus kantaa tuon taakan puolestani sovituksensa voimalla. Täytyi valolla ja tunsin jälleen toiveikkautta.

En tiedä kaikkia syitä siihen, miksi minun oli kohdattava hengenvaarallisen sairauden tuomat haasteet. Vaikka kannan edelleen kaikkia noita muistoja mukanani, niin henkiset ja fyysiset tuskat ovat poissa. Olen joka päivä kiitollinen perheestäni, lääkäristäni ja ajastani täällä maan päällä. Sairauteni vuoksi sain myötätuntoa ja rakkautta muita kohtaan. Kasvoin henkisesti ja hengellisesti ja sain tietoa, jota en olisi oppinut muulla tavoin. Koin kallisarvoisia hengellisiä hetkiä taivaallisen Isäni ja Vapahtajani kanssa. Kokeukseni on kannustanut minua hyväksymään elämän. ■

KUINKA LAATIA TURVASUUNNITELMA ITSEMURHAN EHKÄISEMISEEN

Doug Thomas

laillistettu sosiaalityöntekijä

Voit laatia turvasuunnitelman, niin että jos sinulla on itsetuhoisia ajatuksia, voit aloittaa vaiheesta 1 ja jatkaa seuraaviin, kunnes tunnet olevasi turvassa. Paras hetki laatia oma suunnitelma on ennen kuin huomaat olevasi kriisissä. Säilytä suunnitelmaasi paikassa, josta saat sen helposti käsiisi, kuten matkapuhelimessasi. On olemassa verkkosivustoja ja sovelluksia, joissa on hyödyllisiä pohjia täytettäväksi, tai voit laatia suunnitelman jonkun asiantuntijan avulla (ks. vaihe 6 alla) tai tehdä sen itse käyttäen seuraavia ehdotuksia:

1. Tunnista varoitusmerkit.

Millaiset ajatukset, mielialat tai käyttäytymistavat kertovat sinulle, että kriisi saattaisi olla kehkeytymässä? Kirjoita ne muistiin omin sanoin. Esimerkiksi: "Kun peruutan kaikki sopimani menot ja haluan vain nukkua." "Kun ajattelen olevani taakka." "Kun tunnen olevani kiihtynyt, aivan kuin minun olisi pakko tehdä heti jotakin päästäkseni eroon tuskasta." Näiden varoitusmerkkien huomaaminen auttaa sinua tietämään, että sinun pitää käynnistää suunnitelmasi.

2. Yritä rauhoittua ja lohdutautua.

Laadi luettelo tyyntäytävistä ja rentouttavista toimista, joita voit tehdä, kun ajattelet itsesi vahingoittamista tai tunnet halua tehdä niin. Voisit esimerkiksi lähteä kävelylle, mennä lämpimään kylpyyn, harrastaa liikuntaa, rukoilla tai kirjoittaa päiväkirjaa.

3. Ajattele, mitä syitä sinulla on elää.

Toisinaan tuska saattaa tukahduttaa myönteiset tunteet. Kirjoita luettelo

muistuttaaksesi itseäsi ihmisistä, joita rakastat, asioista, joiden tekemisestä pidät, ja siunauksista, joista olet tuntenut kiitollisuutta.

4. Pyydä muilta apua.

Kirjoita luettelo useista ihmisistä (puhelinnumeroineen), joille voit puhua ja jotka olisivat halukkaita ja kykeneviä auttamaan sinua kriisin aikana turvasuunnitelmasi kaikissa seuraavissa vaiheissa. Heitä voisivat olla ystävät, seurakuntalaiset ja perheenjäsenet.

5. Varmista, että olet turvallisessa ympäristössä.

Tämä voi edellyttää, että pyydät jotakuta avuksi poistamaan esineet, joilla todennäköisimmin vahingoittaisit itseäsi, tai lähdet jonnekin muualle, kunnes tunteesi vaihtuvat. Tee luettelo sosiaalisista ympäristöistä – kuten puistot, kuntosalit, elokuvateatterit jne. – jotka ovat turvallisia ja vievät ajatuksesi muualle.

6. Jos edelleen haluat vahingoittaa itseäsi, ota yhteys ammattiauttajaan.

Kirjoita muistiin terapeuttien yhteystiedot, ensiavun numero ja sijainti sekä kriisipuhelimen numero. Useiden maiden kriisipuhelimia on lueteltu osoitteessa suicide.org/international-suicide-hotlines.html. Suomessa valtakunnallisen kriisipuhelimen numero on 010 195 202.

7. Kun olet tehnyt kaiken tämän etkä vielä kään tunne olevasi turvassa, soita ensiapuun tai mene lähimpään sairaalaan ja pyydä apua.

HÄN VOI PARANTAA MEIDÄT

"Te tai minä emme koskaan kuolevaisuudessa kohtaa sellaista fyysistä kipua, sellaista hengellistä haavaa, sellaista sielun tuskaa tai murhetta, sellaista vaivaa tai heikkoutta, jota Vapahtaja ei olisi ensin kokenut. – Hän voi tulla tueksemme, koskettaa, auttaa, parantaa ja vahvistaa meitä niin, että me olemme enemmän kuin koskaan voimme olla, ja Hän auttaa meitä tekemään sellaista, mihin emme ikinä pystyisi luottamalla vain omaan voimaamme."

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista, "He kantoivat kuormansa helposti", *Liahona*, toukokuu 2014, s. 89–90.

”KOOLLA minun nimessäni”

*Herra on asettanut seurakuntaneuvostot auttamaan
meitä palvelemaan rakkaudessa ja ykseydessä.*

Jakob R. Jones

Jokin aika sitten osallistuin perheiltaan perheen kanssa, jota rakastan todella paljon. Perheessä on nuori aviomies, vaimo ja heidän pieni tyttärensä. Heidän piispanaan olin tullut heidän kotiinsa toimien osittain Hengen kehotuksesta ja enimmäkseen tämän nuoren isän äidin ja siskon kehotuksesta, jotka olivat myös läsnä. Herra oli tehnyt työtä tämän perheen kanssa saadakseen aikaan suuria muutoksia heidän elämässään ja tuonut heidät takaisin evankeliumin ja kirkon siunausten piiriin. Mutta sinä päivänä oli tapahtunut jotakin.

Kuukausien ajan tämä nuori isä oli ollut syvästi huolissaan perheensä elättämisestä. Hänen työsuhteensa odotettiin päättyvän pian, ja hän ja hänen vaimonsa olivat tekemässä ratkaisua, muuttaako perheensä kanssa toiseen osavaltioon. Se tarkoittaisi merkittäviä muutoksia perheelle. Aiemmin sinä päivänä tämä isä oli saanut kuulla, ettei suuresti odotettua taloudellista apua olisikaan tulossa, ja uutinen oli musertava.

Kun saavuin heidän asunnolleen, saatoin nähdä syvän ahdistuksen hänen kasvoillaan. Vastuu perheen elättämisestä sekä epämieluisa uutinen painoivat rasakana tämän nuoren isän harteita.

Hänen vaimonsa oli valinnut oppiaiheeksi erään pyhien kirjoitusten luvun, jotta he voisivat puhua valtavilta tuntuvista huolistaan. Isä luki koko luvun. Nämä sanat luvusta Jes. 55 saattavat tuntua tutuilta:

”Kuulkaa, kaikki janoiset! Tulkaa veden ääreen!
Te, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa – – ilmaiseksi,
syökää, ottakaa maksutta – –!”

Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.” (Jakeet 1 ja 8.)

Ja sitten perhe keskusteli siitä, mitä nuo jakeet merkitsivät heille. Herran Henki täytti sen pienen asunnon, kun tämä perheiltä eteni perheneuvostoksi. Tämä nuori isä kertoi peloistaan, huolistaan ja toiveistaan, ja jokainen osoitti rakkauttaan ja huolenpitoaan toinen toistaan kohtaan. He puhuivat siitä, mitä tehdä, mitä vaihtoehtoja heillä oli, mihin toimenpiteisiin ryhtyä.

Se oli hyvin avoin keskustelu. Heillä oli hieman erimielisyyksiä. Minä tunsin innoitusta ainoastaan kuunnella ja tarkkailla. Viimein aviomies ja vaimo päättivät yksimielisinä, että heidän pitäisi löytää ratkaisu yhdessä Herran kanssa rukouksen avulla. Sitten minä tarjosin tuen ja rohkaisun sanoja.

Ilmoitusta koskeva Herran malli

Muistan vain muutaman kerran, jolloin olen tuntenut Herran Hengen vaikutuksen voimakkaampana kuin sinä iltana siinä pienessä asunnossa tuon nöyrän, vaikeuksissa kamppailevan perheen luona. Se oli sen lupauksen täyttyminen, jonka Herra oli antanut opetuslapsilleen kauan sitten: ”Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni jonkin asian tähden, katso, minä olen siellä heidän keskellä” (OL 6:32).

”Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni – , katso, minä olen siellä heidän keskellä” (OL 6:32).

Nuo Vapahtajan sanat eivät ole vain hyvä neuvo tai pelkkiä lohdun sanoja. Nuorelle profeetta Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle nuo Vapahtajan sanat esittivät opin ja mallin siitä, kuinka saada ilmoitusta ja johdatusta sekä tehdä päätöksiä Jumalan valtakunnassa.

Herra oli sinä iltana mukana siinä perheneuvostossa. He olivat luoneet Hänen Hengelleen otollisen ilmapiirin rukoilemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia. He olivat yhtä tarkoituksessa. He olivat täynnä rakkautta toisiaan kohtaan. He toivat parhaat ideansa ja kokemuksensa toistensa ja Herran eteen ja pyysivät Häneltä johdatusta. He tekivät päätöksiä ykseydessä ja ryhtyivät sitten toimimaan.

Kirkkoa hallitaan neuvostojen avulla

Kirkon käsikirjassa opetetaan oppia neuvostoista:

”Herran kirkkoa johdetaan ylimmällä, vyöhyke-, vaarna- ja seurakuntatasolla neuvostojen kautta. Nämä neuvostot ovat olennainen osa kirkon järjestystä.

Johtohenkilöt neuvottelevat keskenään joka tasolla yksilöiden ja perheiden hyväksi niiden pappeusjohtajien alaisuudessa, joilla on avaimet.”¹

Kaikilla tämän kirkon tasoilla me pyrimme toimimaan noiden samojen periaatteiden mukaan, jotka Vapahtaja opetti opetuslapsilleen sekä Oliverille ja Josephille – tulla yhteen ykseydessä ja neuvostona.

Jokaisessa seurakunnassa on seurakuntaneuvosto, johon ”kuuluvat piispakunta, seurakunnan kirjuri, seurakunnan toimis sihteeri, ylipappien ryhmän johtaja, vanhinten koorumin johtaja, seurakunnan lähetystyönjohtaja sekä Apuyhdistyksen, Nuorten Miesten, Nuorten Naisten, Alkeisyhdistyksen ja pyhäkoulun johtajat”².

Kaikki työ, jota tämä seurakunnan johtohenkilöiden ryhmä tekee, keskittyy viime kädessä ”auttamaan yksilöitä vahvistamaan todistusta, saamaan pelastavat toimitukset, pitämään liitot ja tulemaan Jeesuksen Kristuksen omistautuneiksi seuraajiksi”³.

Olette kenties kuulleet sanonnan: ”Neuvonpidossa on turvaa.”⁴ Miksi? Yksi syy on se yksinkertainen tosiasia, ettei kukaan meistä ole yhtä kekseliäs kuin monta meistä yhdessä. Jokainen meistä tuo neuvonpitoon ainutlaatuisen näkökulman ja joukon kokemuksia ja näkemyksiä.

Kirkon käsikirjassa opetetaan myös, kuinka seurakuntaneuvoston kokoukset voivat olla tehokkaita ottaessaan mukaan neuvoston jokaisen jäsenen ainutlaatuiset näkökulmat: ”Kokouksen aikana piispa selostaa jokaisen pohdittavan asian, mutta tavallisesti vasta sen jälkeen kun hän on kuullut keskustelun, hän päättää, kuinka asia ratkaistaan. Hän kannustaa keskusteluun hallitsematta sitä. Hän esittää kysymyksiä ja saattaa pyytää tietyiltä neuvoston jäseniltä ehdotuksia. Hän kuuntelee tarkasti ennen päätöksen tekemistä. Näiden keskustelujen tulee edistää innoituksen henkeä.”⁵

Yksinkertaisesti sanottuna me tuomme kokoukseen ainutlaatuiset lahjamme, kykymme ja näkökulmamme. Me pyydämme Herraa olemaan kanssamme, opastamaan meitä Hengellään, täydentämään sen, mitä meiltä puuttuu, ja auttamaan meitä tuntemaan palvelemiemme jäsenten tarpeet. Me keskustelemme perheiden ja yksilöiden tarpeista ja pyrimme tekemään päätökset ykseydessä. Sitten me ryhdymme työhön ja pyydämme Herraa siunaamaan seurakunnan jäseniä.

Yhteistä neuvonpitoa seurakuntaneuvostossa

Kahdeksan kuukautta ennen kuin osallistuin siihen perheiltan tuon nuoren perheen kanssa, seurakuntaneuvosto oli kokoontunut yhteen eräänä sunnuntaiaamuna. Aloitimme rukouksella ja katsoimme videon siitä, kuinka auttaa yksilöitä ja perheitä ottamaan vastaan evankeliumin siunaukset ja toimitukset. Kysyin neuvoston jäseniltä, oliko heidän mieleensä tullut ketään, kun katsoimme videota. Se johti keskusteluun tästä perheestä. Ilmaisimme rakkauttamme heitä kohtaan. Puhuimme mahdollisista kirkon tehtävistä sekä siitä, kuinka voisimme auttaa perheen isää etenemään kohti asettamista Melkisedekin pappeudessa ja kuinka

voisimme auttaa tätä avioparia etenemään kohti temppelitoimitusten vastaanottamista.

Piispana annoin joitakin tehtäviä. Vaikutti siltä, että keskustelu oli loppumaisillaan, mutta kaikki ei tuntunut olevan aivan kunnossa. Viimein Nuorten Naisten johtaja sanoi: ”Mielestäni me etenemme liian nopeasti. Minulla on sellainen tunne, että meidän pitää heidän kohdallaan keskittyä perusasioihin, kuten perheiltan, pyhien kirjoitusten tutkimiseen ja rukoukseen.” Silloin se ”ei aivan kunnossa” -tunne hävisi. Hän puhui, ei Nuorten Naisten järjestön edustajana, vaan rakkaudesta tätä perhettä kohtaan, ja sillä hetkellä Henki todisti meille, että hänen neuvonsa oli oikea.

Tämän sisaren huomautus avasi keskustelun uudelleen. Puhuimme siitä, kuinka voisimme auttaa tätä perhettä luomaan tavan tutkia pyhiä kirjoituksia, rukoilla ja pitää perheiltä. Tämän nuoren isän sisko palveli yhtenä seurakuntalähetysaarnajistamme, joten seurakunnan lähetystyönjohtaja otti tehtäväkseen työskennellä tämän siskon ja kotiopettajien kanssa säännöllisten perheilttojen aloittamiseksi. Vaimoni ja minä veimme heille kotiin *Perheiltaoppaan* ja kirkon laulukirjan.

Eniten jatkuvaa tukea ja voimaa perhe sai tämän nuoren isän äidiltä ja siskolta, kun nämä osallistuvat säännöllisesti perheiltan perheen kanssa. Se

*"Kun olette lähimmäistenne palveluksessa,
olette pelkästään Jumalanne palveluksessa"
(Moosia 2:17).*

johti lopulta siihen tärkeään perheiltaan, johon minulla oli etuoikeus osallistua.

Käsikirjassa sanotaan: "Sekä miesten että naisten tulee tuntea, että heidän kommenttinsa saavat täyden arvostuksen. Naisten näkökulma on toisinaan erilainen kuin miesten, ja se lisää tärkeän ulottuvuuden jäsenten tarpeiden ymmärtämiseen ja niihin vastaamiseen."⁶ Olen nuori piispa ja istun neuvostossa Alkeisyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Apuyhdistyksen johtajien kanssa, joilla on paljon enemmän viisautta, elämäkokemusta ja näkemystä kuin minulla. He ovat usein suuressa määrin opettajiani Kristuksen kaltaisesta luonteesta ja jopa siitä, kuinka olla hyvä isä ja pappeudenhaltija.

Olen hyvin kiitollinen tämän kirkon naisista. Toivon, etteivät sisaremmme koskaan tunne, ettei heitä kuunnella tai huomioida neuvostojemme kokouksissa. Seurakunta-neuvoston jäsenet toimivat tasavertaisina. Piispalle annetut johtokunnan avaimet koskevat järjestystä, organisointia ja hänelle annettua vastuuta mutta eivät koskaan nimitystä valta-asemaan tai hengelliseen ylivertaisuuteen.

Ykseys

Käsikirjassa kuvataan ykseyden tärkeyttä: "Avoimen keskustelun jälkeen piispa voi tehdä päätöksen tai hän voi odottaa, kunnes keskustelelee asiasta lisää neuvonantajiansa kanssa. Kun piispa on tehnyt päätöksen, neuvoston jäsenten tulee tukea sitä ykseyden ja sopusoinnun hengessä.

Mikäli neuvoston jäsenille jää syvästi epävarma tunne jostakin tärkeästä päätöksestä, piispa voi odottaa, kunnes seuraavassa neuvoston kokouksessa asiaa harkitaan lisää ja etsitään hengellistä vahvistusta ja ykseyttä."⁷

Ykseys on yksi syy siihen, että neuvonpidossa on turvaa. Joskus me yksilöinä luulemme tietävämmme, mihin toimenpiteeseen pitää ryhtyä, ja usein haluamme hypätä suoraan lopputulokseen. Unohdamme, että Herran päätavoite ei ole toimintasuunnitelmamme laatimisessa. Se on, että jokainen Hänen lapsistaan oppii tuntemaan Hänet. Muistatte, kuinka Herra rukoili opetuslastensa puolesta:

"Ja ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. – –

Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile, vaan niiden, jotka sinä olet minulle antanut, koska he kuuluvat sinulle. – –

Pyhä Isä, suojele heitä nimesi voimalla, sen nimen, jonka olet minulle antanut, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä. – –

Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä." (Joh. 17:3, 9, 11, 23.)

Herran tavoite on, että meistä tulee Hänen omiaan – että meistä tulee yhtä Hänen kanssaan, taivaallisen Isämme kanssa ja toistemme kanssa. Prosessi on tärkeämpi kuin lopputulos. Neuvostot ovat osa jumalallisesti säädettyä prosessia, jolla ykseys saavutetaan ja jolla meistä tulee Kristuksen omia. Herra on sanonut: "Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun" (OL 38:27).

Tuota käskyä saatetaan käyttää myös testinä. Herra olisikin esimerkiksi saattanut sanoa: "Tästä te tiedätte, että te olette minun, kun olette yhtä toistenne kanssa ja yhtä minun kanssani."

Perheenisä voi saada ilmoitusta, että perheen muutto muualle tuo siunauksia ja ykseyttä. Mutta ilman ykseyttä vaimonsa ja lastensa kanssa hänen suunnitelmansa ei kenties tuo odotettuja tuloksia.

Piispa voi saada ilmoitusta seurakunnan lähetystyösuunnitelmasta, mutta ellei seurakuntaneuvosto ole yhtä tuon ilmoituksen kanssa, siunauksia ei saada ja piispa jää miettimään, mikä meni vikaan.

Näin presidentti Russell M. Nelson, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, kuvaili sitä, kuinka ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin neuvosto toimii:

”Viidentoista miehen kutsuminen pyhään apostolinvirkaan on suuri suoja meille kirkon jäsenille. Miksi? Koska näiden johtajien päätösten täytyy olla yksimielisiä. Voitteko kuvitella, kuinka Hengen täytyy vaikuttaa 15 mieheen, jotta saadaan aikaan yksimielisyys? Näiden 15 miehen koulutus- ja ammattitausta on hyvin erilainen, ja heillä on eriäviä mielipiteitä monista asioista. Uskokaa minua! Nämä 15 miestä – profeetat, näkijät ja ilmoituksen-saajat – tietävät, mikä on Herran tahto, kun yksimielisyys on saavutettu!”⁸

Todistan, että Herra on kiinnostunut yksilöllisen elämämme yksityiskohdista. Minua hämmästyttää aina, kuinka kauas Vapahtaja on halukas menemään tai lähettämään yhden palvelijoistaan pelastamaan yhtä lapsistaan. Kuinka kiitollinen olenkaan neuvostoista, joille on annettu vastuu huolehtia taivaallisen Isän lapsista. ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

Saadaksesi lisää tietoa perheneuvostoista katso vanhin M. Russell Ballardin puhe ”Perheneuvostot” huhtikuun 2016 yleiskonferenssissa.

VIITTEET

1. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 4.1.
2. *Käsikirja 2*, 4.4.
3. *Käsikirja 2*, 4.4.
4. Ks. Henry B. Eyring, ”Listen Together”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 4. syyskuuta 1988, s. 2, speeches.byu.edu.
5. *Käsikirja 2*, 4.6.1.
6. *Käsikirja 2*, 4.6.1.
7. *Käsikirja 2*, 4.6.1.
8. Russell M. Nelson, ”Profeettojen hyväksyminen ja tukeminen”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 75.

JOS ET PALVELE SEURAKUNTANEUVOSTOSSA

- Kotikäynti- tai kotiopettajana voit rukoilla niiden puolesta, joiden luona käyt. Huolehdi heistä. Kun raportoit johtajillesi, mitä perheillesi kuuluu, voit rukoilla, että tiedot kulkeutuvat seurakuntaneuvostoon ja että Henki johdattaa neuvoston jäseniä tarttumaan noiden perheiden tarpeisiin.
- Sinulla on ehkä puoliso, jonka lähetät säännöllisesti seurakuntaneuvoston kokoukseen. Sinulla saattaa olla kiusaus valittaa hänen poissaolostaan etenkin, jos joudut yksin huolehtimaan siitä, että lapset ovat valmiina lähtemään kirkkoon. Voit rukoilla, että Henki johdattaa puolisoasi, että hänen palvelemisensa tuo muutamia taivaallisen Isämme lapsista Kristuksen luokse ja että perhettänne siunataan.
- Kun saat kirkon tehtävän tai kutsun puhua sakramenttikokouksessa, voit tietää, että tuo tilaisuus palvella on tullut Herralta Hänen palvelijoidensa välityksellä neuvoston kautta.

PONNISTELKAAMME ETEENPÄIN TASANKOJEN HALKI

Ulkona liikkuminen kuten patikointi, pyöräily ja hiihto ovat iso osa elämäni. Äskettäin mieleeni juolahti, kuinka samanlaista aikamme maan päällä on kuin se aika, jonka käytän kuntoilemiseen ulkoilmassa. Minulla on taipumus keskittyä kehittämään kestävyyyttäni ja taitoja yhdessä lajissa kerrallaan tai vuodenajan mukaan. Sitten valinta, sattuma tai kutsu saa minut vaihtamaan toiseen lajiin. Vaikka tunnen olevani oikein hyväkuntoinen ja itsevarma jossakin tiettytyyppisessä kuntoilulajissa, niin vaihtaessani uuteen lajiin huomaan väsyväni helposti, jääväni jälkeen tavoitteistani ja löytäväni lihaksia, jota en ole ”tuntenut koskaan aiemmin”. Sitten totun uuteen kuntoilulajiin ja kehityn kestävyyydessä ja taidoissa, joita tarvitsen.

Samalla tavoin meillä on elämässä taipumus keskittyä tiettyihin tapoihin. Me alamme viihtyä. Sitten valinnan, sattuman tai kutsun ansiosta mukavuus- ja helppoustasankomme vaihtuu haasteiden ja kasvumahdollisuuksien ajaksi.

Elämän haasteisiin tarttuminen voi olla pelottava tehtävä. Nefi kannustaa meitä sanoen: ”Teidän täytyy

Vaikka tunnen olevani oikein hyväkuntoinen ja itsevarma jossakin tiettytyyppisessä kuntoilulajissa, niin vaihtaessani uuteen lajiin huomaan väsyväni helposti, jääväni jälkeen tavoitteistani ja löytäväni lihaksia, joita en ole ”tuntenut koskaan aiemmin”.

ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistlette eteenpäin kestiten itseänne Kristuksen sanalla ja kesätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän.” (2. Nefi 31:20.)

Toisinaan mietin, kuinka mukavaa olisikaan saattanut olla se, että olisi jäänyt ikuisesti kuolevaisuutta edeltävään olemassaoloon kuuntelemaan, kuinka taivaallinen Isä vain *kertoisi* meille suuresta onnensuunnitelmastaan. Edistymisemme kuitenkin edellytti ”luokkahuonetta” – maailmaa – jossa voisimme kokea kuolevaisuuden itse.

Kun olen vuosien varrella

todistanut, että taivaallisen Isän suunnitelma on tosi ja tarpeellinen, uudet mahdollisuudet ja joskus tuskalliset kokemukset ovat iskostaneet tämän opetuksen sieluuni. Me näytämme oppivan evankeliumin totuuksia kerroksittain, kun sama aihe tulee yhä uudelleen eteemme. Joskus huomaan kysyväni: ”Kuinka paljon syvemmälle tässä vielä mennään?” Tai kuten kuntoilussa: ”Kuinka monia muita lihasryhmiä minun täytyy vielä treenata?”

Silti eri elämänvaiheissa ja haasteiden muuttuessa tiedän, että Herra antaa minulle tarvitsemiani kokemuksia. Ja kun ponnistelen eteenpäin, opin tulemaan enemmän Hänen kaltaiseksi ja palaan Hänen luokseen. ■ Christopher Drake, Kalifornia, USA

TÄLLÄ KERTAA TOIMIN

Kiinnitin tyttäreni kuluneeseen turvaistuimeen. Taloutemme oli tiukilla, joten olin kiitollinen tästä hiljattain saamastani käytetystä istuimesta. Se toimi korokeistuimena, koska tyttäreni oli jo liian iso aiempaan turvaistuimeensa. Odotin innolla asioiden hoitamista sinä kauniina päivänä.

Ajoimme ensimmäiseen kohteeseemme, kirjastoon. Kun avasin tyttäreni turvavyön, huomasin viereisellä parkkipaikalla nuoren latinalaisamerikkalaisen naisen. Vauva, joka ei vielä osannut kunnolla istua, oli käpertynyt pieneksi keräksi takaistuimelle. Nuori äiti yritti kiinnittää turvavyötä riittävän kireälle vauvan pienen olemuksen ympärille. Mieleeni tuli kaksi ajatusta.

”Hänellä ei ole turvaistuinta vauvalleen. Voisin antaa omani.”

Ja sitten puhuin itseni ympäri.

”Hän ei luultavasti puhu englantia. Saattaisin loukata häntä. Turvaistuin on kauhean kulunut. Ehkä hän ei haluaisi sitä. Jos hän haluaisi, mistä minä saisin tilalle uuden?”

Niinpä en tehnyt mitään.

Hän ujuttautui kuljettajan paikalle ja ajoi pois.

Ennen kuin ehdin kirjaston oville, katumus valtasi minut. Tiesin tehneeni väärän valinnan, eikä ollut mitään keinoa saada sitä tekemättömäksi.

Nyin ovia mutta ne eivät liikahtaneet. Kirjasto ei ollut vielä auki. Koko ajan hoitaessani loppuja asioita kertosin mielesäni loputtomiin sitä kohtausta. Se, etten ollut tehnyt mitään, ahdisti minua.

Viimeisen asian hoidettuani päätin kokeilla uudelleen kirjastoa. Ajoin samalle parkkipaikalle kuin aiemmin. Yllätyksekseni näin saman äidin ja pojan pysäköineen jälleen viereeni. Sydämeltäni kohosi valtava taakka.

Tällä kertaa toimin epäröimättä. Irrotin lapseni turvaistuimen ja menin nuoren äidin luo. Hän ei puhunut englantia. Elekielellä osoitin hänen vauvaansa, turvaistuinta ja hänen autoaan. Yhdessä kiinnitimme turvaistuimen autoon. Kun näytin hänelle, kuinka se toimii, tajusin osaavani sen ainoan espanjankielisen sanan, joka minun tarvitsi tietää: ”Gracias.”

Sydämeni oli täynnä kiitollisuutta armollista taivaallista Isää kohtaan,

joka antoi minulle toisen mahdollisuuden auttaa apua tarvitsevaa sisarta.

Lisäsin vielä yhden tehtävän listaleni – käydä läheisellä kirpputorilla. Kiinnitin tyttäreni turvavöihin ja ajoin varoen kirpputorille. Myymälän takanurkassa lattialla oli turvaistuin – aivan samanlainen kuin se, jonka olin juuri antanut pois, ja aivan yhtä kulunut. Ostin sen tuntien hämmästyttä ja nöyryyttä aamun tapahtumaketjun johdosta.

Vapahtajan lempeän mutta tehokkaan opetuksen ansiosta syvälle sydämeeni oli kylvetty opetus: noudata Pyhän Hengen kehotuksia – ensimmäisellä kerralla. ■

Teresa Weaver, Texas, USA

Tällä kertaa toimin epäröimättä.

Elekielellä osoitin hänen vauvaansa, turvaistuinta ja hänen autoaan. Yhdessä kiinnitimme turvaistuimen autoon.

NÄKYMÄTÖN TUTKIJANI

Minua oli siunattu ihanilla vanhemmilla. Äitini oli kirkon jäsen, ja vaikka isäni ei ollut, hän silti tuki meitä kirkon toiminnoissamme. Varttuessani rukoilin päivittäin, että isä liittyisi kirkkoon.

Kun 16-vuotiaana sain patriarkalisen siunaukseni, minulle luvattiin, että vaikutukseni auttaisi isää liittymään kirkkoon. Puhuin hänen kanssaan asioista, joita opin seminaarissa. Kerroin hänelle pyhien kirjoitusten kohdista, joissa sanotaan, että kaste ja konfirmointi ovat välttämättömiä Jumalan valtakuntaan pääsemiseksi (ks. Joh. 3:5). Kyyneleet silmissä kerroin hänelle temppelin siunauksista, joiden ansiosta me voisimme olla yhdessä ikuisesti.

Kävin pientä koulua Arizonassa Yhdysvalloissa. Minulla oli ihania ystäviä lukiossa, vaikka olin ainoa kirkon jäsen luokallani. Tuohon aikaan profeettana oli presidentti David O. McKay (1873–1970). Kuulimme usein hänen neuvonsa, että ”jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja” (ks. *Kirkon*

presidenttien opetuksia: David O. McKay, 2004, luku 6). Yhtenä kesänä siskoni Marilyn ja minä kutsuimme muutamia ystäviä osallistumaan lähetystyöoppiaiheisiin. He osallistuivat kahteen oppiaiheeseen eivätkä olleet sitten enää kiinnostuneita. Olimme pettyneitä mutta emme katkaisseet ystävyystämme.

Aloitin korkeakouluopinnot sen kesän lopulla. Kevätlukukaudella sain isältä kirjeen. Hän kirjoitti: ”Suuri etuoikeuteni on olla hienojen tyttöjen perhekunnan pää. Teidän vahvan evankeliumia koskevan todistuksenne sekä kokousten ja muita nuoria kohtaan tuntemanne kiinnostuksen ansiosta viime kesänä aloin todella kiinnostua kirkosta. Kun olin ulkona

maalaamassa taloa ja te tytöt ja muut nuoret olitte sisällä pitämässä niitä kokouksia, vakuutuin siitä, että olin ollut riittävän pitkään ulkopuolella katselemassa sisään. Olen kiittänyt taivaallista Isää monta kertaa äidistäsi ja siitä seikasta, että hän varttui kirkon piirissä, sekä tavasta, jolla hän on kasvattanut teidät tytöt.”

Isä kastettiin pian, ja vuotta myöhemmin perheemme sinetöitiin ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi Mesan temppelissä Arizonassa.

Vaikka kukaan ystävistämme ei liittynyt kirkkoon, tärkein henkilö elämässämme teki niin. Emme koskaan tiedä, kuinka meitä siunataan, kun noudatamme profeetan neuvoja. ■ Diane Mitchell Call, Arizona, USA

Kun olin ulkona maalaamassa taloa ja te tytöt ja muut nuoret olitte sisällä pitämässä niitä kokouksia, vakuutuin siitä, että olin ollut riittävän pitkään ulkopuolella katselemassa sisään.

ETIENEÄ ETSIMÄSSÄ

Muutama viikko ennen kuin lähdin palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä, menin tapaamaan erästä vanhaa ystävää, joka ei ollut kirkon jäsen. Aioin viipyä vain muutaman minuutin, mutta kovan rankkasateen vuoksi minun oli viivytävä kauemmin kuin olin odottanut. Niinpä ystäväni, hänen äitinsä ja minä istuuduimme juttelemaan kirkosta ja tulevasta lähetystyöstäni.

Selitin, että minut saatettaisiin määrätä palvelemaan kaupungeissa kuten Rio de Janeiro, Belo Horizonte tai Brasília.

Jostakin syystä ystäväni äiti päätti antaa minulle siskonsa osoitteen. Tämä asui eräässä pikkukaupungissa lähellä Rio de Janeiroa. Hän sanoi, että jos minut joskus lähetettäisiin sinne, minun pitäisi käydä hänen siskonsa luona.

Lähdin lähetystyöhöni 7. heinäkuuta 1982. Palvelin monissa eri

kaupungeissa, myös lähellä sitä kaupunkia, jossa ystäväni tati asui. Ajattelin käydä hänen luonaan mutta hänen kotinsa ei ollut omalla alueellani. En kertonut hänestä tuolle alueelle määrätyille lähetysaarnajille, koska toivoin yhä, että voisin käydä hänen luonaan itse.

Tuohon aikaan lähetysaarnajat palvelivat puolitoista vuotta. Aika kului, enkä tavannut ystäväni tatiä tai perhettä.

Vuosia myöhemmin, kun osallistuin erääseen seurakunnan tapahtumaan, satuin näkemään kirkkoon kuulumattoman ystäväni. Sain tietää, että yksi hänen sukulaisistaan, tati nimeltä Etiene, oli kastettu äskettäin kirkkoon, ja että hän oli kutsunut ystäväni sinne. Sitten sain kuulla, että Etiene-tati oli juuri muuttanut seurakuntaamme Rio de Janeiron osavaltiosta. Opin pian rakastamaan hänen Etiene-tätiään, ja

meistä oli mukavaa jutella yhdessä Rio de Janeiroon liittyvistä muistoistamme. Minua nolotti, kun sain tietää, että hän oli sama nainen, jonka luona olin halunnut käydä lähetystyöni aikana. Hänet oli kastettu vasta äskettäin hänen aviomiehensä odottamattoman kuoleman jälkeen.

Onneksi hän antoi minulle anteeksi sen, etten ollut kannustanut muita lähetysaarnajia käymään hänen luonaan. Hän oli kuitenkin pettynyt menettämästään ajasta, jolloin hän oli jäänyt vaille evankeliumin siunauksia.

Tällaista katumusta eivät tunne vain kotiin palanneet lähetysaarnajat vaan myös me kaikki saatamme tuntea sitä, jos jätämme noudattamatta Hengen kehoituksia, tarkoittipa se sitten ystävien kutsumista johonkin kirkon tilaisuuteen tai nimiviitteen antamista lähetysaarnajille. Menkäämme Herran eteen ja pyytäkäämme innoitusta. Hän puhuu meille Hengen hiljaisella, vienolla äänellä. Hän antaa meille sitä apua, jota tarvitsemme tehdäksemme lähetystyötä omistautuneina ja rakkaudella. ■

Elson Carlos Ferreira Paran, Braslia

Ei puolueetonta maaperää

KUINKA MEDIA VAIKUTTAA MEIHIN

Aysia Tan

Nykyisessä tekniikan täyttämässä maailmassa meitä pommitetaan vaihtoehdoilla: katso tätä, lue tämä, kuuntele tätä. Yhteiskuntamme on kyllästetty medialla ja viihteellä, ja ne vaikuttavat uskonnäsityksiimme, ajatuksiimme ja tekoihimme hienovaraisesti mutta voimallisesti. Se, minkä sallimme täyttää mielemme, päättyy muovaamaan olemustamme – meistä tulee sitä, mitä ajattelemme. Jatko-opinnoissani aloin tutkia median vaikutusta ja päädyin siihen vakuuttavaan johtopäätökseen, että se mediatarjonta, jota valitsimme käyttöömmme, vaikuttaa meihin väistämättä, joko myönteisesti tai kielteisesti.

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on selittänyt: ”Tekniikka itsessään ei ole

luonnostaan hyvää tai pahaa. Sen sijaan ne päämäärät, joita tekniikalla saavutetaan, ovat tärkeimpiä merkkejä hyvyydestä tai pahuudesta.”¹ Tehtävämme ei ole torjua tekniikkaa vaan pikemminkin käyttää sitä tavoilla, jotka rikastavat elämäämme.

Me voimme käyttää median voimaa eduksemme – kehittää ajatusiamme ja käyttäytymistämme paremmaksi

1) myöntämällä alttiutemme median vaikutukselle ja ymmärtämällä, kuinka se vaikuttaa meihin

2) etsimällä ja valitsemalla myönteisiä mediavaihtoehtoja.

Kuinka media vaikuttaa meihin?

Kukaan ei ole immuuni median vaikutukselle. Me emme voi odottaa voivamme uppoutua mediatarjontaan, jonka tarkoituksena on vaikuttaa meihin henkisesti ja emotionaalisesti, ilman että sen vaikutus jää alitajuntaamme pitkäksi aikaa sen jälkeen kun elokuva on ohi, kirja suljettu tai laulu päättynyt. Ne, jotka uskovat, ettei media vaikuta heihin, ovat usein ihmisiä, joihin se vaikuttaa eniten, koska he kieltävät sen vaikutuksen eivätkä siten ole suojautuneet sitä vastaan. Aivan kuten vesi tihkuu jatkuvasti veneessä olevasta vuotokohdasta, huomasimmepa vuodon tai emme, samoin media vaikuttaa jatkuvasti ajatuksiimme, huomasimmepa sen vaikutusta tai emme.

Viihteellinen mediatarjonta voi vaikuttaa ajatuksiimme, kun käännyimme sen puoleen saadaksemme huojennusta jokapäiväisen elämämme paineisiin. Haemme usein viihdettä hetkelliseksi lohduksi arkielämän vaikeuksiin, olipa se sitten elokuvien, kirjojen, television, lehtien tai musiikin avulla. Vaikka käännyimmekin viihteen puoleen rentoutuaksemme, me emme saa ottaa rennosti ja lieventää tasovaatimuksiamme. Juuri silloin meidän täytyy olla varovaisia sen suhteen, mitä päästämme mieleemme.

Saadakseen viihdekokemuksesta täyden nautinnon jotkut ihmiset hyväksyvät vaistomaisesti kaikki viestit, mitä tuo viihde tarjoaa, ja siksi he sallivat ehdotettujen näkökantojen vaikuttaa käsityksiinsä. Elokvakriitikot kuvailevat tämän ajatuksen käyttöä elokuvassa:

”Todellisuus määräytyy sen mukaan, että varhain ja täysin vakuutavasti saadaan luotua outo tai kuvitteellinen ympäristö, toisen ajankohdan tuntu tai epätavallisia hahmoja, niin että tempaudumme elokuvan yleiseen henkeen, ilmapiiriin ja tunnelmaan.

Tehtävänäme ei ole välttää mediaa täysin eikä pelkästään torjua kielteisesti vaikuttavaa mediaa vaan valita tervehenkistä ja kohottavaa mediaa.

Jos elokuvantekijä on taitava tällaisen näennäistodellisuuden luomisessa, *me suostumme auliisti hyllyttämään oman epäluulomme* ja heitämme pois mielestämme epäilyksemme ja järjenkäyttömme siirtyessämme elokuvan mielikuvitusmaailmaan.”²

Jos hyllytämme oman epäluulomme, meillä on taipumus olla avoimempia median esittämille arvoille, odotuksille ja käsityksille. Näin media saattaa hienovaraisesti vaikuttaa ajatuksiimme. Mutta tässä vaikutuksessa on se vaara, että hyväksymme näkökantoja, jotka eivät ehkä ole sopusoinnussa evankeliumin periaatteiden kanssa.

Vanhin Jeffrey R. Holland kahden-toista apostolin koorumista on kiinnittänyt huomion viihteellisen mediatarjonnan toimintatapaan sanoessaan: ”Tiesittekö, että [englanninkielisen]

sanan *amusement* [’viihde’] alkuperäinen latinankielinen merkitys on ’mielen ohjaaminen harhauttamistarkoituksessa?’³ Toisinaan me etsimme harhautusta, huomion kääntämistä muualle. Käännyimme median puoleen saadaksemme ajatuksemme pois omista todellisen elämän ongelmistamme ja luotamme siihen, että se saa meidät uskomaan, mitä sillä sitten onkin tarjottavana. Mitä uskottavampaa viihde on, olipa se kuinka totta tai valhetta hyvänsä, sitä enemmän me nautimme siitä.

Sosiaalipsykologi Karen E. Dill on sanonut: ”Kun meidät viedään fiktion maailmaan, meidän asenteemme ja uskonkäsityksemme muuttuvat vastaamaan enemmän kertomuksessa esitettyjä ajatuksia ja väitteitä. Me hyllytämme oman epäluulomme, ja niin tehdessämme me avaudumme

omaksumaan tahtomattamme tuossa fiktiivisessä maailmassa esitetyn käsityjärjestelmän ja toimimaan niiden käsitysten ja ajatusten mukaan. Monta kertaa se, mitä näemme ruudulla, saa aikaan muutoksen tai reaktion, josta emme ole tietoisia. Näin median fantasiamaailma muokkaa todellisuuttamme.”⁴

Kun annamme median täyttää tarkoituksensa meitä *huvittaessaan*, me saatamme korvata normaalisti järkeväen ajatteluprosessin median ehdottamilla ajatuksilla, jotka johtavat lopulta muutoksiin uskonkäsityksissämme ja käyttäytymisissämme. Vanhin David B. Haight (1906–2004) kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Koska ajatus on teon isä, altistuminen voi johtaa toimimaan sen mukaan, mitä mielessä on.”⁵

Hallitaksemme median vaikutusta elämässämme on ratkaisevan tärkeää,

että me valitsemme kohottavaa mediatarjontaa ja myönnämme alttiutemme median vaikutukselle. Media vaikuttaa ajatuksiimme ja voi siten vaikuttaa tekoihimme. Kuningas Benjaminin neuvo soveltuu meihin tänä aikana: ”[Valvokaa] itseänne ja ajatuksianne ja sanojanne ja tekojanne” (Moosia 4:30).

Kuinka valitsemme myönteisiä mediavaihtoehtoja?

Kun ymmärrämme, kuinka media vaikuttaa elämäämme, me voimme tehdä tietoisia valintoja edessämme olevista vaihtoehtoista. Valintamme vaikuttavat suuresti herkkyyteemme aistia Hengen vaikutus ja ympärillämme oleva hyvyys. Jokainen tekemämme päätös vie meitä joko lähemmäksi taivaallista Isää tai kauemmas Hänestä.

Kristitty kirjailija C. S. Lewis kirjoitti: ”Vapaa-aikamme, jopa leikkimme, on

vakavan huolen aihe. Maailmankaikkeudessa ei ole puolueetonta maaperää: jokaisen neliösentin, jokaisen silmänräpäyksen vaatii joko Jumala tai sen vaatii Saatana.”⁶

Tehtävänämme ei ole välttää mediaa täysin eikä pelkästään torjua kielteisesti vaikuttavaa mediatarjontaa vaan valita tervehenkistä ja kohottavaa mediatarjontaa. Onneksi mediatarjonnan runsaudessa on paljon hyvää ja tervehenkistä, sellaista, jossa ylläpidetään ja arvostetaan perinteisiä arvoja. On lukuisasti kirjoja, elokuvia, lauluja ynnä muuta, joissa on toivon ja onnen, rakkauden ja ystävällisyyden, ilon ja anteeksiantamuksen sanoma.

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Tiedotusvälineet tarjoavat silkan laajuutensa takia nykyisin valtavasti vaihtoehtoja, jotka eroavat toisistaan jyrkästi. Vahingollisen ja sallivan puolensa lisäksi tiedotusvälineissä on paljon myönteistä ja hyödyllistä. – – *Suurin haasteemme on siis valita viisaasti, mitä kuuntelemme ja mitä katselemme.*”⁷

Televisioshow tai kirjasarja, josta aiemmin nautimme, on kenties heikentynyt moraaltaan, mutta meidän on vaikea luopua siitä, tai uusi elokuva on erityisen suosittu tai houkutteleva emmekä ehkä näe mitään haittaa sen katsomisessa. Se, että antaa periksi vähäisessä

määrin, tekee kuitenkin helpommaksi antaa periksi vähitellen hieman enemmän, kunnes olemme antautuneet nautinnoille, joiden parista meidän on vaikea palata. Mutta kun asetamme itsellemme mittapuuksi olla päästämättä omaan elämäämme muuta kuin tervehenkistä media-tarjontaa, me sallimme itsemme olla vastaanottavaisempia Hengen vaikutukselle.

Voimme noudattaa ajatonta neuvoa, jonka Susanna Wesley antoi vuonna 1725 pojalleen Johnille, metodistiuskonnon perustajalle: ”Tuomitsisitko lainmukaiseksi vai lainvastaiseksi mielihyvän, [tekojen viattomuuden tai pahuuden? Noudata tätä sääntöä.] Mikä siis heikentää järkeäsi, vähentää omantuntosi herkkyyttä, hämärtää käsitystäsi Jumalasta tai karkottaa hengellisten asioiden tajusi, eli lyhyesti mikä hyvääsi, mikä lisää ruumiin voimaa ja valtaa mielen yli, se on sinulle syntiä, olipa se sinänsä kuinka viatonta tahansa.”⁸

Valta valita

Kun päätämme käyttää moraalisesti kohottavaa mediatarjontaa, me luomme Hengelle otollisen ilmapiirin ja saamme vahvistusta. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi opettaa meille, että meille on annettu voima toimia omasta puolestamme (ks. 2. Nefi 2:26). Sellaisen etsiminen, mikä on ”hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai

kiitettävää” (UK 13), avaa sydämemme ja mielemme omaksumaan ajatuksia ja asenteita, jotka johtavat vanhurskaaseen käyttäytymiseen. Kun pyrimme tekemään niin, meitä siunataan varjeluksella vastustajan vaikutuksilta (ks. Hel. 5:12).

Suuret edistysaskeleet mediatekniikassa, jolla Herra on siunannut meitä, tuovat meille vastuun valita, kuinka käytämme tuota tekniikkaa. Tutkimuksen ja kokemuksen kautta olen nähnyt, mikä vaikutus medially on, päätämme sitten myöntää sen tai emme. Edessämme on moraalisesti rappeuttavia vaihtoehtoja tai tervehenkisiä ja kohottavia vaihtoehtoja. Valinta on meidän – mutta mikä tärkeämpää, meillä on valta valita. ■

Nuorten voimaksi -kirjanen voi olla myös nuorten aikuisten voimaksi. Kohdassa ”Ajanviete ja media” on erinomaisia ohjeita mediavalintoihimme.

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. David A. Bednar, ”To Sweep the Earth as with a Flood”, Brigham Youngin yliopiston koulutusviikon hartaustilaisuus, 19. elokuuta 2014, speeches.byu.edu.
2. Joe Boggs ja Dennis Petrie, *The Art of Watching Films*, 2004, s. 43, kursivointi lisätty.
3. Jeffrey R. Holland, ”Pyhittäytykää”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 48.
4. Karen Dill, *How Fantasy Becomes Reality: Seeing Through Media Influence*, 2009, s. 224.
5. Ks. David B. Haight, ”Henkilökohtainen moraali”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 154. puolivuotiskonferenssista, s. 57.
6. C. S. Lewis, *Christian Reflections*, toim. Walter Hooper, 1967, s. 33.
7. M. Russell Ballard, ”Antakaamme äänemme kuulua”, *Liahona*, marraskuu 2003, s. 16, kursivointi lisätty.
8. *Susanna Wesley: The Complete Writings*, 1997, s. 109.

Valtakuntaa rakentamassa

Australiassa

Ben Robinson

Kun aurinko nousee Baw Baw -vuoren yli, Callan Brooks tekee sitä, mitä rakastaa: hän rakentaa.

Hän hymyilee sovittaessaan jälleen yhden laudan paikalleen ja tuntee tyydytystä hyvin tehdystä työstä.

Kun seuraa Callania työnteossa, ei koskaan arvaisi, että hän on kuulovammainen. Mutta kuulovamma ei ole hidastanut häntä. Callanista tuntuu kuin hän olisi syntynyt rakentamaan. Ja ehkä hän onkin – viiden sukupolven ajan hänen perheensä on ollut rakentajia.

”Kun olin 15-vuotias, lopetin koulunkäynnin aloittaakseni oppisopimuskoulutukseni”, hän sanoo. ”Jos löytää mieluisan oppisopimuskoulutuspaikan, australialaisten keskuudessa on yleistä jättää koulunkäynti ja opiskella tällä tavoin kokoaikaisesti.” Callan on ollut rakennuksilla siitä lähtien. Olipa Callan sitten rakentamassa taloja, vahvistamassa todistustaan tai pitämässä kutsumusta kunniassa, hän osallistuu jatkuvasti Jumalan valtakunnan rakentamiseen.

Aivan kuten hänen kuulovammanensa ei ole estänyt häntä olemasta työssä rakennusalalla, se ei ole estänyt

hänen haluaan oppia ja saarnata evankeliumia.

”Kasvuvuosinani ymmärsin tuskin kymmentä prosenttia siitä, mitä puhujakorokkeelta sanottiin”, Callan kertoo. Hän halusi palvella koko-aikaisessa lähetystyössä, mutta kuulovamman takia hän ei täyttänyt vaatimuksia. Hän kuitenkin rukoili ja luotti siihen, että Herran tahto toteutuisi. Sitten tapahtui jotakin odottamatonta: Callanin kuulo heikkeni.

”Kun olin 18-vuotias, olin täysin kuuro kuusi pitkää kuukautta. Kävin kirkossa tunteiden vuoksi, koska muuta en siellä käymisestä saanut”, hän selittää.

Tuona aikana Callan vahvisti todistustaan ja luotti Henkeen. Sitten se, mikä alkuun näytti olevan aiempaa suurempi koettelemus, osoittautui vastaukseksi hänen rukouksiinsa. Äkillisen kuulon heikkenemisen vuoksi hänellä oli oikeus saada sisäkorvaistute, joka paransi hänen kuuloaan siinä määrin, että hän täytti kokoaikaisen lähetystyön vaatimukset. Callan lähti pian palvelemaan Perthissä Australiassa.

Nyt kotona Moessa Victoriassa Callan palvelee seurakuntansa

Vastoinkäymiset ja kuulovamma eivät ole kyenneet estämään tämän nuoren aikuisen halua auttaa Herran työn jouduttamisessa Australiassa.

Nuorten Miesten johtokunnassa, missä hän auttaa kymmentä nuorta miestä pysymään lujana evankeliumissa alueella, jossa lujana pysyminen on erityisen vaikeaa. Onnistuakseen siinä hän tähdentää Hengen osuutta todellisen kääntymyksen kokemisessa.

”Me yritämme johdattaa nuoria miehiä kokemaan oman kääntymyksensä siten, että he lukevat Mormonin kirjaa ja hyödyntävät kirkon ohjelmia”, hän sanoo.

Tämän viidennen sukupolven rakentajan työn vaikutus näkyy selkeästi hänen rakentamisessaan, todistuksessaan evankeliumista ja seurakuntansa nuorten miesten opastamisessa. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

LISÄÄ CALLANISTA

Millaista toimintaa teillä on nuorille naimattomille aikuisille?

Australiassa on joka vuosi suuria tapahtumia, joihin kaikki nuoret naimattomat aikuiset kutsutaan kokoontumaan yhteen. Koska nuoret aikuiset ovat Australiassa niin hajallaan, on hyödyllistä, että on tilaisuuksia, joissa kaikki voivat tavata. Jäsenille on suuri uhraus matkustaa tuhansia kilometrejä näihin tapahtumiin.

Mitä teet mielelläsi vapaa-ajallasi?

Rakastan urheilua, etenkin koripallon pelaamista. Meillä on pääsiäisenä suuri koripalloturnaus, jonka jäsenet järjestävät kahden vuoden välein. Turnauksessa on naisten sarja, kolmen pisteen heittokisa ja donkkauksia.

KIRKKO AUSTRALIASSA

143 891 myöhempien aikojen pyhää
303 seurakuntaa
145 sukututkimuskeskusta
6 lähetysskenttää
5 temppeleä

FAKTOJA AUSTRALIASTA

Pääkaupunki: Canberra

Virallinen kieli: englanti

LUKUJA

Yli 23 miljoonaa asukasta

Yli 500 kansallispuistoa

Highway 1 on maailman pisin

kansallinen valtatie, joka kiertää maata 14 500 kilometrin matkan.

MENKÄÄ TAPAAMAAN REBECCAA

Mindy Raye Friedman

Olin ollut muutaman kuukauden lähetystyössä Chicagon eteläisellä lähetyskentällä Illinoisissa Yhdysvalloissa ja palvelin yhä ensimmäisellä alueellani. Meidän alueemme vieressä ollut sisarten alue oli äskettäin suljettu, joten meillä oli vastuu kaikista sen alueen espanjankielisistä tutkijoista. Heidän joukossaan oli nainen nimeltä Rebecca.

Kun tapasin Rebeccan ensimmäisen kerran, hänen uskonsa teki minuun vaikutuksen. Hän asui erään omakotitalon pohjakerroksessa, joten meidän piti koputtaa hänen ikkunoihinsa, jotta hän tulisi avaamaan meille oven. Aiemmat lähetyssaarnaajat olivat alkaneet opettaa häntä hänen pyydettyään *Voin uskoa Kristukseen* -videon. Ellei hän olisi pyytänyt videota, lähetyssaarnaajat eivät ehkä olisi koskaan löytäneet häntä.

Rebeccan meille kertomien asioiden perusteella ymmärsin, että hänen elämänsä oli ollut vaikeaa. Hän oli ollut joskus hyvin onnellinen ihminen, mutta nyt hän oli erossa pojastaan ja muusta perheestään. Vaikka hänen elinolonsa olivat vaatimattomat, tunsin Herran rakkauden häntä kohtaan.

Kun opetimme häntä, saatoin nähdä, että hän tunsikin Hengen. Käyntimme kohottivat aina hänen mielialaansa huomattavasti. Valitettavasti hän asui kaukana, ja oli vaikeaa käydä hänen luonaan niin usein kuin olimme halunneet.

Yhtenä perjantaina, kun meillä oli vyöhykekonferenssi, suunnittelimme menevämme sen jälkeen tuohon osaan aluetta, koska olimme jo puolimatka sinne. Kysyimme Rebeccalta, olisiko hän kotona, mutta hän sanoi olevansa töissä. Päätimme silti käydä muiden tutkijoiden

luona, joita meillä oli sillä alueella.

Meille jäi siellä ylimääräistä aikaa, emmekä oikein tienneet, mitä tehdä. Silloin toverini sanoi: ”Minusta meidän pitäisi mennä katsomaan, onko Rebecca kotona.” Tässä ehdotuksessa ei ollut mielestäni järkeä, sillä Rebecca oli sanonut meille, ettei olisi kotona. Silloin kuulin äänen sanovan minulle: ”Menkää takaisin ja käykää hänen luonaan.” Tuntui kuin kehoani olisi kirjaimellisesti työnnetty Rebeccan talon suuntaan. Se oli voimakkain vaikutelma, minkä olen ikinä tuntenut.

Käskin toveriani kääntämään auton, ja me lähdimme Rebeccan talolle. Koputimme ikkunoihin kaksi kertaa, mutta kukaan ei vastannut. Olin hyvin pettynyt, koska tiesin, että täytyi olla jokin syy, miksi Herra oli lähettänyt meidät. Ehdotin, että koputtaisimme vielä kerran. Odotimme, ja juuri kun olimme lähdössä, Rebecca tuli ovelle.

Hän oli kotona, koska hänet oli juuri irtisanottu työstään, ja hän tarvitsi todella jonkun, jolle puhua. Hän oli rukoillut, että me tulisimme. Hän kertoi meille, että me olimme hänen enkeleitään. Pystyimme puhumaan hänen kanssaan ja tekemään hänen olonsa paremmaksi opettamalla hänelle lisää evankeliumia.

Olen hyvin iloinen siitä, että taivaallinen Isä välittää jokaisesta lapsestaan ja kuunteli Rebeccan rukousta, ja olen iloinen siitä, että me noudatimme kehotusta käydä hänen luonaan, niin että saimme olla tuo vastaus. Taivaallinen Isämme tietää kaiken, mitä meidän kunkin elämässä tapahtuu, ja kun me luotamme Häneen ja pyydämme uskossa, Hän auttaa meitä antamalla sitä, mitä tarvitsemme. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Kukaan ei tullut ovelle, kun koputimme, mutta tiesimme, että meidät oli lähetetty sinne auttamaan yhtä Jumalan lapsista.

KATSO KOHTI VALOAA

”Vaikka meistä voi tuntua, että
olemme hukassa nykyisten olosuhteidemme keskellä,
Jumala lupaa meille valonsa antaman toivon.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa,

”Jumalan valon antama toivo”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 70.

Jos olin uskollinen kuolevaisuutta edeltävässä elämässä, miksi on niin vaikeaa olla uskollinen nyt?

Kaikki ihmiset, jotka tulevat maan päälle, päättivät kuolevaisuutta edeltävässä elämässä noudattaa taivaallisen Isän suunnitelmaa ja hyväksyä Jeesuksen Kristuksen Vapahtajaksi. Mutta se ei tarkoita, että kuuliaisuus ja vanhurskaus tässä elämässä olisi helppoa. Koska taivaallisen Isän suunnitelman tarkoitus on, että tämä elämä on todellinen koe siitä, kuinka me käytämme tahdonvapauttamme, meidän muistomme kuolevaisuutta edeltävästä elämästä on pyyhitty pois. Hänen suunnitelmaansa kuuluu myös, että me saamme fyysisen ruumiin, joka on altis haluille, himoille ja kiusauksille, joista me emme tienneet henkinä. Sen vuoksi meidän on helpompi tuntea houkutusta asioihin, jotka ovat lihallisia, aistillisia ja perkeleellisiä (ks. Moos. 5:13), ja siksi ”luonnollinen ihminen on Jumalan vihollinen” (Moosia 3:19).

Ihminen voi voittaa nämä haasteet vain, jos hän taipuu Pyhän Hengen kutsuun ja riisuu päältänsä luonnollisen ihmisen ja tulee pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta (ks. Moosia 3:19). Se ei ole helppoa, mutta Jeesus Kristus vahvistaa sinua ja muuttaa sinua, kun kuuntelet Henkeä, teet hyviä valintoja ja tulet Hänen luokseen. ■

Mitä minun pitäisi tehdä, jos epäilen profeetan jotakin opetusta?

Kun palautettu kirkko järjestettiin, Joseph Smith sai ilmoituksen, jossa varhaisille pyhille sanottiin: ”Teidän tulee ottaa vastaan [profeetan sana] niin kuin minun omasta suustani kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa” (OL 21:5).

Joseph Smith sanoi myös, että ”profeetta [on] profeetta vain silloin kun hän toimii profeettana”¹. Se tarkoittaa sitä, että ”jonkun johtohenkilön jossakin yksittäisessä tilanteessa antama lausunto edustaa usein henkilökohtaista, vaikkakin harkittua mielipidettä, jota ei ole tarkoitettu viralliseksi tai koko kirkkoa sitovaksi”². Yleensä on selvää, milloin profeetta ”toimii profeettana”, kuten kun hän puhuu kirkon jäsenille virallisessa asemassa.

Meidän velvollisuutemme ja etuoikeutemme on pyytää taivaalliselta Isältä omaa todistusta ”mistä tahansa, mitä Hänen profeettansa on julistanut”³. Jos me emme saa todistusta, meidän tulisi tutkia, mitä muut profeetat ovat sanoneet asiasta, ja päättää, miten aiomme toimia. Paras tapa toimia on seurata profeettojen yhteisiä ja jatkuvia neuvoja ”kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa”. Kun teemme niin, meitä siunataan (ks. 1. Nefi 2:11, 16, 19). ■

VIITTEET

1. Joseph Smith, julkaisussa *History of the Church*, osa 5, s. 265.
2. D. Todd Christofferson, ”Kristuksen oppi”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 88.
3. Russell M. Nelson, ”Todelliseksi tuhatvuotisiksi tuleminen”, maailmanlaajuinen hartaustilaisuus nuorille aikuisille, 10. tammikuuta 2016, [lds.org/broadcasts](https://www.lds.org/broadcasts).

OMPELUKURSSI JA TOINEN MAHDOLLISUUS

Olin hukannut mahdollisuuteni kertoa evankeliumista pianonsoiton opettajalleni.

Pystyisinkö noudattamaan tätä saamaani seuraavaa kehotusta?

Belen Chaparro

Kun olin 18-vuotias, perheemme muutti Argentiinan eteläosasta pohjoisosaan, missä isäni palveli lähetysjohtajana. Muutamien ensimmäisten kuukausien ajan perheemme ja minun oli vaikea sopeutua. Emme olleet vielä saaneet ystäviä, joten aloimme etsiä toimintoja, joihin osallistua. Minä ilmoittauduin pianotunneille.

Pianonsoiton opettajani Mabel oli paras opettaja, mitä minulla oli koskaan ollut. Nautin tunteista suuresti ja aloin edistyä nopeasti soitto-aidossani. Mabel sairasti kuitenkin syöpää ja eli vaikeaa aikaa. Häneltä kului paljon aikaa siihen, että hän kävi tapaamassa parantajia, lääkäreitä ja pappeja eri paikoissa. Hän joutui sairaalaan useita kertoja, mutta aina hän toipui ja palasi opettamaan yhtä hyvin asennoituneena ja omistautuneena kuin aiemmin.

Päivä toisensa jälkeen, oppitunti toisensa jälkeen halusin kertoa hänelle Jumalan suunnitelman tuomasta toivosta, Jeesuksen Kristuksen voiman tuomasta toivosta, mutta en tiennyt, kuinka sen tekisin.

Kun tunnit alkoivat kesäloman jälkeen, Mabel oli jälleen sairaana. Kun en vähään aikaan kuullut hänestä, soitin ja jätin viestin kysyen, kuinka hän voi. Seuraavana päivänä hänen tyttärensä kertoi minulle, että Mabel oli kuollut. Vajosin syvälle suruun. Tiesin, että minun olisi pitänyt kertoa hänelle evankeliumista mutta olin lykännyt sitä hetkeä niin kauan, että olin menettänyt tilaisuuden.

Aloitin ompelukurssin ja sain jälleen ihanan opettajan. Hän uskoo Jumalaan mutta hän kuuluu toiseen uskontokuntaan. Yhdellä tunnilla tuli puhe evankeliumista, ja kun hän kysyi minulta, mihin uskontokuntaan kuulun, vastasin, että olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Hän näytti hämmentävän kirkon nimestä, ja selvensin: ”Ihmiset tuntevat meidät myös mormoneina.” Hän innostui heti ja sanoi hymy kasvoillaan: ”Minä rakastan mormoneja!”

Hän jatkoi: ”Huomaan, että olet mormoni”, ja alkoi sitten luetella syitä siihen. Olin iloinen siitä, että hän oli huomannut, että yritin elää

evankeliumin mukaan. Hän kysyi minulta vähän kasteesta kirkossa. Kun selitin sitä, hän sanoi heti: ”En voi mennä kasteelle sinun kirkossasi, koska minut on kasvatettu eri uskonnon piirissä.” Kuullessani hänen kertovan minulle uskonkäsityksistään sain tietää paljon sellaista, mistä voisin kertoa hänelle. Tunsin rauhallisen mutta voimakkaan tunteen, että minun pitäisi antaa hänelle Mormonin kirja, ja tiesin, että Henki siinä puhui minulle.

Hankin Mormonin kirjan, otin paperia ja kirjoitin hänelle lyhyen mutta vilpittömän omistuskirjoituksen. Lisäsin paperin kääntöpuolelle puhelinnumeroni siltä varalta, että hänellä olisi kysymyksiä. Panin paperin kirjan väliin, paketoin kirjan ja sidoin sen rusetilla. Annoin sen hänelle seuraavalla oppitunnilla. Hän oli innoissaan saadessaan sen ja kiitti minua.

Koko viikon mietin, kuinka hän oli reagoinut avatessaan lahjan – oliko hän pitänyt siitä vai ei. Saavuin seuraavalle oppitunnille vähän myöhässä ja kun astuin luokkaan, yllätyin

hänen reaktiostaan. Hän halasi minua ja sanoi ponnekkaasti: "Minä rakastin sitä, rakastin sitä, rakastin sitä! Se antamasi kirja on ihana alkaen johdannosta, jossa puhutaan levyistä. Se on niin totta! Siinä on ihania pyhiä kirjoituksia. Aloin lukea sitä, ja olen jo puolivälissä. En malta lopettaa sen lukemista!"

Kuullessaan niin suuren innostuksen muut kurssilaiset kääntyivät katsomaan, mistä oli kyse. Yksi kurssilaisista, jonka kanssa olin puhunut Mormonin kirjasta, kysyi, toiko kirja rauhaa. Opettajani vastasi: "Se herätti minussa halun itkeä, ei surusta vaan koska tunsin itseni siunatuksi." Hän ei voinut lakata hymyilemästä ja halaa-masta minua.

Tunsin itseni hyvin onnelliseksi. Sillä hetkellä opin ymmärtämään, ettemme pysty arvioimaan sitä, kuka on valmis ottamaan vastaan Jumalan sanan. Emme voi tietää, kuinka avoin jonkun ihmisen sydän on. Jos Jumala innoittaa meitä kertomaan evankeliumista, meidän pitää ryhtyä toimeen, koska Hän tietää paremmin kuin me. ■

Kirjoittaja asuu Saltassa Argentiinassa.

KÄSKYT = RAKKAUS

Mitä tekemistä rakkaudella on käskyjen kanssa?

ILMAUS RAKKAUDESTA

"Jumalan käskyt ovat ilmaus Hänen rakkaudestaan meitä kohtaan, ja kuuliaisuus Hänen käskyilleen on ilmaus meidän rakkaudestamme Häntä kohtaan."

Carole M. Stephens, ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, "Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni", *Liahona*, marraskuu 2015, s. 118.

Charlotte Larcabal

kirkon lehdet

Kun ajattelet käskyjä, saatat ajatella kivitauluja, sääntöjä, rajoituksia, ehtoja tai vaatimuksia. Et luultavasti ajattele vaistomaisesti rakkautta. Mitä tekemistä rakkaudella on käskyjen kanssa?

No vaikka mitä.

Koska Hän rakastaa meitä

Muistatko, kun olit pieni eivätkä vanhempasi antaneet sinun leikkiä vilkasliikenteisellä kadulla? Tai kun he panivat sinut syömään enemmän vihanneksia tai menemään nukkumaan aiemmin kuin halusit?

Et luultavasti ymmärtänyt, miksi sääntöjä oli niin paljon. Etkä luultavasti aina iloinnut niistä. Mutta nyt kun olet vanhempi, ymmärrätkö, miksi vanhempasi antoivat sinulle kaikki ne säännöt?

Se johtui siitä, että he rakastivat sinua ja halusivat sinun parastasi.

Koska taivaallinen Isä on täydellisin isä, Hän antaa meille sääntöjä tai käskyjä samasta syystä: Hän rakastaa meitä ja haluaa meidän parastamme. Sen lisäksi Hän haluaa, että meistä tulee Hänen kaltaisiaan ja että me voimme saada kaiken, mitä Hänellä on.

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on selittänyt tätä vertauksella:

"Varakas isä tiesi, että jos hän jättäisi omaisuutensa lapselle, joka ei ollut vielä saanut riittävästi

viisautta eikä kypsyyttä, perintö luultavasti menisi hukkaan. Isä sanoi lapselleen:

’Kaiken, mitä minulla on, minä haluan antaa sinulle – en vain varallisuuttani vaan myös asemani ja maineeni ihmisten keskuudessa. Sen, mitä minulla on, voin helposti antaa sinulle, mutta se, mitä minä olen, sinun on hankittava itse. Voit tulla perintösi arvoiseksi oppimalla sen, mitä minä olen oppinut, ja elämällä siten kuin minä olen elänyt. Annan sinulle lait ja periaatteet, joiden avulla olen hankkinut viisauteni ja kypsytteni. Seuraa esimerkkiäni, opi kaikki mitä minä olen oppinut, niin sinusta tulee sellainen kuin minä, ja silloin kaikki, mitä minulla on, on sinun.’”¹

Vanhin Oaksin kertomuksen isän lailla taivaallinen Isä haluaa meidän saavan kaiken, mitä Hänellä on, ja tulevan juuri sellaisiksi kuin Hän. Hänen käskynsä ovat kuin astinkiviä, jotka auttavat meitä oppimaan, kasvamaan ja tulemaan Hänen kaltaisikseen.

”Minä annan teille uuden käskyn – eli toisin sanoen, minä annan teille ohjeita, kuinka teidän tulee käyttäytyä minun edessäni, niin että se koituisi teidän pelastukseksenne” (OL 82:8–9).

Niin kuin pikkulapsi, joka ei ymmärrä, miksi hän ei saa leikkiä keskellä vilkasliikenteistä, vaarallista katuja, mekään emme aina ymmärrä syitä, joihin tietyt käskyt tai tasovaatimukset perustuvat. Mutta kun ymmärrämme, että

Jumala antaa meille käskyjä, koska Hän rakastaa meitä ja haluaa opastaa meitä niin, että meistä tulee Hänen kaltaisiaan, meidän on helpompaa totella Häntä.

Koska me rakastamme Häntä

Voisit ajatella jokaista käskyä isona ”Minä rakastan sinua!” -kylttinä Jumalalta. Ja kun me päätämme pitää Hänen käskynsä, on kuin sanoisimme vastaavasti Hänelle ”Minä rakastan sinua!”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ilmaisi asian yksinkertaisesti vastatessaan kysymykseen ”Miksi nähdä vaivaa Jumalan käskyjen – suhteen?”

”Me noudatamme Jumalan käskyjä – rakkaudesta Häntä kohtaan! –

Meidän kuuliaisuutemme Jumalan käskyille tulee luonnollisena seurauksena loputtomasta rakkaudestamme

ja kiitollisuudestamme Jumalan hyvydestä.”²

Taivaallinen Isä on antanut meille kaiken, mitä meillä on – kyvystä liikkua aina siihen ilmaan, jota hengitämme – eikä Hän pyydä meiltä muuta kuin että me pitäisimme Hänen käskynsä (ks. Moosia 2:21–22). Se on paras tapa, jolla voimme osoittaa rakkautemme ja kiitollisuutemme Hänelle.

Jeesus Kristus sanoi niin itse (ks. Joh. 14:15).

Miksi taivaallinen Isä antaa meille käskyjä? Koska Hän rakastaa meitä.

Miksi me pidämme Hänen käskynsä? Koska me rakastamme Häntä.

Käskyt ovat yhtä kuin rakkaus.

Se on niin yksinkertaista. ■

VIITTEET

1. Dallin H. Oaks, ”Haaste muuttua”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 40.
2. Dieter F. Uchtdorf, ”Armon lahja”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 109.

OSALLISTU KESKUSTELUUN

MITÄ VOISIT POHTIA ENNEN SUNNUNTAITA

- Kuinka käskyt auttavat minua tulemaan enemmän taivaallisen Isän kaltaiseksi?
- Kuinka tieto siitä, että Jumala rakastaa minua, auttaa minua pitämään käskyt?

MITÄ VOISIT TEHDÄ

- Kun tutkit käskyä, etsi ja pane merkille luvattuja siunauksia.
- Milloin käskyjen pitäminen on auttanut sinua tuntemaan, että olet lähempänä taivaallista Isää? Kerro ajatuksiasi perheellesi ja ystäville tai sosiaalisessa mediassa.

Miksi Mormonin kirja?

Olin aina luottanut muiden todistukseen Mormonin kirjasta, mutta päätin, että minun oli aika saada oma todistukseni.

Elvin Jerome Laceda

Miksi me tarvitsemme Mormonin kirjaa, kun meillä on jo Pyhä Raamattu? Olen miettinyt tätä kysymystä paljon. Kun olin teini-ikäinen, Mormonin kirja kiinnosti minua, mutta minulla ei ollut motivaatiota lukea sitä. Ensinnäkään kukaan ei kannustanut minua lukemaan sitä kotona, koska olin ainoa kirkon jäsen perheessämme lukuun ottamatta isoisääni, joka oli kuollut.

Yhtenä sunnuntaina todistuskokouksessa monet jäsenet todistivat Mormonin kirjan olevan totta, mitä olin alkanut hiljattain epäillä. He antoivat niille, jotka eivät olleet lukeneet kirjaa, haasteen hankkia oma todistus siitä, että Mormonin kirja on totta, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Jumalan valtakunta maan päällä.

Pohdin, oliko todistukseni kirkosta ja Joseph Smithistä riittävän vahva vastustamaan Saatanan kiusauksia ja

houkutuksia. Tajusin, ettei se ollut. Todistukseni oli heikko, koska olin luottanut vain kirkon johtajien ja jäsenten todistukseen. Lupasin itselleni, että siitä päivästä alkaen tavoittelisin omaa todistusta.

Päätin lukea Mormonin kirjan. Johdannosta luin: ”Kehotamme kaikkia ihmisiä kaikkialla lukemaan Mormonin kirjan, pohtimaan sydämessään sen sisältämää sanomaa ja kysymään sitten Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, onko kirja totta. Ne, jotka näin menettelevät ja kysyvät uskossa, saavat todistuksen sen todenperäisyydestä ja jumalallisuudesta Pyhän Hengen voimalla. (Ks. Moroni 10:3–5.)” Tiesin, että minua oli henkilökohtaisesti kehoitettu lukemaan Mormonin kirja. Kun jatkoin lukemista, tunsin Pyhän Hengen lämpimän vaikutuksen todistavan kirjan jumalallisuudesta ja totuudellisuudesta.

MORMONIN KIRJA LISÄÄ USKOANNE

"Sekä Raamattu että Mormonin kirja antavat meille suurenmoisen vakuutuksen siitä, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika. – Mormonin kirja on kokonaisuudessaan tai osittain saatavilla 110 kielellä ympäri maailman. Se antaa hengellisen ja käsin kosketeltavan todisteen siitä, että palautus on totta. Milloin edellisen kerran luitte Mormonin kirjan kannesta kanteen? Lukekaa se jälleen. Se lisää uskoanne."

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, "Usko ei ole sattumaa vaan valinta", *Liahona*, marraskuu 2015, s. 67.

Huomasin, että Mormonin kirja todella todistaa Kristuksesta, ja olin häpeissäni siitä, että olin epäillyt sen todenperäisyyttä. Koulussa olin oppinut, kuinka tuomarit oikeudessa tutkivat tarkoin tapauksen todisteet ennen tuomion julistamista. Olin toiminut Mormonin kirjan kohdalla päinvastoin: olin tuominnut sen ennen sen lukemista.

Luin sen loppuun nöyrin sydämin ja sain rohkeutta puolustaa sitä, mihin uskon. Kun luen jälleen Mormonin kirjaa, olen myös iloinen siitä, että minulla on kumppani. Isoäitini kastettiin vähän ennen kuin sain luettua Mormonin kirjan ensimmäisen kerran kokonaan.

Minulla on luja todistus siitä, että Jeesus Kristus on minun Vapahtajani, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Jumalan tosi ja elävä kirkko täällä maan päällä. ■

Kirjoittaja asuu Filippiineillä.

Vanhin Yoon
Hwan Choi
seitsemänkymmenen
koorumista

Jumalan sanan **VAHVISTAMA**

Kun opin soveltamaan profeettojen sanoja käytäntöön, muutin elämäni sellaisesta, mitä itse halusin olla, sellaiseksi, mitä Herra halusi minun olevan.

Kasvuvuosinani Koreassa isäni antoi meidän lasten käydä valitsemassamme kirkossa mutta usein päivällisellä riitelimme erilaisista uskonkäsityksistämme. Tämän kiistelyn vuoksi isä halusi yhdistää perheemme uskonkäsitykset. Koska pikkuveljeni kävi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kokouksissa enoni kanssa, isä alkoi käydä heidän kanssaan kokouksissa saadakseen tietää enemmän kirkosta. Minäkin kävin kokouksissa, ja toimintailtojen hauskat toiminnot sekä se, kuinka seminaariohjelma vahvisti nuoria hengellisesti, tekivät minuun vaikutuksen.

Kun olin 16-vuotias, vanhempani ja minut kastettiin, ja muut 23 perheenjäsentämme ja sukulaistamme liittyivät kirkkoon seitsemän kuukauden kuluessa.

Kirkkoon liittyttyämme päätimme olla täysin aktiivisia ja jatkaa evankeliumin oppien opiskelemista. Teimme sitä tutkimalla uskollisesti joka päivä pyhiä kirjoituksia sekä lukemalla monia muita kirkon kirjoja ja oppaita. Muutaman seuraavan vuoden aikana opin kaksi tärkeää periaatetta siitä, kuinka pysyä vahvana kirkossa:

1. Tutki pyhiä kirjoituksia seminaarissa, kirkossa ja kotona.
2. Kuuntele ja noudata profeetan neuvoja.

VOIMAA PYHISTÄ KIRJOITUKSISTA

Sen lisäksi että tutkimme pyhiä kirjoituksia kotona, veljeni ja minä osallistuimme uskollisesti myös seminaariin ja toimintailtoihin. Tuolloin pyhäkoulu oli aamulla ja sakramenttikokous myöhään iltapäivällä. Koska seurakuntakeskukseemme oli pitkä matka, pysyimme siellä, osallistuimme seminaariluokkaan ja nautimme seurustelusta ja olemisesta muiden kirkon jäsenten kanssa vielä sakramenttikokouksen jälkeenkin. Kirkkoon liittyi Koreassa tuohon aikaan paljon nuoria, ja kun opimme yhdessä ja pidimme hauskaa toiminnoissa, meistä tuli läheisiä.

Minut kutsuttiin palvelemaan Aaronin pappeuden koorumissani, ja työskentelin kiinteästi nuorten naisten kanssa, jotka palvelivat omissa luokissaan. Opimme pitämään huolta johdettavistamme ja rukoilemaan heidän puolestaan sekä suunnittelemaan yhdessä toimintoja ja käyttämään aikaamme viisaasti.

Viikolla minä tutkin pyhiä kirjoituksia seminaaria varten ennen kuin tein koululäksyini. Kun olin liian väsynyt tekemään läksyjä tai kun koulussa oli haasteita, avasin seminaarin oppikirjan, tutkin ja rukoilin. Huomasin, että kun tein niin, pystyin virkistämään mieltäni ja keskittymään paremmin läksyihini. Noudatan yhä tätä menetelmää elämässäni. Kun minulla nykyään on vaikeaa, luen yhä pyhiä kirjoituksia tai yleiskonferenssipuheita virkistääkseni mieltäni.

Monet lukiolaiset Koreassa käyttävät suurimman osan ajastaan koulunkäyntiin ja opiskelevat myöhään. Me opimme, että kun varasimme aikaa seminaariin ja toimintailtoihin, tunsimme itsemme virkistyneiksi ja meitä siunattiin niin, että selviydyimme paremmin koulutyöstämme. Opetukset, joita sain kirkossa, auttoivat minua myös muissa tilanteissa, kun olin vielä koulussa.

Kerran koulussa yksi opettajistani kertoi maantiedon tunnillamme Yhdysvaltain Utahista ja sanoi kirkosta sellaista, mikä ei pidä paikkaansa. Mietin: ”Pitäisikö minun oikaista häntä kaikkien edessä vai pitäisikö minun mennä hänen luokseen tunnin jälkeen?” Sillä hetkellä mieleeni tulivat seminaarinopettajani sanat. Hän oli sanonut: ”Älkää väitellä, älkääkään loukatko ketään, kun joku sanoo vääriä asioita kirkosta.”

Tunsin, että minun piti pysyä hiljaa ja kunnioittavana oppitunnilla. Kun puhuin hänen kanssaan myöhemmin, kerroin hänelle, että olen kirkon jäsen, ja oikaisin hänen

luokassa opettamansa asiat, jotka eivät olleet totta. Hän sanoi: ”En tiennyt, että olet mormoni. Kiitos, että kerroit minulle.” Jälkeenpäin hän oikaisi luennollaan esittämänsä asiat ja antoi oikeita tietoja, ja hän kohteli minua edelleen kunnioittavasti. Olin kiitollinen neuvosta, jonka seminaarinopettajani oli minulle opettanut.

ASEPALVELUS VAI LÄHETYSTYÖ?

Kun olin nuori, halusin tulla armeijassa kenraaliksi. Suunnittelin hakevani sotilasakatemiaan edistääkseni tavoitettani. Tuo päätös merkitsi sitä, etten palvelisi lähetystyössä, koska tiesin, ettei armeijan upseeriatemiasa annettaisi kenellekään vapaata mitään uskonnollista toimintaa varten.

Sitten sain tilaisuuden mennä aluekonferenssiin Souliin. Se kokemus muutti elämäni suunnan. Konferenssissa kuulin presidentti Spencer W. Kimballin (1895–1985) neuvovan nuoria

- a) osallistumaan seminaariin
- b) palvelemaan kunniakkaasti lähetystyössä
- c) solmimaan temppeliavioliiton ja
- d) pyrkimään kohti korotusta.

Tiesin, että hänen neuvonsa olivat oikeita, ja muistin jakeen, jossa sanotaan: ”Minun sanani ei katoa vaan toteutuu täysin; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun kuulin profeetan puhuvan siitä, että lähetystyössä palvelemisen

tulee olla tärkeällä sijalla elämässä, tiesin, että minun tuli luottaa Herraan, palvella lähetystyössä, unohtaa unelmani kenraaliksi tulemisesta ja muistaa ”[etsiä] ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin” (Matt. 6:33).

Vaikka en enää suunnitellutkaan opiskelevani sotilasakatemiassa, kaikkia nuoria miehiä vaadittiin silti palvelemaan kolme vuotta armeijassa. Olin jo palvellut yhden vuoden Busanin lähetyskentällä Koreassa, kun sain Korean viranomaisilta määräyksen ilmoittautua asepalvelukseen. Palvelin kolme vuotta armeijassa, ja kun minut vapautettiin, halusin suorittaa lähetystyöni loppuun. Niin minut kutsuttiin Soulin lähetyskentälle, ja palvelin siellä vielä vuoden.

”OLETKO HULLU?”

Kun palasin lähetystyöstäni, minua siunattiin jälleen, kun noudatin profeettojen neuvoja. Esimerkiksi lähetystyöni päätyttyä päätin mennä naimisiin, vaikka en ollutkaan vielä suorittanut loppuun opintojani. Koreassa on perinne, että pitää olla taloudellisesti vakaa ja opinnot suoritettuina, ennen kuin menee naimisiin ja perustaa perheen. Mutta tiesin, että minun tuli noudattaa profeetan neuvoa ja edetä kohti avioliittoa välittömästi. Vaimoni ja minä olimme tavanneet nuorten toiminnoissa ja olimme hyviä ystäviä ennen lähetystyötäni, joten tunsimme toisemme hyvin. Solmimme avioliiton pian kotiinpaluuni jälkeen, vaikka hänen ystävänsä

NEUVONI SINULLE

Kun noudatat profeettojen ja apostolien neuvoja, sinua siunataan.

1. Tutki pyhiä kirjoituksia, käy seminaaria, osallistu *Tule ja seuraa minua* -oppiaiheisiin ja käytä opasta *Saarnatkaa minun evankeliumiani* ollaksesi hyvä lähetysaarnaja sekä nyt että kokoaikaisena lähetysaarnajana, mikäli palvelet sellaisena.
2. Kuuntele ja noudata profeetan neuvoja.
3. Tee kaikki viisaasti ja järjestyksessä.

sanoivatkin: ”Oletko hullu? Teillä ei ole yhtään rahaa.”

Toimimme vastoin kulttuuriperinnettä, koska tiesimme, että meidän tuli noudattaa Herran neuvoa. Elämämme on siunattu noudattaessamme profeetan neuvoja, ja olemme saaneet kokemuksia, joita emme olisi kenties muutoin saaneet.

Herran neuvo tehdä kaikki viisaasti ja järjestyksessä (ks. Moosia 4:27) on joskus eri kuin se, mitä yhteiskunta opettaa, mutta kun olemme kuuliaisia Herran aikataululle, huomaamme elämämme muuttuvan paremmaksi. Olen kiitollinen elävästä profeetastamme, joka johtaa meitä Herran tavalla tänä aikana. Tiedän, että ”kun me saamme jonkin siunauksen Jumalta, se tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon se perustuu” (OL 130:21). ■

**Vanhin
Robert D. Hales**
kahdentoista apostolin
koorumista

KUINKA OSOITTA KIITOLLISUUTTA

Tunnen syvintä kiitollisuutta Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovitus- uhrista. Sovitus on se perustus, jolla kaikki muut evankeliumin totuudet lepäävät. – –

Kiitollisuus on kiitollisuuden tila, kiitollisuuden teko, joka saa meidät nöyrytmään, koska me huomaamme jonkin ystävällisen teon, palvelun tai huolenpidon osoituksen, ja se ylentää ja vahvistaa meitä.

Kiittämättömyys on tila, jossa emme tiedä tai huomaa, että joku on auttanut meitä, tai mikä vielä pahempaa, me tiedämme, että meitä on autettu, mutta me emme ole kiittäneet auttajaa yksityisesti tai julkisesti.

Jollakin hiljaisella tavalla kiitollisuuden ilmaisuilla ja tunteilla on ihanan puhdistava ja parantava voima. Kiitollisuus tuo lämpöä sekä antajalle että saajalle.

Kiitollisuus ilmaistuna taivaalliselle Isällemme rukouksessa siitä, mitä meillä on, suo tyynen rauhan – rauhan, joka ei salli meidän katkeroitua sielussamme sen vuoksi, mitä meillä ei ole. Kiitollisuus suo rauhan, joka auttaa meitä selviytymään vastoin käymisten ja epäonnistumisen tuskasta.

Kiitollisuus päivittäin merkitsee sitä, että me **ilmaisemme kiitollisuutemme** nyt riippumatta siitä, mitä meillä oli aikaisemmin tai mitä me haluamme tulevaisuudessa. Saa-miemme lahjojen tunnustaminen ja kiitollisuus niistä auttaa meitä myös **huomaamaan tarpeemme saada apua** muiden käyttäessä heillä olevia lahjoja ja kykyjä.

Kiitollisuus on jumalallinen periaate:

”Kiitä Herraa, Jumalaasi, kaikessa” (OL 59:7).

Tämä pyhien kirjoitusten kohta merkitsee sitä, että me **ilmaisemme kiitollisuutemme** siitä, mitä tapahtuu – paitsi elämän hyvistä asioista myös vastustuksesta ja elämän haasteista, jotka lisäävät kokemuksiamme ja uskoamme. Me **annamme elämämme Hänen käsiinsä ja ymmärrämme, että kaikki se, mitä tapahtuu, on meille kokemukseksi.**

Kun me sanomme rukouksessa ”Sinun tahtosi tapahtukoon”, me itse asiassa ilmaisemme uskoa ja kiitollisuutta ja tunnustamme **hyväksyvämme kaiken, mitä elämäsämme tapahtuu.**

KUINKA OLET SOVELTANUT TÄTÄ KÄYTÄNTÖÖN?

Tiedän, että aina kun olen kiitollinen taivaalliselle Isälleni, olen paljon onnellisempi. Minusta on ihanaa palvella muita ja osoittaa kiitollisuuteni taivaallista Isääni kohtaan. Kun teen niin, pystyn ymmärtämään paremmin, miksi minut lähetettiin tänne ja mikä on tehtäväni täällä maan päällä. Kiitollinen sydän tuo meille rauhaa.

Callie M., 15

Tuntekaamme todellista kiitollisuutta Jumalan hyvydestä ja kaikista meille annetuista siunauksista sekä ilmaiskaamme kiitollisuutemme tunteet rukouksessa taivaalliselle Isällemme. ■

Huhtikuun 1992 yleiskonferenssipuheesta.

MEIDÄN PALSTAMME

JUMALA NÄKI SURUNI

Danelys W. Rodríguez,
Dominikaaninen tasavalta

Yhtenä sunnuntaina kirkossa tajusin, että aikani Nuorten Naisten ohjelmassa oli miltei ohi ja että pian olisin nuorten naimattomien aikuisten joukossa. Olin surullinen, koska tiesin, etteivät asiat olisi koskaan enää samoin. Pyhäkoulun jälkeen yritin piristyä, mutta en vain pystynyt siihen. Yritin sanoa itselleni, ettei taivaallinen Isä halunnut minun tuntevan surua vaan sen sijaan iloa (ks. 2. Nefi 2:25).

Olin juuri purskahtamassa itkuun ystäväni olkapäätä vasten käytävässä, kun seurakunnan kirjuri tuli luokseni ja sanoi: "Sisar Danelys, tässä on postia!" Hän ojensi minulle valkoisen kirjekuoren, jossa oli vain nimeni. Minua kiinnosti tietää, mitä siinä oli, joten kysyin kirjurilta, kuka sen oli lähettänyt. Kävellessään pois hän sanoi minulle, että se oli patriarkalta ja että siinä oli patriarkallinen siunaukseni. Minä tosiaan purskahdin itkuun, mutta kyyneleeni olivat ilon kyyneliä, koska tiesin, että Jumala oli nähnyt suruni ja oli antanut minulle keinon kokea iloa surussani. Patriarkallinen siunaukseni oli viimeinkin

LEMPIKOHTANI PYHISSÄ KIRJOITUKSISSA

Kwamena Koomson, Ghana

Hel. 5:12

Tämä pyhien kirjoitusten kohta auttaa minua ymmärtämään, että vain keskittämällä elämämme Jeesukseen Kristukseen me voimme voittaa vastustajan. Silloinkin kun meille tulee koettelemuksia, niin jos meidät on rakennettu Jeesuksen Kristuksen kalliolle, kaikki on mahdollista.

Tämä pyhien kirjoitusten kohta on auttanut minua pysymään vahvana haasteellisina aikoina.

Tiedän, että Jumala elää ja että Hän on lähettänyt aino-syntyisen Poikansa maan päälle sovittamaan ihmiskunnan synnit. ■

saapunut kirjoitettuna – juuri sillä hetkellä, kun tarvitsin sitä eniten.

Kun pääsin kotiin ja luin siunaustani, itkin taas ja rukoilin ja kiitin Jumalaa siitä ja myös siitä, että hän auttoi minua muistamaan, kuinka onnekas olen, kun olen Hänen tyttärensä ja minulla on ikuisen evankeliumin valo elämässäni.

Kun surullisia hetkiä tulee, niin vaikka en ehkä ymmärräkään niitä silloin, tiedän, että Jumala voi auttaa minua kokemaan iloa. Opin sen siitä rakkaudesta, jota Jumala antaa minulle elämässäni. Hän tarjoaa tuota rakkautta meille jokaiselle, ja on meistä kiinni, otammeko vastaan tämän ihmeellisen tunteen. Me voimme voittaa koettelemuksia Jumalan opastuksella. Me voimme hymyillä ja olla onnellisia. ■

Kumman polun valitsisin?

**Abbey F., 11,
Virginia, USA**

Oli ensimmäisen päivä uudessa koulussani. Minusta oli mukavaa

tutustua uusiin ystäviin, ja olin siinä melko hyvä. Menin luokkaani ja näin kaikki ihmiset. Ajattelin, että siitä tulisi minulle hieno vuosi. Ruokatunnilla uusien ystäväni kanssa

istuuduimme kaikki erään rinnakkaisluokalla olevan tytön viereen. Hänen nimensä oli Hannah. Kun istuuduin, Hannah sanoi: ”Kylläpä kenkäsi haisevat. Mietin, johtuiko haju roskiksesta vai muotimaustasi.”

Olin todella yllättynyt, kun hän sanoi niin, ja samoin olivat muutkin. Niinpä nousin ja siirryin toiseen pöytään yhden muun uuden ystäväni viereen.

Seuraavana päivänä välitunnilla Hannahilla oli jotakin muuta ilkeää sanottavaa. Näin jatkui joka päivä, mutta en kertaakaan sanonut hänelle mitään rumaa, koska pyhäkoulunopettajani veli Lawson oli sanonut, että muita tulee kohdella niin kuin

haluaisi, että itseä kohdeltaisiin. Kun ajattelin sitä, pyysin Hannahia ystävällisesti lopettamaan tai kertomaan minulle, miksi hän toimi sillä tavoin minua kohtaan.

Sitten menin kotiin ja kerroin äidille kaikki ne asiat, jotka Hannah oli sanonut. Tuntui kuin olisin räjähtämässä! Äiti sanoi: ”Abbey, yritä vain olla olematta ilkeä hänelle. Joskus ihmiset toimivat sillä tavoin, koska heillä on kotona vaikeaa.”

Niinpä menin kouluun ajatellen sitä, mitä äiti ja veli Lawson olivat sanoneet. Sinä päivänä koulussa Hannah kertoi minulle viimein, että kotona oli vaikeaa ja että hän sanoi ilkeitä asioita, koska hän oli vihainen. Minä annoin hänelle anteeksi, ja tänä vuonna hän on minun luokallani ja me olemme todella hyvät ystävät!

Opin, että Jeesuksen seuraaminen on paras polku. ■

*Joka päivä
Hannahilla oli
jotakin ilkeää
sanottavaa.*

Neill F. Marriott

toinen neuvon-
antaja Nuorten
Naisten ylimmässä
johtokunnassa

Taivaallinen Isä kuulee SINUN RUKOUKSESI

Kun olin vielä nuori, minun piti kerran saada tietää, että taivaallinen Isä tuntee minut ja ymmärtää vaikeudet, joita minulla on. Pyysin Häntä johdattamaan minua niin, että löytäisin pyhien kirjoitusten kohdan, joka auttaisi minua tuntemaan oloni paremmaksi. Avasin pyhät kirjoitukset ja luin: ”Me riemuitsemme

vanhempiensa kanssa ja päätti kunnioidaan lepopäivää olemalla pelaamatta sunnuntaisin. Hän oli huolissaan siitä, ettei hän kehittyisi pelaajana, koska hän ei ollut mukana sunnuntaisissa otteluissa. Jackin pikkuveli Charles tiesi, että Jack oli huolissaan. Yhtenä päivänä Charles piti perherukouksen. Hän pyysi taivaallista Isää auttamaan Jackia, ettei

– ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa. Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme.” (Room. 5:3–5.) Tuo kohta opetti minulle, että vaikeat kokemukseni voisivat auttaa minua saamaan kärsivällisyyttä, kokemusta ja toivoa sekä tuntemaan, että Jumala rakastaa minua.

Minä tiedän, että taivaallinen Isä kuuli rukoukseni ja vastasi minulle pyhien kirjoitusten avulla. Uskoin siihen, että tilanne paranisi.

Myös lapsenlapseni Stuart oppi, että taivaallinen Isä kuulee rukouksemme. Hän tarvitsi koulussa ystävää. Hän ja hänen äitinsä päättivät rukoilla apua, jotta hän löytäisi ystävän. Joka päivä kun kello soi välitunnille, Stuart tiesi, että hänen äitinsä rukoili hänen puolestaan. Melko pian hän oli saanut uuden ystävän! Stuart oppi, että taivaallinen Isä välittää hänen huolistaan. Hän oppi, että taivaallinen Isä vastaisi hänen rukouksiinsa.

Kun lapsenlapseni Jack oli 10-vuotias, hän pelasi juniorijalkapallojoukkueessa. Jack puhui

tämä olisi huolissaan jalkapallosta. Charles tiesi, että yksi hyvä tapa auttaa isoveljeä oli rukoilla tämän puolesta. Hän uskoi siihen, että hänen rukouksensa auttaisi Jackia.

Me tarvitsemme apua tässä elämässä, ja taivaallinen Isä haluaa antaa meille sitä apua. Hän rakastaa meitä. Hän kuuntelee, kun me rukoilemme! ■

SIUNAUKSIA JA RUKOUS

Taivaallisella Isällä on monia siunauksia, joita Hän haluaa antaa meille. Ajattele suurta aarrearkkua, joka on täynnä siunauksia sinulle. Uskolliset rukouksesi avaavat siunausten "aarreakkun". Meidän pitää rukoilla Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja pyytää taivaallista Isäämme siunaamaan meitä.

usko

Nämä aarteet ovat siunauksia, joita sinä voit rukoilla.
Mitä muita siunauksia haluat rukoilla?

rohkeus

tieto

todistus

Vastaukset rukouksiin saattavat viipyä pitkään tai ne saattavat olla jotakin muuta kuin olit odottanut. Mutta taivaallinen Isäsi kuuntelee aina. Hän vastaa sinun rukouksiisi. Hän rakastaa sinua.

lohtu

OLE lähetyssaarnaaja

Haastattelijana Jenna Koford Utahista Yhdysvalloista.

Jokainen jäsen voi olla lähetyssaarnaaja. Vaaranajohtajamme Kaliforniassa antoi meille haasteen kertoa evankeliumista. Kun sain koulussa tehtäväksi esitellä jonkin Yhdysvaltain osavaltion, tiesin tilaisuuteni tulleen!

Hei, minä olen Jesse!

HAASTE

Opettajani kehotti meitä valitsemaan yhden Yhdysvaltain osavaltion ja valmistamaan dioraaman eli kolmiulotteisen asetelman. Kerroin opettajalle, että halusin Utahin. Olin käynyt Utahissa monta kertaa lomalla perheen kanssa. Halusin oppia lisää "Mehiläispesäosavaltiota". Ja ajattelin, että se saattaisi auttaa minua tekemään lähetystyötä!

HAUSKOJA FAKTOJA

Opin, että ensimmäisen mantereen poikki kulkevan rautatien viimeinen eli kultainen naula iskettiin paikalleen Utahissa. Sijoitin dioraamaani kuvan Suolajärven temppelistä. Kirjoitin myös seikkoja presidentti David O. McKaysta (1873–1970), koska hän on isoisäni lempiprofeetta.

Esittelen laatikkoani ystäville ja lähetyssaarnaajille.

MEHILÄISPESÄ

Halusin näyttää dioraamassani luokalleni Vapahtajan kaunista luomakuntaa. Peitin laatikon mehiläisillä ja suunnittelin sen mehiläispesän malliseksi. Mehiläiset muistuttavat meitä siitä, että meidän tulee olla evankeliumista kertomisessa yhtä ahkeria kuin mehiläiset.

**JESSEN VINKIT
ROHKEUTEEN
KIRKON JÄSENENÄ**

- Kuuntele Hengen kehotuksia.
- Älä käytä rumaa kieltä äläkä sano Herran nimeä turhaan.
- Jos jotakin pahaa tapahtuu, kävele pois tai etsi muuta puuhaa, josta sinulle tulee parempi olo.
- Etsi tilaisuuksia auttaa muita.

OLE ROHKEA

Kuinka sinä seuraat Jeesusta olemalla rohkea kirkon jäsen? Piirrä jalkasi ääriveriivä ja lähetä meille kertomuksesi ja valokuvasi sekä lupa vanhemmiltasi. Lähetä se sivustolla liahona.lds.org (napsauta kohtaa "Submit an Article") tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

ON HIEENOA OLLA LÄHETYSSAARNAAJA

Vein koulutyöni avointen ovien päivään. Kaikki rakastivat mehiläislaatikkoani! Opettajani antoi minulle arvosanaksi kymppi plussan! Toivon, että ihmiset näkevät, miten hieno paikka Utah on. Ehkä he kyselevät Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta. Maltan tuskin odottaa, että olen kyllin vanha lähtemään lähetystyöhön ja kertomaan evankeliumista vielä enemmän!

Huolenpitoa Elisestä

Merillee Booren

Perustuu tositahtumaan

"Sun kanssa jään mä leikkimään Ja iloitsen, kun sinut nään." (Lasten laulukirja, s. 79.)

Daniel katsoi ulos ikkunasta. Hän näki ystäviensä kiiruh-tavan puistoon koripal-lot kinalossa. Hänkin halusi mennä.

"En voi viedä sinua tänään, Daniel", äiti sanoi. "Siskollasi on paha yskä. Etkä sinä ole tarpeeksi vanha menemään yksin. Olen pahoillani."

Daniel kurtisti kul-miaan siskolleen Eliselle. Elise istui pyörätuolissaan leluja sylissään. Hän oli viisivuotias, mutta hän ei osannut vielä kävellä eikä puhua. Elise yski kovasti. Hän oli usein sairaana eikä hän voinut mennä ulos, jos oli liian kuuma tai liian kylmä. Ja hänen piti syödä vatsaan menevän letkun kautta.

Daniel rakasti siskoaan mutta joskus hän oli vihainenkin. Oli vaikeaa tehdä aina niin kuin oli parasta Eliselle. Hän halusi vain leikkiä muiden lasten kanssa. Häntä harmitti niin, että hänen vatsaansa kivisti.

"Se ei ole reilua!" hän sanoi äidille. "Kaikki on aina kiinni Elisestä!" Hän juoksi käytävää pitkin huoneeseensa.

Kaksi päivää myöhemmin Elisen yskä oli tullut paljon pahemmaksi ja hänet piti viedä sairaalaan. Isovan-hemmat tulivat hoitamaan Danielia. Äiti ja isä olivat suurimman osan koko viikosta sairaalassa Elisen luona.

Isovanhemmat olisivat voineet viedä Danielin leikkimään muiden lasten kanssa. Mutta nyt Daniel oli huolissaan Elisestä. Hän oli pahoil-laan siitä, mitä oli sanonut äidille sinä päivänä. Danielista oli kurjaa, ettei hän voinut joskus Elisen takia mennä leikkimään. Mutta hänestä oli mukavaa nähdä, kuinka Elise hymyili, kun hän jutteli Eliselle, ja kun hän oli Elisen kanssa, hän tuns-i olevansa onnellinen.

Daniel katsoi ulos ikkunasta toi-voen, että näkisi äidin ja isän tuovan Elisen kotiin.

Äkkiä Daniel näki äidin auton kääntyvän pihaan. Hän juoksi äitiä vastaan.

"Äiti, anteeksi se, mitä sanoin Elisestä sinä päivänä, kun suutuin", hän sanoi halaten äitiä tiukasti.

"Ei se mitään", äiti sanoi ja halasi häntä. "Minä tiedän, että sinä rakas-tat Eliseä. Ei tunnu reilulta, ettemme voi aina tehdä sitä, mitä sinä haluat. Se on toisinaan vaikeaa kaikille. Mutta tiedän, että meille on siunaus, että Elise on perheessämme."

Daniel sanoi: "Minulla on ikävä häntä."

"Niin minullakin", äiti sanoi. "Lää-käri sanoi, että hän pääsee luulta-vasti huomenna kotiin."

Kaksi viikkoa myöhemmin Daniel ja Elise olivat kumpikin Alkeisyhdistyksessä.

KUN ELÄMÄ EI OLE REILUA

Saatat olla harmissasi tai huolissasi, kun elämä ei tunnu reilulta. Tässä muutamia hyviä tapoja käsitellä sellaisia tunteita.

- Kirjoita tai piirrä, miltä sinusta tuntuu.
- Tee jotakin, mistä pidät, kuten leiki ulkona tai kuuntele musiikkia.
- Tee luettelo asioista, jotka ovat kunnossa.
- Rukoile ja kerro taivaalliselle Isälle, miltä sinusta tuntuu. Pyydä Häneltä apua, että sinusta tuntuisi paremmalta.
- Kerro tunteistasi jollekulle.

"Etsikää pari ja muodostakaa piiri!" Alkeisyhdistyksen johtaja sanoi.

Daniel kiiruhti tarttumaan sis-konsa pyörätuoliin.

"Elise on minun parini", hän sanoi opettajalle. Daniel työnsi Elisen lasten piiriin.

Hän piti huolta Elisestä. Elise hymyili Danielille, ja Daniel hymyili takaisin.

Daniel oli iloinen siitä, että Elise voi olla taas kotona. Hän halusi olla Eliselle erityinen veli. ■

Kirjoittaja asuu Oregonissa Yhdysvalloissa.

**Vanhin
Dallin H. Oaks**
kahdentoista
apostolin koorumista

Miksi Vapahtajan sovitus on tärkeä?

Vapahtajamme sovitus teki
ylösnousemuksen mahdolliseksi,
jotta me kaikki voimme elää jälleen
kuolemamme jälkeen.

Se teki meille myös mahdolliseksi
puhdistua synneistämme,
jos teemme parannuksen.

Osana sovitustaan Jeesus kärsi
kaikenlaisia haasteita, jotta Hän
tietäisi, kuinka Hän voi auttaa meitä
tuntemaan olomme paremmaksi,
kun olemme surullisia tai
meillä on vaikeaa.

Jeesus Kristus voi
auttaa ja vahvistaa jokaista,
joka pyytää sitä.

Hän ymmärtää meidän
tuskamme ja kärsimyksemme,
ja Hän on valmis auttamaan meitä.

Puheesta "Jeesuksen Kristuksen sovituksen vahvistamina", Liahona, marraskuu 2015, s. 61–64.

MEIDÄN SIVUMME

Minä yritän noudattaa Jeesuksen esimerkkiä kotona, koulussa ja kirkossa olemalla avulias muille. Autan mielelläni luokkatovereitani matematiikassa ja englannin kielessä. Lapset, jotka tottelevat vanhempiaan ja Vapahtajaa, saavat siunauksia.

Hannah S., 6 (valokuvan ottamisen aikaan), Nigeria

Ananda A., 9 (piirustuksen aikaan), Brasilia

Minä pidän rukoilemisesta, koska tunnen, että taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus siunaavat meitä. Minä uskon, että He elävät ja rakastavat meitä.

Minä pidän perheillasta ja kirkossa käymisestä vanhempieni kanssa, koska minä opin Jumalasta ja Hänen Pojastaan.

Omar V., 7 (valokuvan ottamisen aikaan), Ecuador

Minä täytän pian 12 ja saan Aaronin pappeuden, niin että voin mennä temppeliin ja olla kasteilla esivanhempieni puolesta. Olen hyvin onnellinen!

Abel S., 11 (piirustuksen aikaan), Peru

KYSYMYKSI SINULLE

"Isoveljeni palvelee armeijassa, ja minulla on häntä kova ikävä. Kuinka voin tuntea olevani lähempänä häntä?"

Lähetä vastauksesi verkossa sivustolla liahona.lds.org (napsauta kohtaa "Submit an Article") tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Liitäthän viestiin koko nimesi, ikäsi, vaarnasi tai piirisi nimen ja luvan vanhemmiltasi.

Jeesus rakastaa jokaista

Kun Jeesus oli noussut kuolleista, Hän kävi nefiläisten luona. Hän antoi heille sakramentin ja näytti heille, kuinka rukoillaan. Hän opetti heitä olemaan ystävällisiä ja rauhantekijöitä. Vaikka paikalla oli paljon ihmisiä, Hän siunasi jokaisen lapsen ja paransi jokaisen sairaan. Hän rukoili taivaallista Isää nefiläisten puolesta, koska Hän rakasti heitä.

Minä kävin perheemme kanssa köyhien lasten luona, ja me annoimme heille leluja ja ruokaa. Olen hyvin onnellinen, koska tiedän, että autoin muita.

Lía C., 7, Chihuahua, Meksiko

"Olkaa minun käteni", Kate P., 11, Utah, USA

ALLA: KUVITUS JARED BECKSTRAND

Leikkaa, taita ja säilytä tämä haastekortti!

J E E S U S

Minä osaan olla rakastava!

- ☐ Opettele ulkoa 3. Nefi 12:16.
- ☐ Hymyile tai halaa jotakuta osoittaaksesi, että rakastat häntä, tai kirjoita hänelle ystävällinen viesti!
- ☐ Lue 3. Nefi 12:1–9 ja valitse ominaisuus, jota voit harjoitella tässä kuussa.
- ☐ Haastan itseni tekemään seuraavaa:

Tämän kuukauden pyhien kirjoitusten kohdat

Kun luet jonkin näistä pyhien kirjoitusten kohdista, värity piirroksista ne kohdat, joissa on sama numero!

1 3. Nefi 12:1–9, 16

3 3. Nefi 13:6–8, 19–21

5 3. Nefi 18:19–21, 24

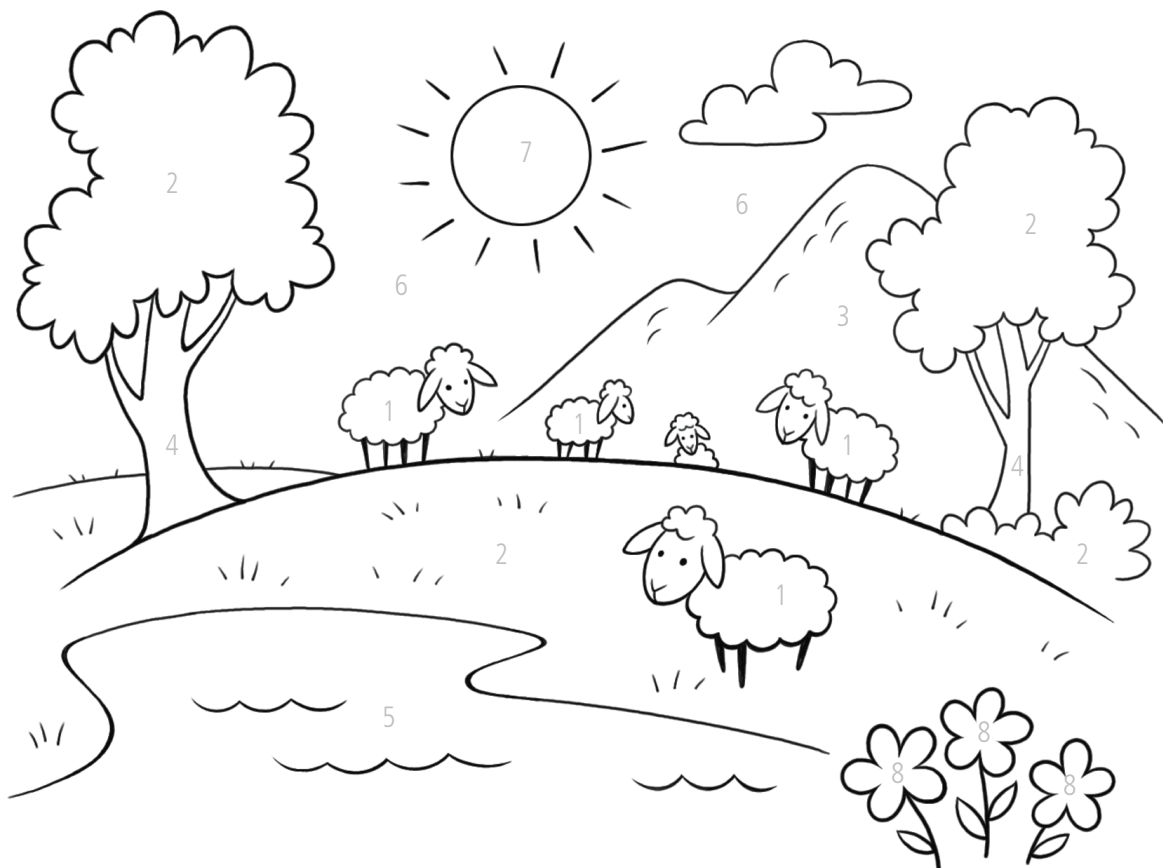
7 3. Nefi 19:11–26

2 3. Nefi 12:19–20, 44, 48

4 3. Nefi 18:1–12

6 3. Nefi 18:35–39

8 3. Nefi 20:1, 29–31

Muita lampaista

Kun Jeesus opetti Jerusalemissa, Hän kertoi ihmisille, että Hänellä oli ”muita lampaista”, joita Hänen piti opettaa (ks. Joh. 10:16). Hän puhui nefiläisistä ja ihmisistä muissa maissa. Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus kävi nefiläisten luona ja opetti heitä. Voit lukea lisää Hänen käynnistään sivuilta 76–78. Ja etsi seuraava lukuhaaste lehden seuraavasta numerosta! ■

Jeesus käy nefiläisten luona

Kun Jeesus eli maan
päällä, Hän paransi
ihmisiä, jotka olivat
sairaita tai loukkaan-
tuneita. Hän opetti
ihmisiä rukoilemaan.
Hän siunasi lapsia.

Hän kutsui 12 apostolia
ja antoi heille sakramentin
auttaakseen heitä
muistamaan Hänet.

Sitten Jeesus kuoli ja
nousi kuolleista.

Ylösousemuksensa jälkeen Jeesus meni nefiläisten luo, jotka elivät valtameren toisella puolella.

Hän kutsui 12 opetuslasta ja antoi heille pappeuden. Hän paransi ihmisiä, jotka olivat sairaita tai loukkaantuneita. Hän opetti ihmisiä rukoilemaan. Kaikki polvistuivat ja palvelivat Häntä.

Jeesus pyysi nefiläisiä
tuomaan lapsensa
Hänen luokseen. Hän
rukoili, ja sitten Hän
siunasi jokaisen lapsen.
Enkelit tulivat käymään
heidän luonaan.

Jeesus antoi nefiläisille
sakramentin, jotta he
muistaisivat Hänet aina. ■

Minä voin auttaa perhettäni

Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994)

kirkon kolmastoista presidentti

SUURI KOMPASTUSKIVI SIIONILLE

Ylpeys on luonteeltaan pohjimmiltaan kilpailevaa.

Ylpeys on hyvin väärin ymmärretty synti, ja monet tekevät syntiä tietämättään (ks. Moosia 3:11; 3. Nefi 6:18). Pyhissä kirjoituksissa ei tunneta sellaista kuin vanhurskas ylpeys – ylpeyttä pidetään aina syntinä. – –

Ylpeyden keskeisin piirre on vihamielisyys – vihamielisyys Jumalaa ja vihamielisyys lähimmäisiä kohtaan. *Vihamielisyys* tarkoittaa vihaa, vihanpitoa tai vastustuksen tilaa. Se on voima, jolla Saatana haluaa hallita meitä.

Ylpeys on luonteeltaan pohjimmiltaan kilpailevaa. Me asetamme oman tahtomme vastakkain Jumalan tahdon kanssa. Kun me suuntaamme ylpeytemme Jumalaa vastaan, se tapahtuu siinä hengessä, että ”tapahtukoon minun tahtoni eikä sinun”. – –

Kun oma tahtomme kilpailee Jumalan tahdon kanssa, pääsevät halumme, mieltymyksemme ja himomme valloilleen (ks. Alma 38:12; 3. Nefi 12:30).

Ylpeät eivät voi hyväksyä sitä, että Jumalalla on valtuus antaa heidän elämäänsä koskevia ohjeita (ks. Hel. 12:6). He asettavat oman käsityksensä

totuudesta Jumalan suurta tietoa vastaan, omat kykynsä Jumalan pappeuden voimaa vastaan, omat saavutuksensa Hänen voimallisia tekojaan vastaan.

– – Ylpeät haluavat Jumalan olevan samaa mieltä heidän kanssaan. Heitä ei kiinnosta muuttaa omaa mielipidettä Jumalan mielen mukaiseksi.

Toinen suuri osa tästä hyvin yleisestä ylpeyden synnistä on vihamielisyys lähimmäisiä kohtaan. Meillä on päivittäin kiusaus kohottaa itsemme toisten yläpuolelle ja vähätellä heitä (ks. Hel. 6:17; OL 58:41).

Ylpeät tekevät kaikista ihmisistä vihollisiaan asettamalla älykkyytensä, mielipiteensä, tekonsa, varallisuutensa, kykynsä tai minkä tahansa maallisen mittapuun muita vastaan. C. S. Lewisin sanoin: ”Pelkkä

omistaminen ei tuota ylpeydelle mitään iloa; se iloitsee vasta kun sillä on enemmän kuin naapurilla. – – Itsensä vertaaminen toisiin, mielihyvä siitä että on muiden yläpuolella, se ihmisen ylpeäksi saa. Kun kilpailu puuttuu, ei ole ylpeyttäkään.” (*Tätä on kristinusko*, suom. Marja Liljeqvist, 1985, s. 120.) – –

Ylpeät pelkäävät enemmän ihmisten tuomiota kuin Jumalan tuomiota (ks. OL 3:6–7; 30:1–2; 60:2). ”Mitä ihmiset minusta ajattelevat?” on tärkeämpää kuin ”Mitä Jumala minusta ajattelee?” – –

Kun ylpeys on saanut vallan sydämessämme, me menetämme riippumattomuutemme maailmasta ja vaihdamme vapautemme riippuvuuteen ihmisten arvostelusta. Maailma huutaa kovempaa kuin Pyhä Henki kuiskaa. Ihmisten järkeily kumoaa Jumalan ilmoitukset, ja ylpeät päästävät otteensa rautakaiteesta (ks. 1. Nefi 8:19–28; 11:25; 15:23–24). – –

Ylpeys on suuri kompastuskivi Siionille. Toistan: Ylpeys on suuri kompastuskivi Siionille. – –

Meidän täytyy taipua Pyhän Hengen kutsuun, riisua päältäamme ylpeä luonnollinen ihminen, tulla pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta ja tulla lapsen kaltaiseksi, alistuvaksi, sävyisäksi, nöyräksi (ks. Moosia 3:19; Alma 13:28). ■

Puheesta ”Kavahtakaa ylpeyttä”, Valkeus, heinäkuu 1989, s. 3–5. Lainaukset päivitetty.

NÄKEMYKSIÄ

Mikä on isän tärkeintä työtä?

”Ehkäpä kaikkein keskeisintä isän työssä on kääntää omien lasten sydän heidän taivaallisen Isänsä puoleen. Jos isä pystyy osoittamaan sekä esimerkillään että sanoillaan, miltä uskollisuus Jumalalle näyttää päivittäisessä elämässä, hän on antanut lapsilleen avaimen rauhaan tässä elämässä ja iankaikkiseen elämään tulevassa maailmassa.”

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista, ”Isät”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 94.

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

Ei puolueetonta maaperää: KUINKA MEDIA VAIKUTTA MEIHIN

Pidimmepä asiasta tai emme, media vaikuttaa meihin tavalla tai toisella. Meidän tehtävämme on valita viisaasti.

s. 44

NUORILLE

Miksi Mormonin kirja?

s. 58

Olin tuominnut Mormonin kirjan ennen kuin olin lukenut sen. Mutta sitten päätin antaa sille reilun mahdollisuuden.

LAPSILLE

Jeesus käy nefiläisten luona

s. 76

Opeta lapsillesi, miksi Vapahtajan käynti nefiläisten luona oli tärkeä.